

The **PURPOSE DRIVEN** Life – by Rick Warren VIAȚA CONDUSĂ DE SCOPURI

Cuvânt Înainte

Această carte îți este dedicată ție.

Înainte de a fi născut, Dumnezeu a planificat acest moment în viața ta. Nu e un accident că ai această carte la îndemână. Dumnezeu așteaptă de mult ca tu să descoperi viața, El te-a creat să trăiești – aici pe pământ, și pentru totdeauna în eternitate.

În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale (Efeseni 1.11).

Sunt recunoscător sutelor de învățători și scriitori, clasici și contemporani, care au contribuit la viața mea și m-au ajutat să învăț aceste adevăruri. Mulțumesc lui Dumnezeu și ție pentru privilegiu de a împărtăși acestea cu tine.

Rick Warren

O CĂLĂTORIE CU SCOP

Cei mai important în această carte

Aceasta-i mai mult decât o carte; este un ghid de călătorie spirituală pentru 40 de zile în care vei fi în stare să descoperi răspunsul la cea mai importantă întrebare: De ce sunt pe acest pământ? La sfârșitul acestei călătorii tu vei ști scopul lui Dumnezeu pentru viața ta și vei înțelege poza ta reală – cum toate piesele vieții tale se potrivesc împreună. Având această perspectivă se va reduce stresul tău, se vor simplifica deciziile tale, vor crește satisfacțiile tale, și ce e mai important, te vei pregăti pentru eternitate.

URMĂTOARELE 40 DE ZILE

Astăzi media de viață este 25.550 zile. Aceasta înseamnă cât timp tu vei trăi o viață în condiții normale. Nu crezi că ar fi înțelept să pui de-o parte 40 de zile din acestea, și să descoperi ce vrea Dumnezeu să faci de-acum în colo pentru tot restul vieții tale?

Scriptura este clară că Dumnezeu consideră 40 de zile ca o perioadă cu semnificații spirituale importante. Oricând Dumnezeu a pregătit pe cineva pentru scopul Lui, a făcut-o în 40 de zile:

- Viața lui Noe a fost transformată prin 40 de zile de ploaie.
- Moise a fost transformat prin 40 de zile pe Muntele Sinai.
- Iscoadele au fost transformate prin 40 de zile în Țara Promisă.

- David a fost transformat prin provocarea lui Goliat timp de 40 de zile.
- Isaia a fost transformat când Dumnezeu i-a dat timp de 40 de zile o singură mâncare.
- Întregul oraș Ninive a fost transformat de Dumnezeu când i-a dat 40 de zile termen de schimbare.
- Isus a fost întărit 40 de zile în pustie.
- Ucenicii au fost transformați de Isus în 40 de zile după Înviere.

Următoarele 40 de zile sunt șanse să fie transformată și viața ta.

Această carte se împarte în 40 de meditații. Îți recomand să citești o meditație pe zi, așa ca tu să ai timp să te gândești la implicațiile ei pentru viața ta. Scriptura spune: *Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.* (Romani 12.2)

Una din rațiunile pentru care cele mai multe cărți nu ne transformă este că noi suntem nerăbdători să citim capitolul următor, și noi nu luăm o pauză să luăm în serios ceea ce am citit deja. Ne repezim la următorul adevăr fără să reflectăm la ceea ce am învățat.

Nu numai citește cartea. *Interacționează cu ea.* Subliniaz-o. Scrie notițe pe margine. Fă-o cartea ta. Personalizeaz-o! Cărțile care m-au ajutat pe mine cel mai mult sunt acelea la care am reacționat, nu numai citit.

PATRU TRĂSĂTURI DE AJUTOR

La sfârșitul fiecărei meditații este o secțiune de meditație la scopul meu. Aici vei găsi:

- **Punct de luat în considerare.** Acesta-i miezul adevărului care însumează un principiu al vieții trăită cu scop, la care tu trebuie să meditezi în timpul zilei. Pavel a spus lui Timotei: *Înțelege ce-ți spun; Domnul îți va da pricepere în toate lucrurile.* (2 Timotei 2.7)
- **Un verset de memorat.** Acesta este versetul din Scriptură care ne învață adevărul meditației. Dacă tu într-adevăr vrei să-ți îmbunătățești viața ta, memorează Scriptura care va deveni cel mai important obicei al tău. Tu poți copia acest verset pe o bucată de hârtie ca să-l porți cu tine, ori poți comanda *Purpose-Driven Life Scripture Keeper Plus*.
- **O întrebare cu implicații.** Aceste întrebări te vor ajuta să gândești la implicațiile a ceea ce ai citit și cum să le aplici în mod personal. Te încurajez să scrii răspunsul tău pe marginea paginii, ori în caietul de notițe, ori să comanzi *The Purpose-Driven Life Journal*, un atașament destinat pentru acest scop. Scriind răspunsurile tale este cea mai bună metodă de a le clarifica.

În Anexa numărul unu vei afla:

- Întrebări ajutătoare. Te îndemn tare mult să iei un prieten să citești împreună cartea în următoarele 40 de zile. O călătorie este întotdeauna plăcut să o împărtășești. Cu un partener ori grup mic tu poți discuta ce citești și schimba ideile unul cu altul. Aceasta te va ajuta să crești tare și adânc

spiritual. Creșterea reală spirituală nu se realizează niciodată izolat, individual. Maturitatea se produce prin relație și comunitate.

Cea mai bună cale de a explica scopul lui Dumnezeu pentru viață este să dai voie Scripturii să

vorbească ea însăși, așa că în această carte am folosit peste o mie de versete din Scriptură, și în versiunea limbii engleze a cărții am folosit cincisprezece traduceri și parafrazări.

MĂ ROG PENTRU TINE

Când am scris această carte, adesea eu m-am rugat ca tu să experimentezi un sens incredibil al nădejzii, energiei și bucuriei care vin descoperind ce să faci pe această planetă, pe care te-a pus Dumnezeu. Nu e nimic mai frumos. Mă bucur nespun că eu știu că lucruri mari se vor întâmpla cu viața ta. S-au întâmplat și cu mine, și m-au schimbat total de când am descoperit scopul vieții mele.

Pentru că știu beneficiile, eu te provoc să te oprești 40 de zile la aceste meditații, nu pierde o singură zi. Viața ta merită, să-ți faci timp să te gândești la ea. Fă un orar zilnic special pentru aceasta. Dacă te-ai decis la aceasta, să semnăm un legământ împreună. Aceasta este ceva cu adânci semnificații, semnând numele tău într-un legământ. Dacă ai un partener la citit, pune-l și pe el ori pe ea să semneze. Hai să începem astăzi.

Legământul meu

Cu ajutorul lui Dumnezeu,
mă hotărâsc ca în următoarele 40 de zile ale vieții mele
să descopăr scopul lui Dumnezeu pentru viața mea.

Numele tău

Partenerul tău

*Mai bine doi decât unul,
căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor.
Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul;
dar vai de cine este singur, și cade,
fără să aibă pe altul care să-l ridice!*
(Eclesiastul 4.9-10)

Cine se încrede în bogatii, va cadea, dar cei neprihaniti vor înverzi ca frunzisul. Pr 11.28

*Binecuvântat sa fie omul, care se încrede în Domnul, si a carui nadejde este Domnul!
Caci el este ca un pom sadit lângă ape care-si întinde radacinile spre râu, nu se teme de caldura,
când vine, si frunzisul lui ramâne verde, în anul secetei, nu se teme, si nu înceteaza sa aduca
roada." Ieremia 17.7-8*

1. Totul începe cu Dumnezeu

*Pentru ca prin El au fost facute toate lucrurile
care sunt în ceruri si pe pamânt,
cele vazute si cele nevazute ...*

Toate au fost facute prin El si pentru El. Coloseni 1.16

*Pâna nu te raportezi la Dumnezeu,
întrebarile despre scopul vietii nu-si au rostul.*

Bertrand Russell, ateist

Nu e vorba despre tine.

Scopul vietii tale este mult mai înalt decât împlinirile personale, linistea ta sau chiar decât fericirea ta. Este mult mai de pret ca familia ta, cariera ta, ori chiar decât visurile si ambitiile tale. Daca vrei sa stii de ce te-ai nascut pe aceasta planeta, trebuie sa începi cercetarea asta cu Dumnezeu. Tu te-ai nascut *cu* voia Lui si *pentru* un scop bine determinat.

Cercetarea scopului vietii a pus la încurcatura oamenii mii de ani. Aceasta pentru ca de obicei noi, oamenii începem dintr-un punct gresit – noi însine. Noi punem întrebări egocentrice ca si acestea: Ce vreau eu sa fiu? Ce voi face cu viata mea? Care sunt idealurile mele, ambitiile mele, visurile mele pentru viitorul meu? Dar concentrarea asupra noastra niciodata nu va scoate în relief scopul vietii noastre. Scriptura spune: *El tine în mâna sufletul a tot ce traieste, suflarea oricarui trup omenesc.* (Iov 12.10).

Total diferit de ceea spun cartile din biblioteci, filmele si conferintele, tu nu vei descoperi scopul vietii tale uitându-te la tine însuti. Probabil ca ai si încercat aceasta. Nu tu te-ai creat, ca urmare este imposibil sa spui pentru ce ai fost creat! Daca ti-as prezenta o inventie, tu nu vei putea sti scopul inventiei, si nici chiar inventia nu ti-ar putea spune. Numai creatorul ori cartea inventiei ti-ar putea scoate în evidenta scopul aparitiei.

O data m-am ratacit prin munti, si m-am oprit sa întreb pe cineva unde mi-am asezat cortul. Mi s-a raspuns: „*Tu nu poti ajunge la acel loc din acest punct.* Trebuie sa treci de partea cealalta a muntelui”. În acelasi mod, tu nu poti ajunge sa afli scopul vietii tale plecând de la tine însuti. Tu trebuie sa începi cu Dumnezeu, creatorul tau. Tu existi numai pentru ca Dumnezeu a vrut sa existi. Ai fost facut de Dumnezeu si pentru Dumnezeu – si pâna vei înțelege asta, viata ta nu va vrea un sens. Numai în Dumnezeu putem gasi originea noastra, identitatea noastra, importanta noastra, scopul nostru, ratiunea existentei noastre si destinul nostru. Orice alta cale duce la moarte.

Multi oameni încearca sa se foloseasca de Dumnezeu pentru ei însisi, dar aceasta este de la sine si te duce la cadere. Ai fost creat de Dumnezeu, si nu invers si viata are sens lasându-l pe Dumnezeu sa te foloseasca pentru scopul pentru care te-a creat, nu sa-l folosesti pe El pentru scopurile ce le gândesti ca-s bune. Scriptura spune: *Si umblarea dupa lucrurile firii pamântesti este moarte, pe când umblarea dupa lucrurile Duhului este viata si pace.* (Romani 8.6)

Am citit multe carti care dau sugestii de a descoperi scopul vietii. Toate pot intra în categoria cartilor auto-ajutatoare, pentru ca toate încep subiectul din interior spre exterior. Cartile de acest gen, chiar crestine fiind, de obicei îți ofera aceleasi cai posibile de a gasi scopul vietii: Considera-ti visurile. Clarifica-ti valorile. Gândește-te la niste idealuri. Stabileste pentru ce esti bun. Tinteste înaltimi. Cauta sa le atingi! Fii disciplinat. Crede ca poti ajunge la idealurile propuse. Implica-i pe altii. Nu ceda niciodata.

Desigur ca aceste recomandari îți vor aduce succes, uneori. De obicei tu nu poti atinge un ideal daca nu ti-l introduci în minte mai întâi. Dar a avea un succes deplin si a-ti umple viata ta de sens este cu totul altceva! Tu poate ai sansa sa-ti atingi propriile tale scopuri, devenind un om cu succes dupa standardul lumii acesteia, dar îți va lipsi scopul real pentru care Dumnezeu te-a creat.

Tu ai nevoie de ceva mai mult decât ce găsești în tine. Scriptura zice: *Pentru ca oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga.* Matei 16.25. Meditația ce o începem nu este centrată în interior. Nu este un ghid să găsești o carieră, să-ți îndeplinești visurile tale ori să-ți planifici viitorul. Nu este nici o carte care să te aglomereze mai mult în această viață foarte ocupată. De fapt, te va învăța să faci mai puțin în viață – concentrându-te la ce e mai important. Te va ajuta să devii ceea ce Dumnezeu a intenționat când te-a creat.

Cum, deci, poți descoperi scopul pentru care ai fost creat? Ai două opțiuni. Prima opțiune este o *speculație*. Acesta opțiune este aleasă de cei mai mulți oameni. Circumstanțele, presupunerile, teoriile. Când oamenii spun: „Întotdeauna am crezut că viața este...” asta înseamnă „Din câte presupun eu vin cu părerea următoare...”

De două mii de ani, cei mai luminați filozofi au discutat și au venit cu speculații despre viață. Filozofia este un subiect important și are locul ei, dar când încercăm să determinăm scopul vieții, chiar cei mai deștepti filozofi doar îl presupun.

Dr. Hugh S. Moorhead, profesor de filozofie la Northeastern Illinois University, o dată a scris la 250 binecunoscuți filozofi, oameni de știință, scriitori și intelectuali din lume, și le-a pus întrebarea: „Care este scopul vieții?” El a publicat răspunsurile primite într-o carte. Unii au transmis presupunerile lor, alții au scris că ei au ajuns să înțeleagă pentru ce trăiesc, iar alții în onestitate au spus că nu au nici o idee. De fapt, o mare parte din vestitul intelectuali l-au întrebat pe profesorul Moorhead să le scrie ‘napoi și să le comunice dacă el a descoperit scopul vieții pe pământ.

Desigur că există alternativa speculației despre scopul vieții pe pământ numită *revelație*. Să vedem ceea ce Dumnezeu ne-a revelat despre viața în Cuvânt. Cea mai simplă cale de a descoperi scopul unei invenții este să-l întrebi pe inventator. Același adevăr este valabil și în descoperirea scopului vieții tale: să-L întrebi pe Dumnezeu.

Dumnezeu nu ne-a lăsat în bezna să presupunem sau să ghicim. El a așezat în Scriptura cinci scopuri pentru viața noastră. El este cartea tehnică a noastră, explicându-ne de ce am apărut, cum se trăiește viața, ce să evităm în viață, și la ce să ne așteptăm de la viitor. Ne explică ceea ce cartile ajutoare și cartile filozofice nu știu. Scriptura spune: *... înțelepciunea lui Dumnezeu, ... tainica și tinuta ascunsă, pe care o rânduișe Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci (1 C 2.7).*

Dumnezeu nu este punctul de plecare a vieții tale; El este *sursa* ei. Ca să descoperi scopul tău în viață, trebuie să te întorci la Cuvântul lui Dumnezeu, nu la cuvântul înțelepciunii lumii acesteia. Trebuie să-ți clădești viața pe adevărul etern, nu pe filozofie, motivația succesului sau povești de inspirație. Scriptura spune: *În Christos am fost făcuți și mostenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voiei Sale, ca să slujim de lauda slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăduit în Christos.* (Efeseni 1.11-12) Aceste versete ne dau trei direcții pentru viața noastră.

1. Tu descoperi identitatea ta și scopul relației cu Isus Christos. Dacă nu ai o astfel de relație, o să-ți explic mai târziu cum să o începi.
2. Dumnezeu s-a gândit la tine mult înainte ca tu să te gândești la El. Scopul Lui pentru viața ta determină conceperea ta. El a planificat asta înainte ca să existe și *fără nici o intervenție din partea ta*. Tu poți să-ți alegi cariera, sotul sau soția, obiceiurile, și multe alte părți ale vieții, dar nu poți alege scopul vieții tale.
3. Scopul vieții tale se găsește în marele scop cosmic pe care Dumnezeu l-a destinat pentru vesnicie. Acesta și scopul meditației care o începem.

Andrei Bitov, un nuvelist rus, a crescut sub regimul comunist, dar Dumnezeu i-a atras atenția într-o zi de jale. El scrie: „În al douăzeci și șaptelea an, pe când mă duceam cu metrourul în Leningrad (azi Petersburg) am fost cuprins de o decepție așa de mare că am simțit că viața mea se stinge, viitorul mi se întuneca imediat, totul nemaiavănd nici o un sens. Dintr-o dată, mi-au apărut cuvintele: *Fără Dumnezeu viața nu are sens*. În disperarea mea repetând această propoziție, m-am agățat de ea, am coborât din metro și am fugit la lumina lui Dumnezeu.

Tu poate te afli în bezna și nu știi ce scop are viața ta. Te felicit, tu ești în poziția de a începe a umbla în lumina.

2. Tu nu esti la întâmplare

*Domnul,... te-a facut si întocmit,
si ... de la nasterea ta este sprijinul tau. Isaia 44.2a
Dumnezeu nu da cu zarul - Albert Einstein*

Tu nu esti la întâmplare.

Nasterea ta nu a fost o greseala a cuiva. Tu nu te-ai nascut la întâmplare. Viata ta nu este un noroc al naturii. Nu parintii tai te-au planificat, ci Dumnezeu a facut-o. El nu a ramas surprins prin nasterea ta. De fapt El te-a asteptat sa te nasti.

Mult timp înainte de a fi conceput de parintii tai, tu ai fost conceput în mintea lui Dumnezeu. El a gândit despre tine. Nu este în voia soartei, nu este o sansa, nu e un noroc, nu e o coincidenta ca tu poti sa respiri si sa existi. Esti în viata pentru ca Dumnezeu a vrut sa te creeze. Scriptura spune, *Domnul va sfârși ce a început pentru mine* (Psalm 138.8a).

Dumnezeu a proiectat în cel mai mic detaliu trupul tau. El a hotărât ce rasa vei avea, ce culoare sa aiba pielea ta, parul tau si orice alt detaliu. El ti-a facut trupul tau la comanda în felul cum El a vrut. El a determinat talentele tale naturale pe care le-ai putea avea si personalitatea ta unica. Scriptura spune, *Trupul meu nu era ascuns de Tine când am fost facut într-un loc tainic, tesut în chip ciudat, ca în adâncimile pamântului.* (Psalm 139.15).

Pentru ca Dumnezeu te-a facut cu un scop, el a decis când te vei naste si care vor fi lungimea zilelor tale. El a planificat zilele vietii tale dinainte, alegând exact timpul nasterii tale si timpul mortii tale. Scriptura spune, *Când nu eram decât un plod fara chip, ochii Tai ma vedeau si în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.* (Psalm 139.16).

Dumnezeu de asemenea a planificat unde te vei naste, si unde vei trai pentru scopul Lui. Rasa ta si nationalitatea ta nu sunt un accident. Dumnezeu nu a lasat nimic la întâmplare. Tot ce El a planificat a facut-o pentru scopul Lui. Scriptura spune: *El a facut ca toti oamenii, iesiti dintr-unul singur, sa locuiasca pe toata fata pamântului, le-a asezat anumite vremuri si a pus anumite hotare locuintei lor,* (Faptele Apostolilor 17.26). Nimic în viata ta nu este arbitrar. Totul este cu un scop.

Este fantastic, cum a decis Dumnezeu ca tu sa fii nascut. Indiferent de circumstantele nasterii tale ori cine sunt parintii tai, Dumnezeu a avut un plan în creierea ta. Nu are importanta daca parintii tai sunt buni sau rai. Dumnezeu a stiut ca cei doi parinti au avut celule genetice exacte pentru a da nastere unei persoane asa cum El a avut în mintea Lui pentru tine. Ei au avut DNA-ul pe care Dumnezeu l-a vrut pentru tine.

Daca sunt parinti nelegitimi, nu sunt copii nelegitimi. Multi copii nu sunt planificati de parintii lor, dar nu sunt neplanificati de Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu a intervenit în eroarea umana si chiar la nivel de pacat.

Dumnezeu nu face nimic accidental, si niciodata nu face greseli. El are o ratiune pentru tot ceea ce El a creat. Fiecare planta si fiecare animal a fost planificat de Dumnezeu, si fiecare persoana a fost proiectata cu un anumit scop în minte. Motivul lui Dumnezeu pentru creatie a fost dragostea Lui. Scriptura spune, *În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca sa fim sfinti si fara prihana înaintea Lui* (Efeseni 1.4a).

Dumnezeu s-a gândit la tine chiar înainte de a face lumea. De fapt, de aceea a creat-o! Dumnezeu a destinat atmosfera acestei planete, în asa fel ca noi sa putem trai. Suntem în atentia dragostei Lui si mai mult decât atât suntem cele mai de pret creaturi ale Sale. Scriptura spune: *El, de buna voia Lui, ne-a nascut prin Cuvântul adevarului, ca sa fim un fel de pârga a fapturilor Lui.* (Iacov 1.18). Iata, deci, cât de mult te iubeste Dumnezeu si cât de valoros esti tu!

Dumnezeu nu este o întâmplare; El a planificat totul cu foarte mare precizie. Multi fizicieni, biologi, si alti oameni de stiinta învata despre Univers, si din ce în ce mai mult înțelegem felul unic cum a venit totul la viata, totul facut la comanda cu o caracteristici exacte care au facut posibila viata omului.

Dr. Micahel Donton, mare cercetator în genetica moleculara la Universitatea Otago din Noua Zeelanda, a ajuns la urmatoarea concluzie: „toate evidentele valabile în stiintele biologice sunt de acord cu miezul urmatoarei concluzii: „...ca acest cosmos este special proiectat în întregime

cu viata si lucruri facute cu un scop si o tinta fundamentala, un întreg în care toate robinetele realitatii au rolul lor si explicatia lor în acest angrenaj”. Scriptura a spus acelasi lucru în urma cu doua mii de ani: *Caci asa vorbeste Domnul, Facatorul cerurilor, singurul Dumnezeu care a întocmit pamântul, l-a facut si l-a întarit, l-a facut nu ca sa fie pustiu, ci l-a întocmit ca sa fie locuit. Eu sunt Domnul, si nu este altul.* (Isaia 45.18).

De ce Dumnezeu a facut toate acestea? De ce s-a implicat în toate dificultatile creerii Universului pentru noi? Pentru ca El este Dumnezeu dragostei. Acest fel de dragoste este dificil sa o patrunzi , dar pe deplin te poti baza pe ea. Tu ai fost creat ca un obiect special al dragostei lui Dumnezeu! Dumnezeu te-a facut ca sa te iubeasca. Acesta-i adevarul pe care se cladeste viata ta.

Scriptura ne spune, *Dumnezeu e dragoste.* (1 Ioan 4.8). Nu spune Dumnezeu are dragoste. El este dragoste! Dragostea este în esenta caracterul lui Dumnezeu. Aceasta dragoste perfecta este în partasia Trinitatii, deci Dumnezeu nu ar fi avut nevoie sa te creieze pe tine. El nu a fost singur. Dar El a vrut sa te faca pe tine ca sa-si arate dragostea Lui. Dumnezeu spune, *Caci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tau, ... pentru ca ai pret în ochii Mei, pentru ca esti pretuit si te iubesc, dau oameni pentru tine, si popoare pentru viata ta.* (Isaia 46.3-4).

Daca acesta nu e Dumnezeu, noi am fi un „ accident”, rezultatul unei întâmplari astronomice aparute în Univers. Te-ai putea opri din citirea acestei meditatiei, pentru ca viata nu are avea un scop, o însemnatate ori o importanta. Nimic nu ar fi drept sau strâmb, si nici o nadejde dupa trecerea ta de pe pamânt.

Dar exista Dumnezeu care te-a facut cu un scop. Si viata ta are o profunda semnificatie! Descoperim semnificatia si scopul vietii numai când facem din Dumnezeu punctul de referinta al vietilor noastre. Mesajul parafrizat din Romani 12.13 spune: *„Singura cale precisa de a ne înțelege pe noi însine este prin ceea ce Dumnezeu este si prin ceea ce face El pentru noi”*.

Poezia lui Russell Kelfer spune cam asa:

Esti ceea ce esti cu un scop.
 În planul Lui esti ales în top.
 Esti pretios si cu un scop destinat,
 Numit de Dumnezeu femeie sau barbat.
 Arati ca si facut cu un scop.
 Greseli nu face Dumnezeul nost’.
 În pântecele mamei te-a împletit,
 Esti asa cum El te-a întocmit.

Dumnezeu a decis ai tai parinti,
 N-are importanta cum te simti,
 Si ei au fost facuti la comanda Lui,
 Si ei poarta sigilul Maestrului.

Nu, trauma ce ai trecut-o nu a fost usoara.
 Si pe Dumnezeu l-a facut sa-L doara;
 Dar ti-a întocmit forma inimii
 Ca sa cresti dupa placerea Lui.

Esti ceea ce esti cu un scop,
 Pe-a Maestrului masura facut.
 Esti ceea ce esti, dragul meu,
 Pentru ca exista Dumnezeu!

3. Ce conduce viața ta?

Domnul,... te-a făcut și întocmit, și ... de la nașterea ta este sprijinul tău. Ecclesiastul 4.4
Omul fără scop în viață este ca o barcă fără cârmă – un vagabond,
un nimic, un neom. Albert Einstein

Viața fiecăruia este condusă de ceva.

Dicționarele definesc verbul a conduce ca și „a ghida, a controla, ori a direcționa”. N-are importanță, dacă conduci o mașină, ghidezi un cui sau o direcționezi o minge de golf, tu ești condus, ghidat, controlat, și direcționat în acel moment. Ce forță conduce viața ta?

În acest moment poate ești direcționat de o problemă, strâmtorare ori gândul morții. Poate ești controlat de o amintire dureroasă, de o frică, ori de un inconștient crez. Sunt mii de circumstanțe, valori, și emoții care conduc viața ta. Iată aici cinci din cele mai comune:

Mulți oameni sunt controlați de vinovăție. Ei trăiesc toată viața regretând și ascunzându-și rușinea lor. Memoria manipulează oamenii controlați de vinovăție. Ei permit ca trecutul să controleze viitorul. Adesea, inconștient, se autopedepsesc prin sabotarea propriilor lor succese. Când Cain a păcătuit, vinovăția lui l-a deconectat de la prezența lui Dumnezeu, și Dumnezeu a zis: *Pribeag și fugar să fii pe pământ* (Genesa 4.12). Asta spune că mulți oameni astăzi peregrinează prin viață fără scop.

Noi suntem produsul trecutului nostru, dar noi nu trebuie să fim prizonierii lui. Scopul lui Dumnezeu nu este limitat la trecutul nostru. El a ridicat un ucigaș numit Moise la nivel de conducător și un laș numit Ghedeon într-un erou curajos, și El poate face lucruri mărețe și cu restul vieții tale. Dumnezeu este specializat în a da oamenilor un început proaspăt. Scriptura spune: *Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit!* (Psalm 32.1).

Mulți sunt conduși de resentimente și mânie. Ei țin totul în ei și niciodată nu dau afară din ei. În loc să se elibereze de durere iertând, ei adună durere peste durere în mințile lor. Unele resentimente ce controlează oamenii duc la implozie și-și ațâță mânia, altele explodează spre alții. Amândouă răspunsuri sunt nesănătoase și lipsite de ajutor.

Resentimentele întotdeauna te lovesc mai rău decât persoana care te-a rănit. Când cel ce te-a lovit a uitat aceasta și-și continuă viața, tu continui să fierbi în durerea ta, continuând trecutul.

Ascultă: Toți cei care te-au lovit în trecut nu mai pot să te rănească numai dacă tu păstrezi durerea prin resentiment. Ce a trecut, a trecut. Nimic nu se mai poate schimba. Tu te rănești singur cu propriile lovituri. Pentru binele tău, învață din aceasta, și lasă trecutul în trecut. Scriptura spune: *Nebunul piere ucis de mânia lui. Prostul moare ucis de aprinderea lui.* (Iov 5.2).

Mulți oameni sunt controlați de frică. Frica lor poate fi rezultatul unei experiențe traumatice, experiențe neașteptate, viață de familie dezordonată, ori o predispoziție genetică. Nu are importanță cauza, oamenii controlați de frică adesea pierd mari oportunități pentru că lor le e frică să se aventureze. Se complac la locul lor, evitând riscurile și trăind la același standard al vieții.

Frica este o închisoare auto-impusă care te va ține departe de ceea ce Dumnezeu intenționează pentru tine. Tu trebuie să te miști împotriva ei folosind armele credinței și dragostei. Scriptura spune: *în dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste.* (1 Ioan 4.18)

Mulți oameni sunt conduși de lucrurile materiale. Dorința lor de câștig devine scopul vieții lor. Aceasta conduce la a avea mai mult și este bazată pe o concepție greșită care spune că a avea mai mult te va face mai fericit, mai important, mai la adăpost, dar toate trei sunt neadevărate. Posesiunile aduc o fericire temporară. Pentru că lucrurile nu se schimbă, noi devenim plictisiți cu ele și le vrem înnoite, înmulțite și îmbunătățite.

Totodată e un mit să gândesc că dacă am mult voi fi mai important. Auto evaluarea nu e tot una cu evaluarea reală. Valoarea ta nu este determinată de lucrurile valoroase pe care le ai, și Dumnezeu spune că cele mei valoroase lucruri în viață sunt nimic!

Cel mai comun mit despre bani este că având mai mulți vei fi mai în siguranță. Nu-i așa. Bogăția se poate pierde dintr-o dată datorită unor factori care nu se pot controla. Siguranța adevărată poate fi găsită numai în ceea ce niciodată nu poate fi luat de la tine – relația ta personală cu Dumnezeu.

Mulți oameni sunt conduși de alți oameni de care depind. Ei vor să atingă așteptările părinților, ori a soțului sau soției, ori a copiilor, ori a profesorilor, ori a prietenilor ce controlează viața lor. Mulți adulți încearcă să câștige aprobarea părinților. Alții sunt conduși de presiunea celor din jur, întotdeauna fiind preocupați de ce vor zice unii și alții. De cele mai multe ori aceștia se duc după mulțime și se pierd în ea.

Eu nu cunosc toate căile succesului, dar o cheie a căderii este să încerci să plăci tuturor. Fiind controlat de opiniile altora cu siguranță vei pierde scopul lui Dumnezeu cu viața ta. Domnul Isus a spus: *Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.* (Matei 6.24)

Sunt forțe care pot conduce viața ta și duc pe un drum fără întoarcere: potențiale nefolosite, stress inutil, și o viață neîmplinită.

Aceste patruzeci de meditații îți vor arăta cum să trăiești o viață condusă de scopuri – o viață ghidată, controlată, și direcționată de scopurile lui Dumnezeu. Nimic nu-i mai important ca și cunoașterea scopurilor lui Dumnezeu cu viața ta. Și nimic nu poate compensa această cunoaștere – nu succesul, sănătatea, faima sau plăcerile. Fără un scop, viața este o mișcare fără o însemnătate, o activitate fără o direcție și chiar fără o rațiune. Fără un scop viața este banală, meschină și fără rost.

BENEFICIILE TRĂIRII CU SCOP

Sunt cinci beneficii mari a trăirii unei vieți conduse de scopuri:

Cunoscând scopul vieții tale, îi vei da importanța cuvenită. Noi suntem creați să avem un rost. De aceea oamenii încearcă metode dubioase, psihice și astrologice să descopere rostul vieții. Acolo unde viața are un rost, poți învinge aproape orice; fără un efort prea mare.

Un tânăr la douăzeci de ani a scris: „Mă simt ca un pierdut pentru că mă lupt se devin ceva și nu știu exact ce anume. Tot ce știu este să iau totul de-a gata. Într-o zi, dacă voi descoperi scopul vieții mele, mă voi simți că voi începe să trăiesc.”

Fără Dumnezeu, viața nu are scop, și fără scop viața nu are importanță. Fără importanță, viața nu are semnificație ori speranță. În Scriptură, oameni de diferite categorii și-au exprimat necesitatea speranței. Isaia se plângea: *"Degeaba am muncit, în zadar și fără folos Mi-am istovit puterea."* (Isaia 49.4). Iov a zis: *Zilele mele zboară mai iuți decât suveica țesătorului, se duc și nu mai am nici o nădejde!* (Iov 7.6) și *Le disprețuiesc!... nu voi trăi în veci... Lasă-mă, căci doar o suflare mi-i viața!* (Iov 7.16). Marea tragedie nu e moartea ci viața fără scop.

Speranța este esențială pentru viața ta ca aerul și apa. Ai nevoie de speranță ca să învingi. Dr. Bernie Siegel a găsit o metodă prin care își dă seama care din pacienții săi bolnavi de cancer vor putea supraviețui punându-le întrebarea: „Tu vrei să trăiești o sută de ani?”. Cei cu un scop adânc al vieții răspund DA și de cele mai multe ori aceștia supraviețuiesc. Speranța vine având un scop.

Dacă te simți fără ajutor, oprește-te! Schimbări minunate se pot schimba în viața ta dacă începi să trăiești cu un scop. Dumnezeu spune: *Eu știu gândurile, pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.* (Ieremia 29.11) Poate treci printr-o situație care ți se pare imposibilă de trăit, dar Scriptura spune: *prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi,* (Efeseni 3.20).

Cunoscând scopul vieții tale îți vei simplifica existența. Definiște ceea ce faci și ceea ce nu faci. Scopul tău devine standardul ce-l folosești ca să evaluezi care activitate este esențială și care nu. Simplu întreabă-te „Această activitate mă ajută să împlinesc unul din scopurile lui Dumnezeu cu viața mea?”

Fără un scop clar tu nu ai un fundament pentru deciziile tale, nu-ți planifici bine timpul, și nu folosești corect resursele tale. Vei încerca să faci alegeri funcție de circumstanțe, presiuni, și cum te simți în acel moment. Oamenii care nu-și cunosc scopul lor încearcă să facă prea multe – și asta dă naștere la stress, oboseală și conflicte.

Este imposibil să faci tot ce oamenii vor tu să faci. Tu nu ai timp suficient să faci voia lui Dumnezeu. Dacă vrei să le faci pe toate, înseamnă că încerci să faci mai mult decât Dumnezeu a intenționat pentru tine să faci (ori posibil, te uiți prea mult la televizor). Viața cu un scop de conduce la un stil de viață simplu și bine organizat. Scriptura spune: *Unul face pe bogatul, și n-are*

nimic, altul face pe săracul, și are totuși mari avuții. (Proverbe 13.7). Totodată te conduce la a avea liniște. *Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.* (Isaia 26.3).

Cunoscând scopul tău, îți vei focaliza viața. Concentrează eforturile tale și energia ta spre ce este important. Vei deveni efectiv fiind selectiv.

Este în natura umană să fii atras de lucruri minore. Henry David Thoreau a observat că oamenii trăiesc o viață de „disperare lentă” iar astăzi descrierea cea mai corectă este „distracție fără țintă”. Mulți oameni sunt ca giroscopul, mișcându-se în jur, din loc în loc, dar fără a merge undeva anume.

Fără un scop clar, tot timpul îți vei schimba direcțiile, locul de muncă, relațiile, bisericile, ori alte lucruri exterioare – sperând că așa fiecare schimbare va risipi confuzia ori va umple golul din inima ta. Tu crezi că poate de data asta va fi ceva diferit, și de fapt nu rezolvă adevărata problemă – o lipsă de focalizare și scop.

Scriptura spune: *nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului.* (Efeseni 5.17)

Puterea de concentrare poate fi văzută la lumină. Lumina difuză are slabă putere sau impact, dar tu îi poți crește energia prin focalizarea ei spre un punct. Cu o lupă razele soarelui pot fi focalizate ca să aprindă o bucată de hârtie sau iarba din jur. Dacă lumina este focalizată și mai mult devine laser, care poate tăia oțelul. Dacă vrei ca viața ta să aibă un impact focalizeaz-o.

Nimic nu poate focaliza mai mult viața ta ca trăirea cu un scop. Bărbați și femei care au făcut diferențe mari în istorie au fost oameni care s-au focalizat spre ceva. Spre exemplu, apostolul Pavel a fost omul prin care s-a răspândit creștinismul în Imperiul Roman. Secretul lui a fost focalizarea. El a spus: *uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă,* (Filipeni 3.13).

Dacă tu vrei ca viața ta să aibă un impact, focalizeaz-o. Oprește-te din superficialitate. Oprește-te să le faci pe toate o dată. Fă mai puțin. Retează chiar activitățile bune și fă numai ce este mai important. Nu confunda activitatea cu productivitatea. Tu poți fi ocupat fără un scop anume, deci ce vreau să pun? Pavel a zis: *.. Dumnezeu vă va lumina* (Filipeni 3.15).

Cunoscând scopul tău, îți vei motiva viața. Scopul întotdeauna produce pasiune. Nimic nu te energizează mai mult decât un scop clar. Cu alte cuvinte, pasiunea se pierde când lipsește scopul. Imediat când te scoli fă-ți un plan de lucru. De obicei lucrurile fără importanță, lenevia, ne înfășoară așa de lesne, ne doboară, ne slăbesc și ne fură bucuria.

George Beranrd Shaw a scris: „Aceasta este adevărata bucurie a vieții: să fii util pentru un scop pe care singur îl recunoști de o importanță majoră, fiind o forță a naturii în loc să fie o agitație, un mic cheag al bolii și văicăreliei, plângându-te că lumea din jur nu este devotată să te facă pe tine fericit”.

Cunoscând scopul tău, te vei pregăti pentru veșnicie. Mulți oameni pierd viața încercând să creieze o moștenire de durată pe pământ. Ei vor să nu fie uitați după ce mor. Da, ultimul lucru care este foarte important nu va fi ce oamenii vor zice despre viața ta, ci ce Dumnezeu va zice. Ce oamenii pierd din vedere este că toate realizările vor deveni eventual depășite, înregistrările distruse, reputațiile ofilite, și meritele uitate. Nu ai fost așezat pe pământ să fii în memoria altora. Ai fost așezat pe pământ să te pregătești pentru veșnicie. În colegiu, scopul lui James Dobson a fost să devină campion la tenis. El a fost foarte mândru când medalia lui a fost pusă la panoul de onoare al școlii. Ani mai târziu, cineva i-a trimis medalia acasă. A fost găsită la modelarea școlii printre lucrurile aruncate la gunoi. Jim a spus: „Prea mult timp oferit medaliilor tale va fi aruncat de alții la gunoi”.

Trăind ca să-ți faci o moștenire pe pământ este un scop de scurtă durată. Înțeleptul își folosește timpul să-și construiască o moștenire veșnică. Aceasta nu o vei strânge pe pământ ca să fie în memoria altora. O vei strânge aici ca să o pregătești pentru veșnicie.

Într-o zi vei sta în fața lui Dumnezeu, și vei vedea filmul vieții tale ca un examen final al veșniciei. Scriptura spune: *Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.* (Romani 14.10b, 12). Desigur, Dumnezeu ne vrea pe toți să trecem acel examen, și de aceea El ne-a dat întrebările dinainte. Din Sfânta Scriptură putem presupune că Dumnezeu va pune două întrebări cruciale:

Prima întrebare: „*Ce ai făcut cu Fiul Meu Isus Christos?*” Dumnezeu nu te va întreba despre religia ce ai avut-o ori despre vederile tale doctrinare. Singurul lucru care va fi important este dacă tu ai acceptat ce Isus a făcut pentru tine și dacă ai învățat să iubești și să te încrezi în El. Isus a zis: *Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.* (Ioan 14.6)

A doua întrebare: „*Ce ai făcut cu ceea ce ți-am dat?*”. Ce ai făcut cu viața ta – toate cadourile, talentele, oportunitățile, energia, relațiile și resursele ce ți le-am dat? Le-ai folosit pentru tine însuși, sau le-ai folosit pentru scopul pe care Dumnezeu ți le-a dat? Pregătirea răspunsului la aceste două întrebări este scopul acestor meditații. Prima întrebarea va determina unde vei petrece veșnicia. A doua întrebare va determina ce vei face în veșnicie. La terminarea meditației a patruzecoa vei fi gata să dai răspuns la amândouă aceste întrebări.

4. Creat să trăiești veșnic

Dumnezeu... a pus în inima lor... gândul veșniciei

Eclesiastul 3.11

Cu siguranță Dumnezeu nu a creat ființa umană să trăiască o zi!

Nu, nu, omul a fost creat pentru eternitate.

Abraham Lincoln

Viața nu este tot ce-i aici.

Viața pe pământ este doar un antrenament pentru viața adevărată. Tu vei petrece mult mai mult timp în cealaltă parte a morții – *în eternitate* – decât aici. Pământul este locul de pregătire, grădinița, testarea pentru viața ta în veșnicie. Este pregătirea necesară înaintea meciului adevărat; încălzirea dinaintea întrecerii atletice. Viața asta este pregătirea pentru viața următoare.

Cel mult, tu vei trăi o sută de ani pe pământ, dar vei petrece pentru totdeauna în eternitate. Timpul tău pe pământ este, așa cum a spus domnul Thomas Browne: „o paranteză mică în eternitate”. Tu ai fost creat să trăiești veșnic.

Scriptura spune: *Dumnezeu ... a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei*, (Eclesiastul 3.11). Tu ai un instinct înnăscut care tinde spre imortalitate. Aceasta pentru că Dumnezeu te-a proiectat, în imaginea Lui, să trăiești veșnic. Când ne confruntăm cu eventuala moarte a cuiva întotdeauna o considerăm nenaturală și nedreaptă. Rațiunea că noi am putea trăi veșnic este că Dumnezeu a implementat în circuitul creierului nostru această dorință!

Într-o zi inima va înceta să mai bată. Aceia va fi sfârșitul trupului tău și a timpului tău pe pământ, dar nu va fi sfârșitul tău. Trupul tău este doar o rezidență temporară pentru spiritul tău. Scriptura numește trupul tău de pe pământ un „cort”, dar se referă la viitorul tău trup ca la o „casă”. Scriptura spune: *Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică.* (2 Corinteni 5.1).

Desigur că viața pe pământ oferă multe variante de ales, însă eternitatea oferă numai două: cerul și iadul. Relația ta cu Dumnezeu, aici pe pământ, determină relația ta cu El acolo în veșnicie. Dacă tu înveți să-L iubești pe Fiul lui Dumnezeu, Isus, tu vei fi invitat să petreci toată veșnicia cu El. Pe de altă parte, dacă tu refuzi dragostea Lui, iertarea Lui, și mântuirea Lui, tu vei pierde veșnicia de parte de Dumnezeu pentru totdeauna.

C.S. Lewis a spus: „Sunt două feluri de oameni: unii care spun lui Dumnezeu ‘Fă Tu ce vrei cu mine’ și acei la care Dumnezeu le spune ‘E în ordine, atunci ia-ți soarta în mâini’”. Tragic, mulți oameni vor îndura eternitatea fără Dumnezeu pentru că au decis să trăiască fără El aici pe pământ.

Când tu vei înțelege că viața este mult mai mult decât aici și acum, tu vei începe să trăiești diferit. Vei începe *trăind în lumina eternității*, și vei împleti frumos fiecare relație, misiune și circumstanțe. Deodată multe activități, idei și chiar probleme ce apar mai importante vor apare neînsemnate, meschine și fără valoare în atenția ta. Cu cât trăiești mai aproape de Dumnezeu, apar mai puține lucruri de rezolvat.

Când tu trăiești în lumina eternității, valorile tale se schimbă. Vei folosi timpul tău și banii tăi mai înțelept. Tu vei da o valoare înaltă la relații și caracter în loc de faimă, ori bogăție, ori realizări, ori chiar distracție. Prioritățile vor fi reevaluate. A fi la modă cu tendințele, modelele și

valorile populare nu va fi atât de important. Pavel a spus: *lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Christos.* (Filipeni 3.7).

Dacă timpul tău pe pământ ar fi viața ta întreagă, ai veni cu sugestia să o trăiești imediat. Ai putea să uiți că trebuie să fii bun și cinstit, și nu ți-ar fi frică de nici o consecință al acțiunilor tale. Te-ai putea complăce într-un egocentrism pentru că acțiunile tale, în final, nu ar avea nici o repercursiune. Dar – și aceasta diferențiază situația – moartea nu este sfârșitul tău! Moartea nu este lichidarea ta, dar este tranziția ta în eternitate, deci acolo sunt consecințe veșnice la ori ceea ce ai făcut pe pământ. Fiecare acțiune a vieților noastre lovește o coardă ce va vibra în eternitate.

Cel mai dăunător aspect al vieții contemporane este gândirea superficială. Să produci cel mai mult în viață, tu trebuie să ai viziunea eternității continuu în mintea ta și valoarea ei în inima ta. Viața este ceva mult mai mult decât aici și acum! Astăzi un vârful al ghețarului plutitor este vizibil. Eternitatea este restul ce nu se poate vedea la suprafață.

Ce anume din noi va fi în eternitate cu Dumnezeu? Direct vorbind, capacitatea creierului nostru nu poate acoperi mărețiile și minunile cerului. Este ceva cum ai încerca să descrii internetul la o furnică. Este inutil. Cuvintele nu au fost inventate ca să fie posibilă descrierea experienței cerului. Scriptura spune: *Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc* (1Corinteni 2.9)

Oricum Dumnezeu ne-a dat crâmpoie ale eternității în cuvântul Său. Noi știm că în acest moment Dumnezeu pregătește case veșnice pentru noi. În ceruri noi ne vom întâlni cu iubiiții noștri care au fost credincioși, vom fi eliberați de toate bolile și suferințele, vom fi răsplătiți pentru credințioșia noastră aici pe pământ, și ni se va încredința lucrări ce le vom face cu bucurie. Noi nu vrem să ne înșelăm doar cu cununi pe cap cântând din harfe pe norii cerului. Noi ne vom delecta în părtășia neîntreruptă cu Dumnezeu, și El se va delecta cu noi pentru totdeauna, veșnicia neavând sfârșit. Într-o zi Isus va zice: *Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.* (Matei 25.34)

C.W. Lewis a prins conceptul eternității pe ultimele pagini ale Cronicelor lui Narnia, seria de șapte cărți pentru copii: „Pentru noi acesta e sfârșitul tuturor acestor povestiri. ... Dar pentru ei a fost numai începutul adevăratei povestiri. Întreaga lor viață de pe acest pământ ... a putut fi acoperită de titlul paginii, acum la urmă, ei au început Capitolul Unu al Marii Povestiri, care nimeni pe pământ n-a citit-o, care merge în veșnicie și în care fiecare capitol este din ce în ce mai bun.”

Dumnezeu are un scop cu viața ta pe pământ, dar nu se termină aici. Planul Lui implică mult mai mult decât cele câteva decenii pe care tu le vei petrece pe această planetă. Este mai mult decât „oportunitatea vieții acesteia”. Dumnezeu îți oferă o oportunitate dincolo de viața aceasta. Scriptura spune: *sfaturile Domnului dăinuiesc pe vecie și planurile inimii Lui, din neam în neam.* (Psalm 33.11).

Singurul loc unde oamenii se gândesc la veșnicie sunt serviciile funerale, și atunci superficial, gândind sentimental, bazat pe ignoranță. Poate simți că este oribil să te gândești la moarte, dar de fapt este nesănătos să trăiești negând moartea și ne considerând ceea ce este inevitabil. Numai nebunii ar merge prin viață nepregătiți în fața a ceea ce știu că se va întâmpla. Tu trebuie să te gândești mai mult la eternitate și să nu o neglijezi.

Ai petrecut nouă luni în pântecul mamei tale unde n-a fost altceva decât pregătirea pentru viață, ca această viață să fie pregătirea pentru o altă viață. Dacă tu ai relație cu Dumnezeu, prin Isus, tu nu ai nevoie să-ți fie frică de moarte. Este poarta spre eternitate. Dacă ar fi ultima oră a ta pe pământ, aia nu ar fi sfârșitul tău. În loc să sfârșești viața ta, ar putea fi ziua ta de naștere pentru eternitate. Scriptura spune: *noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare.* (Evrei 13.14).

Făcând o comparație a eternității, timpul nostru pe pământ este o clipită, dar cu consecințe pentru veșnicie. Faptele acestei vieți sunt destinul pentru cealaltă. Noi am putea fi *plini de încredere; căci știm că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul,* (2 Corinteni 5.6) Cu ani în urmă un slogan popular încuraja oamenii să trăiască fiecare zi ca „prima zi a restului vieții lor”. De fapt, ar fi înțelept să trăiești fiecare zi ca și cum ar fi ultima zi a vieții tale. Matthew Henry a spus: „Se cuvine să fii activ în fiecare zi și să te pregătești pentru ziua finală”.

5. Privind viata din perspectiva lui Dumnezeu

...ce este viata voastra? Iacov 4.14b

Noi nu vedem lucrurile cum sunt, noi le vedem cum suntem noi.

Anais Nin

De felul cum vezi viata ta, vei *daltui* viata ta.

De felul cum iti definesti viata, iti determini destinul tau. Perspectivele tale vor influenta modul de investire a timpului, cheltuirea banilor, folosirea talentelor tale, si valoarea relatiilor tale.

Una din cea mai buna metoda de a intelege alti oameni este sa-i intreb: „Cum vezi tu *viata ta*?” Vei descoperi oameni cu raspunsuri diferite la fiecare din cei intrebati. As putea spune ca *viata* este ca un circ, teren minat, un carusel de distractie, un labirint, o simfonie, o calatorie, ori un dans. Oamenii au zis: „Viata este un carusel: Cateodata sus, cateodata jos si cateodata te invarti de jur imprejur” ori „viata este ca o bicicleta cu zece viteze care niciodata nu sunt folosite” ori „viata este ca un joc de carti: trebuie sa joci cartile impartite”.

Daca eu intreb care este *pictura vietii*, ce imagine ti-ar aparea in minte? Care imagine este *metafora vietii*. Este vederea vietii ceea ce ai, constient sau inconstient, in mintea ta. Este o descriere a felului cum lucreaza *viata* si ce te astepti de la ea? Oamenii adesea exprima *viata* lor ca o *metafora* exprimata in imbracaminte, bijuterii, masini, cofura, etichete, tatuari.

Metafora ta fara cuvinte influenteaza *viata ta* mai mult decat iti dai seama. Iti determina asteptarile tale, valorile tale, relatiile tale, scopurile tale si prioritatile tale. Spre exemplu, daca gandesti ca *viata* este distractie, valoarea primordiala a *vietii tale* va fi sa te *distrezi*. Daca vezi *viata* ca o intrecere, valoarea *vitezei* va fi in centrul atentiei. Daca vezi *viata* ca un maraton, vei da o valoare *rabdariei*. Daca vezi *viata* ca o lupta sau un meci, *victoria* va fi foarte importanta pentru tine.

Cum vezi tu *viata*? Poate tu-ti bazezi *viata* pe o *metafora* nesigura. Sa indeplinesti scopul lui Dumnezeu pentru tine, te vei confrunta cu o intelepciune conventionala si o vei inlocui cu *metaforele* scripturale ale *vietii*. Scriptura spune: *Sa nu va potriviti chipului veacului acestuia, ci sa va prefaceti, prin innoirea mintii voastre, ca sa puteti deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea buna, placuta si desavarsita.* (Romani 12.2)

Scriptura ne ofera trei *metafore* care ne invata perspectiva lui Dumnezeu despre *viata*: *Viata* este un examen, *viata* este responsabilitate, si *viata* este o insarcinare. Aceste idei au fundamentul *vietii* traite cu scopuri. Le vom studia pe primele doua in aceasta meditatie si al treilea in meditatie urmatoare.

Viata pe pamant este un examen. Aceasta *metafora* a *vietii* este vazuta in multe prezentari ale Scripturii. Dumnezeu in mod continuu testeaza caracterul oamenilor, credinta, supunerea, dragostea, integritatea si loialitatea. Cuvinte ca si *incercari*, *ispite*, *socoteli*, *testari* apar de peste 200 de ori in Scriptura. Dumnezeu l-a testat pe Avraam cerandu-i sa-l ofere pe fiul sau Isaac ca jertfa. Dumnezeu l-a testat pe Iacov cand a lucrat ani in plus pentru a o cumpara pe Rahela, sotia lui.

Adam si Eva au cazut examenul in gradina Edenului, si David a cazut examenul de cateva ori. Dar Scriptura nu scapa din vederea exemple de oameni care au trecut examene mari ca si Iosif, Rut, Estera si Daniel.

Caracterul este atat dezvoltat cat si revelat prin examen, si toata *viata* este un examen. Tu intotdeauna esti testat. Dumnezeu in mod constant se uita la raspunsul tau la oameni, probleme, succese, conflicte, boli, dezamagiri, si chiar la vreme! El se uita chiar la actiuni simple ca de exemplu cand deschizi usa la cineva, cand ridici ceva ce a cazut jos ori de felul cat de *politicos* esti la un serviciu primit de la un ghiseu sau personalul din restaurant.

Noi nu cunoastem toate examenele pe care Dumnezeu ti le da tie, dar putem presupune unele din ele, bazandu-ne pe Scriptura. Tu vei fi testat prin schimbari mari, promisiuni intarziate, probleme imposibile, rugaciuni neascultate, critice neadevarate si chiar tragedii fara sens. In *viata* mea am notat ca Dumnezeu testeaza *credinta* mea prin probleme, testeaza *nadejdea* mea prin felul cum imi administrez bunurile, si testeaza *dragostea* mea prin oameni.

Un examen foarte important este cum actionezi cand nu simti prezenta lui Dumnezeu in *viata ta*. Cateodata Dumnezeu intentionat se retrage si nu-L simti aproape. Regele Ezechia a experimentat acest examen. Scriptura spune: *Dumnezeu l-a parasit pe Ezechia, ca sa-l incerce,*

pentru ca sa cunoasca tot ce era in inima lui. (2 Cronici 32.31) Ezechia s-a bucurat de o partasie stransa cu Dumnezeu, dar intr-un moment crucial in viata lui Dumnezeu l-a lasat singur ca sa-i testeze caracterul. Ca sa-si vada slabiciunea si sa-l pregateasca pentru o mare insarcinare.

Cand tu pricepi ca viata este un examen, realizezi ca nimic nu este lipsit de semnificatie in viata ta. Chiar incidentele mici au semnificatie pentru dezvoltarea caracterului tau. *Fiecare* zi este o zi importanta, si fiecare secunda este o mare oportunitate sa lucreze la adancimea caracterului tau, sa demonstrezi dragoste, ori sa recunosti ca depinzi de Dumnezeu. Unele examene se pare ca sunt peste puterile noastre, in timp ce altii nici nu observa aceasta. Dar toate au implicatii vesnice.

Vestea buna este ca Dumnezeu vrea sa treci toate examenele vietii, asa ca niciodata nu te va trece prin examen mai greu decat harul care ti l-a oferit sa treci biruitor. Scriptura spune: *Nu v-a ajuns nici o ispita, care sa nu fi fost potrivita cu puterea omeneasca. Si Dumnezeu, care este credincios, nu va ingadui sa fiti ispititi peste puterile voastre; ci, impreuna cu ispita a pregatit si mijlocul sa iesiti din ea, ca s-o puteti rabda.* (1Corinteni 10.13)

De fiecare data cand treci un examen, Dumnezeu noteaza si planifica o rasplata in vesnicie. Iacov spune: *Ferice de cel ce rabda ispita. Caci, dupa ce a fost gasit bun, va primi cununa vietii, pe care a fagaduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.* (Iacov 1.12)

Viata pe pamant este o responsabilitate. Aceasta este a doua metafora scripturala a vietii. Timpul nostru pe pamant, energia, inteligenta, oportunitatile, relatiile si resursele sunt daruri de la Dumnezeu care ni le-a incredintat sa le folosim cu atentie. Noi suntem ispravnicii a ceea ce Dumnezeu ne-a dat fiecaruia. Acest concept al ispravniciei incepe cu recunoasterea ca Dumnezeu este stapanul fiecarui lucru si a fiecărei fiinte pe pamant. Scriptura spune: *Al Domnului este pamantul cu tot ce este pe el, lumea si cei ce o locuiesc!* (Psalm 24.1).

Noi niciodata nu stapanim ceva, in timpul sederii noastre temporare pe pamant. Dumnezeu ne-a imprumutat pamantul noua pe perioada cat stam pe el. A fost proprietatea lui Dumnezeu inainte ca noi sa ne nastem, si Dumnezeu il va imprumuta la altcineva dupa moartea noastra. Noi ne bucura de el pentru o perioada.

Cand Dumnezeu l-a facut pe Adam si pe Eva, le-a incredintat creatia Lui si le-a dat sub stapanire proprietatea Lui. Scriptura spune: *Dumnezeu i-a binecuvantat si Dumnezeu le-a zis: "Cresteti, inmultiti-va, umpleti pamantul, si supuneti-l; si stapaniti peste pestii marii, peste pasarile cerului, si peste orice vietuitoare care se misca pe pamant."* (Genesa 1.28)

Prima sarcina data de Dumnezeu omului pe pamant a fost sa lucreze si sa ingrijeasca proprietatea lui Dumnezeu pe pamant. Aceasta responsabilitate niciodata nu a fost anulata. Este o parte a scopului Lui, astazi. Tot de ceea ce ne bucuram este o *responsabilitate* plasata de Dumnezeu in mainile noastre. Scriptura spune: *Ce lucru ai pe care sa nu-l fi primit? Si daca l-ai primit, de ce te lauzi ca si cum nu l-ai fi primit?* (1 Corinteni 4.7b)

Cu ani in urma, o pereche ne-a oferit mie si sotiei mele sa folosim o proprietate a lor foarte frumoasa in Hawaii, pe perioada vacantei. A fost o experienta pe care noi nu ne-o puteam permite dar de care ne-am bucurat foarte mult. Ziceam noi: „Chiar este a noastra?” si a fost. Am inotat in bazin, am servit mancare din frigiderul plin, am folosit toate utilitatile, si ne-am bucurat din plin de tot ce am gasit acolo. Dar noi am stiut ca de fapt nu era a noastra *cu adevarat*, asa ca am avut grija de orice lucru. Ne-am bucurat de beneficiile folosirii acelei proprietati fara de fapt sa stapanim ceva din ea.

In cultura noastra se spune” Daca nu stapanesti ceva, nu vei avea grija de nimic”. Dar crestinii traiesc la un standard mai inalt: „Pentru ca Dumnezeu stapaneste, eu trebuie sa am foarte mare grija”. Scriptura spune: *Incolo, ce se cere de la ispravnicii, este ca fiecare sa fie gasit credincios in lucrul incredintat lui.* (1 Corinteni 4.2) Domnul Isus de multe ori s-a referit la viata ca la o responsabilitate si de multe ori este ilustrata aceasta in raport cu Dumnezeu. In pilda talantilor, omul care avea averea a incredintat-o robilor sai. Cand s-a intors, a evaluat responsabilitatea fiecaruia si i-a rasplatit corespunzator. *Stapanul i-a zis: "Bine, rob bun si credincios; ai fost credincios in putine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intra in bucuria stapanului tau."* (Matei 25.14-29)

La sfarsitul vietii tale pe pamant viata ta va fi evaluata si rasplatita corespunzator cu munca facuta. Asta inseamna ca tot ceea ce faci, cu cele mai mici detalii are implicatii vesnice. Daca tratezi

totul cu responsabilitate, Dumnezeu promite trei rasplati. In primul rand Dumnezeu va *recunoaste* ce ai facut. El va zice: „Ai lucrat bine! Ai terminat ce ti s-a incredintat!” Apoi vei fi *promovat* si vei primi o responsabilitate mai mare in vesnicie: „Te voi pune peste multe lucruri”. Apoi te va *incorona* la sarbatoare: „Vino sa te bucuri impreuna de fericirea Stapanului”.

Multi oameni nu realizeaza ca banii sunt un examen si o responsabilitate de la Dumnezeu. Dumnezeu foloseste banii sa ne invete sa ne incredem in El si pentru multi banii sunt un mare examen inaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu ne priveste cum folosim banii sa vada cat de mult ne poate incredinta. Scriptura spune: *Deci daca n-ati fost credinciosi in bogatiile nedrepte, cine va va incredinta adevaratele bogatii?* (Luca 16.11)

Aceasta e o responsabilitate foarte mare. Dumnezeu spune ca este o relatie directa intre felul cum folosim banii si calitatea vietii mele spirituale. Cum imi folosesc banii („*averea pamanteasca*”) determina cat de mult Dumnezeu poate sa-mi incredinteze binecuvantarile spirituale („*adevaratele bogatii*”) Vreau sa te intreb: Felul cum folosesti banii te opreste de a face mai mult in viata? Poti avea grija de bogatii spirituale?

Isus a zis: *Cui i s-a dat mult, i se va cere mult, si cui i s-a incredintat mult, i se va cere mai mult.* (Luca 12.48b) Viata este un examen, si cu cat Dumnezeu iti da mai mult cu atat mai mare responsabilitate ti se cere.

6. Viața este o însărcinare temporară

"Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt."

Psalm 39.4

Sunt un străin pe pământ!

Psalm 119.19

Viața pe pământ este o însărcinare temporară.

Scriptura este plină cu metafore care ne învață cât de scurtă, temporară, mișcătoare este viața pe pământ. Viața este descrisă ca o ceață, un abur, o suflare și un fum. Scriptura spune: *Căci noi suntem de ieri, ... zilele noastre pe pământ nu sunt decât o umbră.* (Iov 8.9)

Să folosești viața ta la maximă eficiență nu trebuie să uiți două adevăruri: În prin rând comparată cu veșnicia este foarte scurtă. În al doilea rând viața este o rezidență temporară. Tu nu vei trăi mult aici așa că nu te așa prea tare. Cere ajutor lui Dumnezeu să te ajute să vezi viața pe pământ cum o vede El. David s-a rugat: *"Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt."* (Psalm 39.4)

În repetate rânduri Scriptura compară viața pe pământ cu o trăire temporară într-o țară străină. Aceasta nu e o casă permanentă sau o adresă finală. Doar ai fost în trecere, ai vizitat pământul numai. Scriptura folosește termeni ca: *străini, pelegri, călători, vizitatori, agenți* ca să ne arate cât de scurtă e viața. David a zis: *Sunt un străin pe pământ: nu-mi ascunde poruncile Tale!* (Psalm 119.19) Petru a explicat spunând: *Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre;* (1 Petru 1.17)

În California unde trăiesc eu, mulți oameni s-au mutat din altă parte aici ca să lucreze, dar ei își păstrează cetățenia țării de baștină. Ca să fie legali ei trebuie să aibă așa zisa carte verde (green card) pentru a se identifica la nevoie și a arăta că ei lucrează dar nu sunt cetățeni americani. Creștinii ar trebui să poarte cartea verde spirituală să arate oricui și să-și amintească lor însăși că cetățenia lor este în ceruri. Dumnezeu cere copiilor săi să gândească diferit despre viață decât necredincioșii. *se gândesc la lucrurile de pe pământ. Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.* (Filipeni 3.19-20) Creștinii adevărați înțeleg că viața este mult mai mult decât câțiva ani trăiți pe această planet.

Identitatea ta este în veșnicie, și casa ta este în cer. Când îți însușești acest adevăr vei înceta să te mai îngrijorezi la gândul că pe „pământ nu ai de toate”. Dumnezeu este foarte categoric când vorbește de pericolul trăirii aici și acum și adaptarea la valorile, proprietățile și stilul de viață a lumii din jur. Când ne jucăm cu ispitele din lumea aceasta, Dumnezeu spune că comitem adulter,

Scriptura spune: *Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu.* (Iacov 4.4)

Imaginează-ți că ți se cere să te duci ambasador al țării tale într-o țară care e inamic al țării tale. Va trebui să înveți o nouă limbă, să te adaptezi la anumite obiceiuri culturale, să fii extrem de politicoș pentru a putea să-ți duci la îndeplinire misiunea. Ca și ambasador tu nu te vei putea izola de inamic. Pentru a-ți îndeplini misiunea va trebui să-i contactezi și să întreții relații cu ei.

Dar presupunem că vei deveni confortabil în acea țară străină așa de mult că vei vrea să devină țara ta. Loialitățile și dedicările tale se vor schimba. Rolul de ambasador va fi compromis. În loc să reprezinti țara ta de origine va trebui să acționezi ca un inamic. Vei fi un trădător.

Scriptura spune: *Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos;* (2 Corinteni 5.20) Cu durere că mulți creștini și-au trădat Regele și Împărăția Lui. Au ajuns la concluzia tragică că trăind pe pământ aceasta-i casa lor, țara lor. Nu este așa. Scriptura spune clar: *Prea iubitorilor, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul.* (1 Petru 2.11). Dumnezeu ne atenționează să nu ne atașăm de ce este în jur pentru că este temporar. Ni se spune: *cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece.* (1 Corinteni 7.31)

Comparat cu alte țări, viața nu este mai ușoară nicăieri ca în lumea Vestică. Noi continuu ne distrăm, ne amuzăm, și ne îndestulăm. Cu toate atracțiile fascinante, veștile de toate categoriile, experiențele bucuriilor de azi, este așa de ușor a uita că adevărata fericire nu este ce se vede în această viață. Toate acestea numai că ușor putem pierde valoarea vieții care este un examen, o responsabilitate și o însărcinare temporară. Noi ne pregătim pentru ceva mult mai bun. *lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.* (2 Corinteni 4.18b).

Faptul că pământul acesta nu este adresa finală se explică și prin faptul că urmași ai Domnului Isus fiind, experimentăm dificultăți, dureri, și refuz din partea acestei lumi. *În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.* (Ioan 16.33) De asemenea se explică prin faptul că unele promisiuni ale lui Dumnezeu se par că nu sunt împlinite, unele rugăciuni sunt fără răspuns, și unele circumstanțe sunt pe nedrept. Și s-ar mai putea spune multe.

Pentru a nu fi atașați așa de mult de pământ, Dumnezeu ne trece prin momente de nemulțumire și lipsite de satisfacție în viața aceasta – arătându-ne că niciodată nu vom fi satisfăcuți pe deplin în această parte a veșniciei. Nu suntem pe deplin fericiți, aici, pentru că așa este normal să fie! Pământul nu este casa noastră finală, am fost creați pentru ceva mult mai bun.

Un pește nu va fi niciodată fericit pe uscat, pentru că a fost creat pentru a trăi în apă. Un vultur nu va fi satisfăcut dacă nu va fi lăsat să zboare. Tu nu te vei simți complet satisfăcut pe pământ, pentru că ai fost făcut pentru ceva mai mult decât ce-i aici. Vei avea momente de fericire aici, dar nimic nu poate fi comparat cu ceea ce Dumnezeu a planificat pentru tine.

Realizând că viața pe pământ este o misiune cu caracter temporar ar trebui într-un mod radical să-ți determine valoarea ta. Valoarea eternă, nu temporară, ar trebui să devină factorul decisiv pentru deciziile tale. C.S. Lewis a observat ceva: „Tot ceea ce nu este veșnic este inutil veșniciei”. Scriptura spune: *Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.* (2 Corinteni 4.18)

Este o greșeală fatală să presupui că scopul lui Dumnezeu pentru viața ta este prosperitate materială ori succes între oameni așa cum definește lumea. Viața din belșug nu are nimic de-a face cu abundența materială, și credințioșia lui Dumnezeu nu garantează succesul carierei tale ori lucrării tale misionare. Nimic nu este concentrat la cununi temporare.

Pavel a fost un om credincios lui Dumnezeu, dar a sfârșit-o în închisoare. Ioan Botezătorul a fost credincios lui Dumnezeu dar i s-a tăiat capul. Milioane de oameni credincioși au fost martirizați, au pierdut totul, ori au ajuns la sfârșitul vieții acesteia cu nimic de lăsat în urmă. *Dar sfârșitul acestei vieți nu este finalul.*

În ochii lui Dumnezeu, cei mai mari eroi ai credinței nu sunt aceia care au dobândit prosperitate, succes ori putere în această viață, ci aceia care au tratat această viață ca o misiune temporară și au slujit cu credințioșie, așteptând răsplata în veșnicie. Scriptura spune despre eroii

credinței: *În credință au murit toți aceștia fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.* (Evrei 11.13, 16) Timpul tău pe pământ nu este povestea completă a vieții tale. Tu trebuie să aștepți celelalte capitole ale vieții să le trăiești în eternitate. Ai nevoie de credință ca să trăiești pe pământ ceva ce nu-i aparține.

O povestire veche, adesea repetată, spune despre un misionar pensionar se întorcea în America pe același vapor cu președintele Statelor Unite. Mulțime bucuroasă, paradă militară, covor roșu, stăgulețe, și reporteri au venit să-l întâmpine pe președinte la întoarcerea acasă, misionarul, însă dormea nestingherit pe vapor. Simțindu-se nebăgat în seamă și cu resentimente a început să se plângă lui Dumnezeu. Dumnezeu în mod fin i-a amintit: „Dar tu copilul meu, *nu ai ajuns acasă încă*”.

Să nu crezi că ajungi în cer în două secunde dacă te plângi astfel: „*De ce am dat atâta importanță la lucruri temporare? De ce mi-a bătut capul cu atâtea? De ce am pierdut atât de mult timp, energie și interes în lucruri care se pierd?*”

Când viața devine grea, când ești supraaglomerat de lucruri, ori când te întrebi dacă viața cu Christos își merită efortul amintește-ți că tu nu ai ajuns acasă. La moarte tu vei părăsi cortul - și vei merge acasă.

7. Rațiune pentru orice

Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile.

A Lui să fie slava în veci!

Romani 11.36

Domnul a făcut toate pentru o țintă.

Proverbe 16.4

Toate sunt pentru El.

Ultimul scop al universului este să arate gloria lui Dumnezeu. Este o rațiune pentru orice lucru și ființă care există. Și pentru tine există o rațiune. Dumnezeu le-a făcut pe toate pentru gloria Lui. Fără gloria lui Dumnezeu, nimic nu ar fi existat.

Ce este gloria lui Dumnezeu? Este însăși existența lui Dumnezeu. Este esența naturii Lui, este greutatea importanței Lui, este radierea splendorii Lui, este demonstrația puterii Lui, și este atmosfera prezenței Lui. Gloria lui Dumnezeu este expresia bunătății Lui și se cuprinde în toate acele intrinseci, calități veșnice.

Ce este gloria lui Dumnezeu? Uită-te în jur. Totul creat de Dumnezeu reflectă gloria Lui în vreo privință. O vedem oriunde, de la forma microscopică a vieții la marea Cale Lactee, de la apus și stele la furtuni și anotimpuri. Creația revelează gloria Creatorului. În natură învățăm că Dumnezeu este atotputernic, că El se bucură de varietatea creației, iubește frumusețea creației, este organizat, înțelept și creativ. Scriptura spune: *Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui.* (Psalm 19.1).

De-a lungul istoriei, Dumnezeu și-a revelat gloria Sa la oameni în diferite situații. Prima dată și-a revelat-o în Grădina Edenului, apoi lui Moise, apoi în Cortul Întâlnirii și în Templu, apoi prin Domnul Isus, și acum prin Biserică. Era prezentată printr-un foc care nu se mistuia, nor, furtună, fum și lumină puternică. În cer, gloria lui Dumnezeu furnizează întreaga lumină necesară. Scriptura spune: *Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu.* (Apocalipsa 21.23)

Cel mai bine se vede gloria lui Dumnezeu în Domnul Isus Christos. El, Lumina lumii, iluminează natura lui Dumnezeu. Datorită Domnului Isus, noi nu mai suntem în întuneric despre cine este Dumnezeu. Scriptura spune: *El, Isus Christos, este oglindirea slavei Lui* (Evrei 1.3). Domnul Isus a venit pe pământ ca noi să înțelegem pe deplin gloria lui Dumnezeu. *Cuvântul S-a*

făcut trup, și a locuit printre noi,... Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. (Ioan 1.14).

Gloria *inerentă* a lui Dumnezeu este cea ce posedă El prin faptul că este Dumnezeu. Este natura Lui. Noi nu putem adăoga nimic la gloria Lui. Este imposibil pentru noi să facem soarele să strălucească mai tare. Dar ni se poruncește să *recunoaștem* gloria Lui, să *onorăm* gloria Lui, să *declaram* gloria Lui, să *lăudăm* gloria Lui, să *reflectăm* gloria Lui, și să *trăim* pentru gloria Lui. De ce? Pentru că Dumnezeu merită acestea! Îi suntem datori cu fiecare onoare pe care e posibil să i-o dăm. Dumnezeu făcând toate lucrurile, El merită toată gloria. Scriptura spune: *Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, (Apocalipsa 4.11a)*

În întregul univers, numai două creații au refuzat să aducă glorie lui Dumnezeu: îngerii căzuți (demonii) și noi (oamenii). Rădăcina păcatului este refuzul de a aduce glorie lui Dumnezeu, iubind orice altceva numai pe Dumnezeu nu. Refuzul a aduce glorie lui Dumnezeu este o rebeliune plină de orgoliu, și este păcatul ce a cauzat căderea lui Satan – și a noastră de asemenea. În diferite circumstanțe noi trăim pentru slava noastră nu pentru gloria lui Dumnezeu. Scriptura spune: *Căci toți au păcătuțit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. (Romani 3.23)*

Nimeni dintre noi nu poate pretinde că a dat lui Dumnezeu gloria care I se cuvine. Acesta ar fi cel mai mare păcat și cea mai mare greșeală ce am face-o. Pe de altă parte, trăind pentru gloria lui Dumnezeu este cea mai mare realizare a vieții noastre. Dumnezeu spune: *ei poartă Numele Meu și i-am făcut spre slava Mea, (Isaia 43.7),* deci se cade să fie scopul suprem al vieții noastre.

CUM POT EU ADUCE GLORIE LUI DUMNEZEU?

Domnul Isus a zis Tatălui: *Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac. (Ioan 17.4)* Domnul Isus L-a onorat pe Tatăl prin împlinirea scopului Lui pe pământ. Noi îl onorăm pe Dumnezeu în același mod. Când totul în creația Lui va împlini scopul existenței, creația va aduce glorie lui Dumnezeu. Păsările aduc glorie lui Dumnezeu prin zbor, ciripit, facerea cuibului și alte activități pentru care sunt create ele. Chiar și mititica furnică aduce glorie lui Dumnezeu când își îndeplinește scopul pentru care a fost creată. Dumnezeu a făcut furnica să fie furnică, și te-a făcut pe tine să fii tu. Sf. Ireneus a spus: „Gloria lui Dumnezeu este ființa umană adusă la viață”.

Sunt multe căi de a aduce glorie lui Dumnezeu, dar ele pot fi sumarizate în cinci scopuri ale lui Dumnezeu pentru viața ta. Vom petrece restul meditațiilor detaliindu-le și iată o privire de ansamblu.

Aducem glorie lui Dumnezeu prin închinare. Închinarea este prima noastră responsabilitate. Ne închinăm Lui bucurându-ne de El. C.S. Lewis a spus: „În porunca Lui de a-L glorifica, Dumnezeu ne invită să ne bucurăm de El” Dumnezeu vrea închinarea noastră să fie motivată de dragoste, mulțumire, și extaz, nu de o datorie.

John Piper a spus: „Dumnezeu este cel mai mult glorificat în noi, când noi suntem cel mai satisfăcuți în El”.

Închinarea este mult mai mult decât lauda, cântarea și slăvirea lui Dumnezeu. Închinarea este modul de viață al *bucuriei* lui Dumnezeu, *iubindu-L* pe El, *dându-ne* pe noi înșine Lui pentru a ne folosi pentru scopul Său. Când trăiești viața ta pentru gloria lui Dumnezeu, tot ceea ce faci devine un act al închinării. Scriptura spune: *dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. (Romani 6.13b)*

Aducem glorie lui Dumnezeu iubind pe frați. Când tu ai fost născut din nou ai devenit parte din familia lui Dumnezeu. A-L urma pe Domnul Christos nu e numai un act al credinței, ci deasemenea include apartenența și creșterea în dragoste în familia lui Dumnezeu. Ioan a scris: *Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte. (1 Ioan 3.14).* Pavel a spus: *Așadar, primiți-vă unii pe alții cum v-a primit și pe voi Hristos spre slava lui Dumnezeu. (Romani 15.7).*

Este responsabilitatea noastră să învățăm să iubim cum Dumnezeu ne-a iubit, pentru că Dumnezeu este dragoste, și aceasta-L onorează pe El. Isus a zis: *Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.*" (Ioan 13.34-35).

Aducem glorie lui Dumnezeu devenind ca și Christos. Odată ce suntem născuți în familia lui Dumnezeu, El ne vrea să creștem la maturitate spirituală. Cum vine aceasta? Maturitatea spirituală este creșterea spirituală ca să ajungem ca și Christos în gândire, simțire și acțiune. Cu cât dezvoltăm caracterul lui Christos în noi cu atât mai mult aducem glorie lui Dumnezeu. Scriptura spune: *Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.* (2 Corinteni 3.18)

Dumnezeu ți-a dat o viață nouă și o natură nouă când l-ai acceptat pe Christos. Acum, pentru tot restul vieții tale pe pământ, Dumnezeu vrea să continue procesul de schimbare a caracterului tău. Scriptura zice: *plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.* (Filipeni 1.11)

Aducem glorie lui Dumnezeu slujind altora cu darurile noastre. Fiecare dintre noi am fost în mod unic dotați cu talente, daruri, îndemânări și abilități. Felul cum suntem „circuitați” nu este un accident. Dumnezeu nu ți-a dat abilități pentru a le folosi în scopuri personale. Ceea ce ne-a dat Dumnezeu ne-a dat pentru folosul altora, și la alții Dumnezeu le-a dat abilități spre folosul tău. Scriptura spune: *Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor!* (1 Petru 4.10-11)

Aducem glorie lui Dumnezeu spunându-le altora despre El. Dumnezeu nu vrea ca dragostea Lui și scopurile Lui să fie ținute în secret. Din moment ce noi știm adevărul, El așteaptă ca să împărtășim adevărul cu alții. Acesta e un privilegiu mare – să aduci pe alții la Isus, să-i ajuți să descopere scopul lor și să-i pregătești pentru destinul veșnic. Scriptura spune: *... harul mare, câpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu.* (2 Corinteni 4.15).

PENTRU CE TRĂIEȘTI TU?

Trăind de-acum încolo pentru gloria lui Dumnezeu ți se cere să-ți schimbi prioritățile, orarul tău zilnic, relațiile tale, și toate celelalte. Asta presupune uneori alegerea unei căi mai dificile decât una ușoară. Chiar și Domnul Isus s-a confruntat cu aceasta. Știind că va fi crucificat, El a plâns: *Acum, sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!*" (Ioan 12.27-28)

Domnul Isus a stat la încrucișare de drumuri. Să aducă la îndeplinire scopul pentru care a venit pe pământ ori să se dea înapoi și să ducă o viață „confortabilă”, egocentrică? Tu ești pus în fața unei asemenea situații. Vei trăi pentru scopurile tale, confort, și plăcere sau vei trăi tot restul vieții tale pentru gloria lui Dumnezeu, știind că ce a promis El are răsplată veșnică? Scriptura spune: *Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică.* (Ioan 12.25)

Este timpul să te decizi. Pentru cine ai de gând să trăiești – pentru tine însuși ori pentru Dumnezeu? Poate vei ezita, gândindu-te că nu vei avea puterea necesară să trăiești pentru Dumnezeu. Nu-ți fie frică. Dumnezeu îți va da tot ce ai nevoie dacă tu decizi să faci alegerea de a trăi pentru El. Scriptura spune: *Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui,* (2 Petru 1.3)

Chiar acum, Dumnezeu te invită să trăiești pentru gloria Lui prin împlinirea scopurilor destinate pentru tine. Nu este altă cale. Orice altceva este o formă numai. Viața reală începe prin dăruirea ta totală Domnului Isus Christos. Dacă nu ai făcut-o până acum tot ce trebuie să faci este să crezi și să primești. Scriptura promite: *Dar tuturor celor ce L-au primit, adică, celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu;* (Ioan 1.12) Vei accepta tu oferta lui Dumnezeu?

În primul rând, crede. Crede că Dumnezeu te iubește și te-a creat pentru un scop bine precizat. Crede că tu nu ești la întâmplare. Crede că tu ai fost creat pentru eternitate. Crede că Dumnezeu a ales să ai o relație personală cu Isus care a murit pe cruce pentru tine. Crede că indiferent ce ai făcut în viața ta de până acum Dumnezeu vrea să te ierte.

În al doilea rând primește. Primește-L pe Isus în viața ta ca Domn și Mântuitor. Primește iertarea Lui pentru păcatele tale. Primește Duhul Său, care-ți va da puterea să-ți împlinești scopul în viața ta. Scriptura spune: *Cine crede în Fiul, are viața veșnică*; (Ioan 3.36a). Oriunde citești această invitație, eu te rog să-ți pleci capul și în mod sincer să spui o rugăciunea care va schimba locul tău în veșnicie: „*Doamne Isuse, cred în Tine și te primesc în viața mea.*” Fă-o chiar acum.

Dacă tu în mod sincer ai spus această rugăciune te felicit! Bine-ai venit în familia lui Dumnezeu! Tu acum ești gata să începi o viață nouă trăind scopul lui Dumnezeu pentru viața ta. Te sfătuiesc să mărturisești la cineva acest lucru. Tu ai nevoie de ajutor. Spune-i persoanei care ți-a dat această meditație și vei primi și alte materiale care te vor ajuta la creșterea ta spirituală.

8. Planificat pentru plăcerea lui Dumnezeu

*Tu ai făcut toate lucrurile,
și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”
Apocalipsa 4.11
Domnul are plăcere de poporul Său.
Psalm 149.4a*

Tu ai fost planificat pentru plăcerea lui Dumnezeu.

Momentul când tu ai fost născut pe lume, Dumnezeu a fost acolo ca un martor nevăzut, *zâmbind* la nașterea ta. El a vrut să vezi lumina zilei, și când ai apărut i-ai făcut o mare plăcere. Dumnezeu nu a avut *nevoie* să te creeze, dar El a *ales* să te creeze pentru însăși bucuria Lui. Tu exiști pentru beneficiul Lui, pentru gloria Lui, pentru scopul Lui și pentru delectarea Lui.

Aducând bucurie lui Dumnezeu, trăind pentru plăcerea Lui este primul scop al vieții. Când vei înțelege pe deplin acest adevăr, niciodată nu vei mai avea probleme în a te simți fără semnificație. Aceasta va demonstra meritul tău. Dacă tu ești *așa* de important înaintea lui Dumnezeu, și El te consideră suficient de valoros pentru eternitate, ce așa mare semnificație ai putea avea? Ești copilul lui Dumnezeu, și aduci plăcere lui Dumnezeu mai mult ca oricare altă creatură a Lui. Scriptura spune: *ne-a rânduit mai dinainte să fim înfițați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale* (Efeseni 1.5)

Unul din cele mai mari daruri din partea lui Dumnezeu este capacitatea să te bucuri de plăcere. Te-a circuitat cu cinci simțuri și emoții pe care să le experimentezi. El vrea să te bucuri de viață, nu numai să înduri greutățile vieții. Rațiunea pentru care tu ești făcut, să te bucuri de plăcere, este că Dumnezeu te-a făcut după *chipul și asemănarea Sa*.

Adesea uităm că Dumnezeu are emoții. El simte lucrurile foarte adânc. Scriptura ne spune că Dumnezeu se necăjește, devine gelos și mânios, simte compasiune, milă, durere și simpatie tot așa de mult ca fericire, voioșie și satisfacție. Dumnezeu iubește, se delectează, exprimă plăcere, bucurie, voioșie și chiar râde!

Închinarea se manifestă aducând plăcere lui Dumnezeu. Scriptura spune: *Domnul iubește pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui.* (Psalm 147.11).

Orice faci și aduce plăcere lui Dumnezeu este un act al închinării. Ca și un diamant, închinarea are *mai multe fețe*. Ne-ar lua un volum întreg să le acoperim pe toate ca să înțelegem pe deplin închinarea, dar în această secțiune ne vom uita numai la aspectele primordiale.

Antropologiiții au observat că închinarea este o necesitate universală, foarte puternic circuitată în fiecare fibră umană – ceva înnăscut ce are nevoie de conectarea cu Dumnezeu. Închinarea este ceva natural ca și mâncatul și respiratul. Dacă noi refuzăm să ne închinăm lui Dumnezeu, întotdeauna vom găsi ceva de înlocuit, până la a ne întoarce în noi înșine. Rațiunea

pentru care Dumnezeu ne-a făcut cu această dorință este pentru că El dorește închinători. Domnul Isus a zis: *închinători dorește și Tatăl*. Ioan 4.23

Depinzând de istoricul religiei tale, poate tu va trebui să extrapolezi înțelesul „închinării”. Tu poate te gândești tot timpul la un serviciu de biserică cu cântări, rugăciuni, și ascultarea unei predici. Ori poate te gândești la ceremonii, lumânări și împărtașanie. Ori poate te gândești la vindecări, minuni și experiențe spectaculoase. Închinarea poate include aceste elemente, dar închinarea e foarte departe de aceste expresii. Închinarea este un stil de viață.

Închinarea este mult mai mult decât muzică. Pentru mulți oameni, închinarea este sinonim cu muzica. Ei spun: „La noi la biserică avem prima dată închinare, și apoi învățătură”. Aceasta-i o mare lipsă de înțelegere. *Fiecare* parte a serviciului din biserică trebuie să fie o acțiune de închinare: rugăciunea, citirea Scripturii, cântatul, mărturisirea, timpul de liniște, ascultarea unei predici, luatul de notițe, oferirea darurilor de bună voie, botezul, Cina Domnului, înnoirea unui angajament și chiar strângerea mâinii celor din jur.

De fapt închinarea precede muzica. Adam s-a închinat în Grădina Edenului, dar muzica este menționată abia în Genesa 4.21, cu nașterea lui Jubal. Dacă închinarea ar fi numai muzică, acei care nu cunosc muzică sau nu au voce muzicală nu pot niciodată să se închine. Închinarea este mult mai mult decât muzica.

Mai grav este că uneori „închinarea” este asociată numai cu un anumit *stil* de muzică: „prima dată cântăm imnuri, apoi cântări de *laudă și închinare*”. Ori „Îmi plac cântările ritmice dar sunt de acord și cu cântările duioase de închinare”. În aceste sens dacă cântarea este ritmică și cu zgomot sau folosește anumite instrumente este considerată „laudă”. Dar dacă este mai încetă și mai liniștită și intimă poate acompaniată de o chitară este închinare. Acesta-i înțelesul comun al termenului „închinare”.

Închinarea nu are nimic de-a face cu stilul ori volumul ori viteza cântării. Dumnezeu iubește orice fel de muzică, pentru că El le-a inventat pe toate – repezi și încete, tari și moi, vechi și noi. Poate ție nu-ți plac, dar lui Dumnezeu îi plac! Dacă este oferită lui Dumnezeu în duh și adevăr, este o acțiune a închinării.

Creștinii adesea nu agreează cu stilul de muzică folosit la închinare, fiind în contradicție cu stilul lor preferat și considerat mai biblic ori care-L onorează mai mult pe Dumnezeu. Dar nu există stil biblic de muzică. Scriptura nu are note muzicale, noi nici nu avem instrumentele folosite de pe vremea evenimentelor Scripturii.

Direct spus, îți place stilul de muzică care vorbește mai mult despre tine – istoria și personalitatea ta - mai mult decât despre Dumnezeu. Muzica unui anumit grup etnic sună ca un zgomot pentru alt grup. Dar Dumnezeu iubește varietatea și se bucură de toate.

Nu există muzică „creștină”, ci poate lirică creștină. Cuvintele fac o muzică sfântă și nu melodia. Nu este melodie spirituală. Dacă eu îți cânt o cântare fără cuvinte tu nu poți ști dacă este sau nu un cântec „creștin”.

Închinarea nu este spre beneficiul tău. Ca și păstor, primesc bilețele pe care scrie: „Mi-a plăcut închinarea astăzi. M-am ales cu ceva de-acolo”. Aceasta-i o altă concepție greșită despre închinare. Închinarea nu este spre beneficiul nostru! Ne închinăm spre beneficiul lui Dumnezeu. Când ne închinăm, scopul nostru este să aducem plăcere lui Dumnezeu, nu nouă înșine.

Dacă tu ai constatat că: „Nu ai oferit nimic, la închinare, astăzi”, te-ai închinat cu rațiune greșită. Închinarea nu este pentru tine. Este pentru Dumnezeu. Desigur că cele mai multe servicii de „închinare” includ elemente de părtășie, edificare, și evanghelizare și sunt ajutoare închinării dar nu ne închinăm pentru plăcerea noastră. Motivația noastră este să aducem glorie și plăcere Creatorului nostru.

În Isaia 29 Dumnezeu se declară nemulțumit de închinarea adusă dintr-o inimă împărțită și în mod ipocrit. Oameni care aduc lui Dumnezeu rugăciuni vechi, laudă nesinceră, cuvinte goale, și ritualuri omenești fără chiar să se gândească la însemnătatea lor. Inima lui Dumnezeu nu este atinsă de tradiție la închinare, ci de pasiune și angajament. Scriptura spune: „*Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească.* (Isaia 29.13).

Închinarea nu este o parte a vieții noastre, ea este viața noastră. Închinarea nu este numai la serviciile din biserică. Am mai spus că trebuie să “ne închinăm Lui în mod continuu” (*Alergați la Domnul și la sprijinul Lui, căutați necurmat Fața Lui!* (Psalm 105.4)), și să “îl laudăm de la răsăritul soarelui până la asfințit” (*De la răsăritul soarelui până la apusul lui, fie Numele Domnului laudat.* (Psalm 113.3)). Pe paginile Scripturii găsim oameni care l-au laudat pe Dumnezeu la lucru, acasă, în luptă, în închisoare și chiar în pat! Lauda ar trebui să fie prima activitate a noastră, dimineața când deschidem ochii și ultima activitate a noastră înainte de a adormi, seara. *O iau înaintea zorilor și strig; nădăjduiesc în făgăduințele Tale.* (Psalm 119.147). David a zis: *Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.* (Psalm 34.1).

Fiecare activitate a noastră poate fi transformată într-o acțiune de închinare când o facem spre lauda, gloria, și plăcerea lui Dumnezeu. Scriptura spune: *Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.* (1 Corinteni 10.31). Martin Luther a zis: “O lăptăreasă poate mulge vacile spre slava lui Dumnezeu”.

Cum este posibil ca orice lucru să fie făcut pentru gloria lui Dumnezeu? Făcând orice lucru *ca și pentru Domnul Isus* și căutând a avea o conversație continuă cu El oricând faci ceva. Scriptura spune: *Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni,* (Coloseni 3.23).

Este un secret al vieții de închinare – făcând orice lucru ca pentru Domnul nu ca pentru oameni. Parafrazând Romani 21.1 ar suna astfel: “*La viața ta obișnuită, zilnică – dormitul tău, mâncatul, mersul la lucru, umblând încolo și-n coace – și așează-le în fața lui Dumnezeu ca o jertfă*”. Lucrul devine închinare când îl închini lui Dumnezeu și îl faci cu grijă în prezența Lui.

Când, eu prima dată m-am îndrăgostit de soția mea, m-am gândit la ea în mod continuu: când serveam micul dejun, conducând mașina la școală, în timpul orelor, stând la rând la cumpărături, punând benzină în mașină – nu puteam să mă opresc din a mă gândi la acea fată! Adesea vorbeam cu mine însumi despre ea. Aceasta mă făcea să mă simt mai aproape de Kay, chiar dacă ea era la câteva sute de mile departe, la o altă școală. În mod constant gândindu-mă la ea, eu *am fost copleșit de dragostea ei.* Aceasta este o adevărată închinare – *să te îndrăgostești de Isus.*

9. Ce produce bucurie lui Dumnezeu?

(Ce-l face pe Dumnezeu să zâmbescă?)

Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine. Numeri 6.25

Fă să strălucească Fața Ta peste robul Tău. Psalm 119.135

Țelul vieții tale este ca să produci bucurie lui Dumnezeu, astfel ca fața lui Dumnezeu să strălucească peste tine.

Din moment ce a fi plăcut lui Dumnezeu este primul scop al vieții tale, cel mai important lucru este să descoperi cum să faci asta. Scriptura spune: *Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului.* (Efeseni 5.10). Desigur că Scriptura ne dă exemple clare de vieți plăcute lui Dumnezeu. A fost un om numit Noe.

În zilele lui Noe, întreaga lume a devenit coruptă moral. Fiecare făcea ce-i plăcea, și nu ce vroia Dumnezeu. Dumnezeu nu a găsit nici un om pe pământ interesat în a-i plăcea Lui, așa că a l-a părut rău și s-a mâhnit în inima Lui, că l-a făcut pe om pe pământ. Dumnezeu a devenit dezgustat de rasa umană și a vrut să-l șteargă de pe fața pământului. Dar a fost un om de care lui Dumnezeu i-a plăcut. Scriptura spune:

Noe a căpătat milă înaintea Domnului (Genesa 6.8).

Dumnezeu a zis: „*Îmi place de acest om. Mă bucur de el. O iau de la capăt cu familia lui*”. Pentru că lui Dumnezeu i-a plăcut de Noe tu și cu mine trăim astăzi. De la viața lui Noe învățăm cinci acțiuni de închinare care produc bucurie lui Dumnezeu.

Dumnezeu se bucură când îl iubim la modul suprem. Noe l-a iubit pe Dumnezeu mai mult decât orice în lume, chiar mai mult decât alții. Scriptura ne spune că toată viața lui *Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui* (Genesa 6.9b).

Aceasta este ce Dumnezeu vrea de la tine: relație personală! Este cel mai mare adevăr din univers – Creatorul nostru vrea părtășie cu noi. Dumnezeu te-a creat să te iubească, și El vrea ca și tu să-L iubești. El zice: *Căci bunătaie voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot!* (Osea 6.6).

Poți tu înțelege pasiunea lui Dumnezeu din acest verset? Dumnezeu te iubește mult și El așteaptă iubire din partea ta. El așteaptă să-L cunoști și să petreci timp cu El. Iată de ce a învățat să-L iubim pe Dumnezeu și a fi iubiți de El ar trebui să fie cel mai mare obiectiv al vieții noastre. Nimic altceva nu este mai important. Domnul Isus a spus că ce mai mare poruncă se cuprinde în cuvintele: *Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.”* „Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. (Matei 22.37-38)

Dumnezeu se bucură când ne încredem pe deplin în El. A doua rațiune ca Noe să fie plăcut lui Dumnezeu a fost că el s-a încrezut în Dumnezeu, chiar și atunci când nu avea sens. Scriptura spune: *Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.* (Evrei 11.7)

Imaginează-ți următoarea scenă: Într-o anumite zi, Dumnezeu vine la Noe și-i zice: „Sunt dezamăgit de ființa umană. Nimeni de pe acest pământ nu se gândește la Mine. Dar, Noe, când m-am uitat la tine, am început să zâmbesc. Îmi place cum trăiești, deci am să aduc potopul pe pământ și o voi lua de la capăt cu familia ta. Vreau să construiești o barcă mare ca să te salvez pe tine și animalele.

Sunt câteva probleme, de care Noe puteau să le pună sub semnul întrebării. În primul rând, Noe nu văzuse niciodată ploaie, pentru că înainte de potop *Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ ... Ci un abur se ridică de pe pământ și uda toată fața pământului.* (Genesa 2.5-6). În al doilea rând, Noe trăia la câteva sute de mile de cel mai apropiat ocean. Chiar dacă ar construi o barcă, cum o va duce la apă?

A treia problemă care se putea ridica era adunarea tuturor animalelor și modalitatea de a le da de mâncare. Noe, în schimb n-a ridicat nici o întrebare și nu s-a plâns. El s-a încrezut total în Dumnezeu și Lui Dumnezeu aceasta i-a plăcut.

Încercându-te permanent în Dumnezeu înseamnă să ai credința că El știe ce este cel mai bun pentru viața ta. Te aștepti de la El să-și țină promisiunile, să te ajute în rezolvarea problemelor, și să facă lucruri imposibile când e necesar. Scriptura spune: *Domnul iubește pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătaie Lui.* (Psalm 147.11).

I-a trebuit lui Noe 120 de ani să construiască barca. Îmi imaginez că a avut de întâmpinat multe descurajări. Nici un semn de ploaie an după an, a suportat criticile contemporanilor săi: „nebulile, tu crezi că într-adevăr Dumnezeu ți-a vorbit?” Îmi imaginez copiii lui Noe adesea se rușinau când vedeau că o barcă mare se ridică în spatele casei lor. Noe însă, se încredea continuu în Dumnezeu.

În care domeniu al vieții tu trebuie să te încrezi total? Încrederea este un act al închinării. Așa cum părinților le place când copii se bazează pe dragostea și înțelepciune lor, așa credința ta în Dumnezeu îi produce plăcere. Scriptura spune: *Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.* (Evrei 11.6).

Dumnezeu se bucură când ne supunem din toată inima noastră. Salvând animalele lumii de la potop a cerut a atenție deosebită cu evidențe și detalii. Totul trebuia făcut exact cum a prescris Dumnezeu. Dumnezeu nu a zis: „Construiește o barcă cum vrei tu, Noe”. El a dat foarte detaliate instrucțiuni referitor la mărime, formă, și materialele bărcii în așa fel ca toate tipurile de animale să încapă înăuntru. Scriptura ne spune replica: *Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu* (Genesa 6.22).

Notează că Noe s-a supus total lui Dumnezeu (nici o instrucțiune nu a fost omisă), și el s-a supus exact (la timpul și modul în care Dumnezeu a vrut să fie făcute). Aceasta înseamnă din toată inima. Nu este de mirare că lui Dumnezeu i-a plăcut.

Dacă Dumnezeu ți-ar cere să construiești o barcă mare, nu-i așa că ai avea câteva întrebări, obiecțiuni, ori ai fi rezervat? Noe nu a avut. El s-a supus lui Dumnezeu din toată inima. Asta înseamnă să faci ceea ce zice Dumnezeu fără rezerve și obiecții. Să nu eziți ori să spui: „Mă voi ruga pentru aceasta mai întâi”. Trebuie să faci fără întârziere. Fiecare părinte știe că întârzierea supunerii înseamnă nesupunere.

Dumnezeu nu este dator față de tine cu explicații ori rațiuni pentru orice El îți cere să faci. Înțelegerea poate aștepta, dar supunerea nu poate. Supunerea imediată te va învăța mai mult despre Dumnezeu decât toate comentariile Scripturii. De fapt, tu nu vei înțelege unele porunci, dacă nu le vei împlini mai întâi. Supunerea deschide înțelegerea.

Adesea încercăm să-I oferim lui Dumnezeu o supunere parțială. Noi vrem să luăm și să alegem porunca la care să ne supunem. Facem o listă de porunci care ne plac și ne supunem la acestea timp în care ignorăm unele care ni se par neraționale, dificile, costisitoare, ori nepopulare. Voi merge la o biserică care nu cere zeciuială. Voi citi Scriptura dar nu voi ierta oamenii ce mi-au făcut rău. Da, supunerea parțială este nesupunere.

Supunerea din toată inima este făcută cu bucurie și entuziasm. Scriptura spune: *Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui.* (Psalm 100.2). Iată care a fost atitudinea lui David: *Învăță-mă, Doamne, calea orânduiriilor Tale, ca s-o țin până în sfârșit!* (Psalm 119.33).

Iacov vorbind creștinilor a zis: *Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.* (Iacov 1.22). Cuvântul lui Dumnezeu este clar că tu nu poți dobândi mântuirea ta. Ea vine numai prin har, nu prin fapte. Dar ca și copil al lui Dumnezeu tu poți să-I face bucurie prin supunere. Orice act de supunere este un act de închinare. De ce supunerea îi place atât de mult lui Dumnezeu? Pentru că această demonstrează că tu într-adevăr îl iubești. Domnul Isus a zis: *Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.* (Ioan 14.15).

Dumnezeu se bucură când îl laudăm și ne gândim la El continuu. Câteva lucruri ne fac să ne simțim mai bine când cineva ne laudă sau ne apreciază. Dumnezeu le iubește deasemenea. El se bucură când exprimăm adorația și măreția Lui.

Viața lui Noe a adus plăcere lui Dumnezeu pentru că el a trăit având o inimă plină de laudă și mulțumire. Prima acțiune a lui Noe după potop a fost să mulțumească lui Dumnezeu aducându-i jertfă. Scriptura spune: *Noe a zidit un altar Domnului ... și a adus arderi de tot pe altar.* (Genesa 8.20).

Datorită jertfei Domnului Isus, noi nu mai aducem animale ca jertfe așa cum a făcut Noe. În schimb ni se spune să oferim lui Dumnezeu *o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.* (Evrei 13.15) și *o jertfă de mulțumire;* (Psalm 116.17). David a zis: *voi lauda Numele lui Dumnezeu prin cântări, și prin laude Îl voi preamări. Lucrul acesta este mai plăcut Domnului, decât un vițel cu coarne și copite!* (Psalm 69.30-31).

Un lucru măreț se întâmplă când noi aducem laudă și mulțumire lui Dumnezeu: îi aducem lui Dumnezeu bucurie și inimile noastre sunt pline de voieșie!

Mamei mele îi place să facă de mâncare. Chiar după ce m-am căsătorit cu Kay, câne ne vizităm părinții, mama pregătește repede o mâncare de casă, de necrezut. Una din plăcerile ei în viață a fost să se uite la noi copii când mâncam și ne bucuram de ceea ce ea ne pregătea. Cu cât noi mâncam mai bine, cu atât ea se bucura mai mult.

Dar deasemenea aduceam plăcere mamei exprimându-ne bucuria că ne-a plăcut mâncarea făcută de ea. Era bucurie de amândouă părțile. Ori de câte ori mănânc o mâncare deosebită, nu pot să nu-mi aduc aminte și s-o laud pe mama. Intenționez nu numai să mă bucur de mâncare dar și să-i plac mamei. Astfel amândoi eram fericiți.

Închinarea lucrează la fel, reciproc. Ne bucurăm de ce face Dumnezeu pentru noi și când ne exprimăm bucuria înaintea lui Dumnezeu, aceasta-i aduce bucurie – și în același timp crește bucuria noastră. Cartea Psalmilor spune: *Dar cei neprihăniți se bucură, saltă de bucurie înaintea lui Dumnezeu, și nu mai pot de veselie.* (Psalm 68.3)

Dumnezeu se bucură când noi folosim aptitudinile noastre. După potop, Dumnezeu a dat lui Noe aceste câteva simple instrucțiuni: *„Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pământul. Tot ce se mișcă și are viață, să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și iarba verde.* (Genesa 9.1,3)

Dumnezeu a zis: „Este timpul să faci ceva cu viața ta! Fă ceea ce Eu am decis să facă ființa umană. Să-ți iubești nevasta. Să aveți copii. Să vă creșteți familia. Seamănă sămânță și mănâncă. Fiți oameni! Asta v-am făcut să fiți!”

Poate crezi că Dumnezeu îi place numai când tu desfășori activități „spirituale” – cum ar fi citirea Scripturii, mersul la biserică, rugăciunea și mărturisirea credinței. Și poate gândești că Dumnezeu nu este interesat de alte aspecte ale vieții tale. De fapt Dumnezeu se bucură de fiecare detaliu al vieții tale, indiferent că lucrezi, te joci, te odihnești ori mănânci. El nu pierde din vedere fiecare mișcare pe care o faci. Scriptura ne spune: *Domnul întărește pașii omului, când Îi place calea lui;* (Psalm 37.23).

Fiecare activitate umană, cu excepția păcatului, poate fi făcută spre plăcerea lui Dumnezeu dacă o faci cu atitudine de laudă la adresa Lui. Tu poți spăla vasele, repara mașina, vinde marfa, compune un program la computer, lucra la fermă, ori crește familia pentru slava lui Dumnezeu.

Ca un părinte mândru, Dumnezeu se bucură în mod special când tu-ți folosești aptitudinile pe care El ți le-a dat. Dumnezeu în mod intenționat ne-a dotat diferit pentru bucuria Lui. A făcut pe unii să fie atleți, iar pe alții să fie laboranți. Poate ești dotat să fii mecanic, ori matematician, ori muzician ori alte mii de meserii. Toate acestea pot să aducă bucurie lui Dumnezeu. Scriptura spune: *El le întocmește inima la toți, și ia aminte la toate faptele lor.* (Psalm 33.15)

Tu nu poți aduce plăcere lui Dumnezeu ascunzându-ți aptitudinile sau încercând să fii altcineva. Tu aduci bucurie lui Dumnezeu fiind ceea ce ești. De fiecare dată când renunți la o abilitate a ta, tu renunți la înțelepciunea și suveranitatea lui Dumnezeu în creierea ta. Dumnezeu spune: „*Vai de cine se ceartă cu Făcătorul său! – Un ciob dintre cioburile pământului! – Oare lutul zice el celui ce-l făcuiește: ‘Ce faci?’ Și lucrarea ta zice ea despre tine: ‘El n-are mâini?’*” (Isaia 45.9)

În filmul „Purtătorul focului”, alergătorul olimpic Eric Liddell spune: „Cred că Dumnezeu m-a făcut pentru un scop, dar tot El m-a făcut rapid, și când alerg, simt că-i fac plăcere lui Dumnezeu”. Mai târziu el spune: „A renunța să alerg ar însemna să mă opresc a-L mulțumi pe El”. Nu există capacități nespirtuale, ci numai nefolosite. Începe să le folosești spre plăcerea lui Dumnezeu.

Lui Dumnezeu îi place deasemenea privind și bucurându-ne de creația Lui. El ți-a dat ochi să te bucuri de frumusețe, urechi să auzi sunete, nas și gură să miroși și să guști, și nervi sub piele să poți simți. Fiecare act al vieții devine un act al închinării când tu mulțumești lui Dumnezeu pentru tot ce ți-a dat. De fapt Scriptura spune: *Dumnezeu, ... ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele.* (1 Timotei 6.17).

Dumnezeu se bucură și când tu dormi! Când copiii mei erau mici, îmi amintesc satisfacția mea adâncă privindu-i cum dorm. Câteodată umpleau ziua cu probleme și nesupunere, dar când dormeau ei arătau mulțumiți, în siguranță și plini de pace, și îmi amintesc ce mult îi iubeam atunci.

Copiii mei nu aveau nimic de-a face cu bucuria mea. Eu eram bucuros să mă uit la ei respirând, pentru că-i iubeam atât de mult. Zâmbeam și uneori plângeam de bucurie privind mișcarea pieptului lor sus-jos. Când noi dormim, Dumnezeu ne fixează cu dragoste, pentru că existăm datorită Lui. El te iubește chiar dacă ai fi singura persoană pe pământ.

Părinții nu cer copiilor să fie perfecți, ori chiar maturi, pentru a se bucura de ei. Ei se bucură de ei la fiecare stadiu al creșterii lor. În același fel, Dumnezeu nu așteaptă de la tine să ajungi la maturitate ca să te simpatizeze. El te iubește și se bucură de tine la fiecare stadiu de creștere spirituală.

Crescând mare poate ai avut profesori sau părinți care nu ți-au oferit ce-ai vrut. Te rog nu gândi în același fel despre Dumnezeu. El știe incapacitățile tale de a fi perfect și fără păcat. Scriptura spune: *Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână.* (Psalm 103.14).

La ce se uită Dumnezeu este atitudinea inimii tale: Îi faci plăcerea să vadă dorința ta adâncă? Aceasta a fost scopul lui Pavel: *De aceea ne și silim să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă fie că suntem departe de casă.* (2 Corinteni 5.9). Când tu trăiești în lumina eternității, concentrarea ta se schimbă de la „Câtă plăcere am din viață?” la „Câtă plăcere are Dumnezeu din viața mea?”

Dumnezeu se uită după oameni ca Noe în secolul douăzeci și unu - oameni cu dorința să trăiască pentru plăcerea lui Dumnezeu. Scriptura spune: *Domnul Se uită de la înălțimea cerurilor*

peste fiii oamenilor, să vadă de este vreunul care să aibă pricepere, și care să caute pe Dumnezeu. (Psalm 14.2).

Vei face tu scopul vieții tale să fii plăcut lui Dumnezeu? Dumnezeu vrea să facă totul pentru persoana total absorbită de acest scop.

SCOPUL NUMARUL UNU

AI FOST PLANIFICAT PENTRU PLĂCEREA LUI DUMNEZEU
*să fie numiți ,terebiți ai neprihăririi, un sad al Domnului,
 ca să slujească spre slava Lui.”*
 Isaia 61.3

10. Inima închinării

*dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ...
 și dați lui Dumnezeu mădularele voastre,
 ca pe niște unelte ale neprihăririi.* Romani 6.13

Inima închinării se predă, renunță.

Renunțarea este un cuvânt neobișnuit, neplăcut la fel ca și cuvântul *supunere*. Aceasta implică pierdere și nimeni nu vrea să piardă. Renunțarea evocă imagini neplăcute de acceptare a pierderii în luptă, a renunțării la terminarea unui joc, ori cedarea în fața unui oponent puternic. Cuvântul renunțare, predare sau capitulare este folosit cel mai mult în context negativ. Criminalii prinși *capitulează* în fața autorităților.

În cultura plină de competiție de astăzi noi gândim că niciodată nu vom da înapoi și niciodată nu vom ceda – deci nu auzim prea mult despre renunțare. Dacă câștigi, asta e totul, renunțarea nu-și are loc în gândire. Mai bine discutăm despre câștig, succes, baftă, victorie decât despre pierdere, înfrângere, cădere și renunțare. Dar capitularea în fața lui Dumnezeu este inima închinării. Este răspunsul natural la marea dragoste și harul lui Dumnezeu. Ne predăm pe noi înșine Lui, nu de frică ori ca o datorie, ci în dragoste, „*pentru că El ne-a iubit întâi*”. (1 Ioan 4.9).

După ce în primele unsprezece capitole din Romani, explică harul incredibil al lui Dumnezeu pentru noi, Pavel, ne îndeamnă să capitulăm în fața lui Dumnezeu în închinare: *Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.* (Romani 12.1)

Adevărata închinare – aducând plăcere lui Dumnezeu – se petrece când tu te predai pe deplin lui Dumnezeu. Notează că jertfă înseamnă aducerea trupului tău lui Dumnezeu.

Dăruirea ta totală înaintea lui Dumnezeu este ceea ce înseamnă închinare.

Această acțiune este o capitulare personală și este numită în mai multe feluri: consacrare, întronarea lui Isus Christos ca Domn, luarea crucii tale, omorârea eului, cedarea în fața Duhului Sfânt. Este important ceea ce faci mai mult decât ceea ce zici. Dumnezeu vrea viața ta – și o vrea întreagă. Nouăzeci și cinci la sută nu e suficient.

Sunt trei bariere care blochează supunerea noastră totală înaintea lui Dumnezeu: frica, mândria, și confuzia. Nu realizăm cât de mult ne iubește Dumnezeu, și noi vrem să controlăm viețile noastre și înțelegem greșit însemnătatea renunțării.

Mă pot eu încrede în Dumnezeu? Încrederea este un ingredient esențial al supunerii. Tu nu te vei supune lui Dumnezeu până nu te încrezi în El, dar tu nu te poți încrede în El până tu nu-L cunoști mai bine. *Frica* ne ține departe de supunere, dar *dragostea biruiește frica*. Cu cât realizezi mai mult cât de mult te iubește Dumnezeu cu atât mai ușor supunerea ta este mai ușoară.

Cum știi cât de mult te iubește Dumnezeu? El îți dă multe evidențe.

Dumnezeu spune că:

- te iubește (*Dumnezeu a iubit lumea* (Ioan3.16));
- te cunoaște (*Tu... cunoști toate căile mele.* (Psalm 139.3));

- are grijă de fiecare aspect al vieții tale (*Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați.* (Matei 10.30));
- ți-a dat abilitatea să te bucuri de tot felul de lucruri (*Dumnezeu, ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele.* (1 Timotei 6.17b));
- are numai planuri bune pentru viața ta (*cu privire la voi, zice Domnul, am gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.* (Ieremia 29.11));
- te iartă (*Tu Doamne, ești gata să ierți* (Psalm 86.5)); și
- este îndelung răbdător (*Domnul este îndelung răbdător* (Psalm 145.8)).

Dumnezeu te iubește infinit mai mult decât tu îți poți imagina.

Cea mai mare expresie a dragostei Lui este jertfirea Fiului Său pentru tine: *Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.* (Romani 5.8). Dacă vrei să înțelegi cât de important ești înaintea lui Dumnezeu, privește la Christos cu mâinile pironite pe cruce, spunând: „Te iubesc atât de mult! Mai bine mor decât să trăiesc fără tine.”

Dumnezeu nu este un stăpân crud de sclavi ori un terorist care folosește forța brută să ne constrângă la supunere. El nu încearcă să distrugă voința noastră, dar ne curtează în așa fel încât noi de bună voie să ne predăm lui. Dumnezeu este iubitor și eliberator, și predându-ne Lui ne aduce libertate și nu robie. Când ne predăm Domnului în întregime, descoperim că nu este un tiran ci un salvator; nu un șef ci un frate; nu un dictator ci un prieten.

Admițând limitările noastre. A doua barieră la o capitulare totală este *mândria* noastră. Noi nu vrem să admitem că suntem nu numai făpturi ci și responsabili a tot ceea ce facem. Este o ispită veche: *veți fi ca Dumnezeu.* (Genesa 3.5). Acea dorință – de a avea controlul absolut – este cauza la foarte mult stress în viața noastră. Viața este o luptă, dar mulți oameni nu realizează că aceasta este lupta noastră, ca și Iacov, este o luptă reală cu Dumnezeu! Noi vrem să fim Dumnezeu, și nu avem nici o șansă să câștigăm această luptă.

A.W. Tozer a spus: „Rațiunea pentru care mulți continuă să aibă probleme, în continuă căutare, făcând un progres mic în viață este că ei încă nu au venit la capăt cu ei înșiși. Noi încă încercăm să dăm dispoziție și să ne interferăm cu lucrarea lui Dumnezeu în noi”.

Noi nu suntem Dumnezeu și *niciodată* nu vom fi. Suntem ființe umane. Când încercăm să fim Dumnezeu sfârșim ca și Satana, care a dorit același lucru.

Noi acceptăm umanitatea noastră în mod intelectual dar nu emoțional. Când ne confruntăm cu limitările noastre, reacționăm cu iritare, mânie și resentiment. Noi vrem să fim mari, deștepți, puternici, talentați, frumoși și bogați. Vrem să avem de toate și să facem de toate și ne tulburăm când nu se poate așa ceva. Când observăm că Dumnezeu le-a dat la alții trăsături pe care noi nu le avem, răspundem cu invidie, gelozie și compătimire.

Ce înseamnă să renunți. Capitulara înaintea lui Dumnezeu nu este o resemnare pasivă, o nenorocire, ori o scuză pentru lenevie. Nu înseamnă acceptarea unei condiții existente. Înseamnă ceva cu totul opus: sacrificarea vieții tale ori suferință în folosul a ceea ce trebuie să schimbi. Dumnezeu adesea cheamă oameni în luptă spre folosul Său. Capitulara nu este lașitate ori mișelie. Cu alte cuvinte nu înseamnă să renunți la lucruri raționale. Dumnezeu n-ar vrea să-ți irosești mintea ce ți-a dat-o. Dumnezeu nu vrea roboți de care să se folosească. Capitulara nu este reprimarea personalității tale. Dumnezeu vrea să folosească personalitatea ta unică. În loc să fie diminuată, capitulând o mărește. C.S Lewis a observat: „Cu cât Dumnezeu ia mai mult teren, cu atât mai mult devenim noi înșine – pentru că El ne-a făcut. El a inventat tot felul de oameni deci tu și eu am fost inventați să fim ceva. Asta înseamnă că atunci când mă întorc la Christos, când am renunțat la mine însumi în favoarea personalității Lui, pentru prima dată încep să am o personalitate reală, a mea însăși.”

Capitularea este demonstrată, cel mai bine, în supunere și încredere. Să zici: „Da, Doamne” la orice El cere. Și să zici „Nu, Doamne” chiar dacă este contradicție cu ce gândești. Tu nu poți să-L numești pe Isus Domnul tău, când tu refuzi să te *supui* Lui. După o noapte de trudă la pescuit, Petru a arătat adevărata capitulare când Isus i-a zis să mai încerce o dată: „*Învățătorule, toată noaptea*

ne-am trudit, și n-am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!” (Luca 5.5) Oamenii care au capitulat s-au supus Cuvântului lui Dumnezeu chiar dacă acesta nu a avut nici un sens.

Un alt aspect al renunțării depline în viață este *încrederea*. Avram a urmat instrucțiunile date de Dumnezeu fără să știe *unde* va fi dus. Ana a așteptat pentru vremea potrivită de Dumnezeu fără să știe *când*. Maria a așteptat o minune fără să știe *cum*. Iosif s-a încrezut în scopul lui Dumnezeu fără să știe *de ce* s-a realizat în acele circumstanțe. Fiecare din acești oameni au renunțat total înaintea lui Dumnezeu.

Tu știi că te-ai predat lui Dumnezeu când te bazezi cu totul pe Dumnezeu să rezolve situațiile în loc să-i manipulezi pe alții, să forțezi nota, și să controlezi situația. Lasă-le pe toate la o parte și lasă-L pe Dumnezeu să lucreze. Tu nu trebuie să fii întotdeauna „ocupat”. Scriptura spune: *Taci înaintea Domnului, și nădăjduiește în El.* (Psalm 37.7a). În loc să tragi din greu, încrede-te mai mult. Deasemenea tu știi că ai capitulat când tu nu reacționezi la critici, și nu te grăbești să te aperi pe tine însuși. Inima care a capitulat se vede cel mai bine în domeniul relației. Tu nu-i mărginești pe unii, nu-ți ceri drepturile tale, și nu te scoți pe tine în evidență când ai capitulat.

Cel mai dificil domeniu al renunțării este în domeniul financiar. Mulți au gândit: „Eu vreau să trăiesc pentru Dumnezeu dar în același timp vreau să adun suficienți bani să trăiesc o viață confortabilă și să ajung la pensie”. Pensionarea nu este scopul unei vieți ce a capitulat, pentru că este în competiție cu ceea ce Dumnezeu ne atrage atenția cu prioritate. Isus a zis: *Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.* (banului) (Matei 6.24) și *unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.* (Matei 6.21).

Un exemplu suprem a renunțării la sine este Domnul Isus. Noaptea dinaintea crucificării, Domnul Isus a renunțat la Sine pentru planul lui Dumnezeu. El s-a rugat: *Tată, – Fie toate lucrurile Îți sunt cu putință; depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu.*” (Marcu 14.36).

Domnul Isus nu s-a rugat „Dumnezeule, dacă Tu poți să dai la o parte această durere, fă-o te rog”. El deja a spus că Dumnezeu poate face orice! În schimb El s-a rugat: „Dumnezeule, dacă este spre folosul Tău să iei această suferință, fă-o te rog. Dar dacă aceasta împlinește planul Tău, asta este ceea ce vreau și Eu”

Adevărata persoană care renunță spune: „Tată, dacă această problemă, durere, boală, ori circumstanță este necesară să împlinească scopul Tău și slava Ta în viața mea ori în viața altora, te rog nu le lua de la mine” Acest nivel al maturității nu vine așa ușor. În cazul Domnului Isus, agonia trăită pentru împlinirea planului lui Dumnezeu a fost așa de mare că sudoarea s-a prefăcut în picături de sânge. Capitulara este greu lucru. În cazul nostru, este un război împotriva egocentrismului naturii noastre.

Binecuvântarea renunțării. Scriptura este limpede ca și cristalul când vorbește despre beneficiile obținute prin capitulara deplină a vieții tale în fața lui Dumnezeu. Prima dată tu experimentezi *pace*: *Împrietenește-te dar cu Dumnezeu, și vei avea pace; te vei bucura astfel iarăși de fericire.* (Iov 22.21). Apoi experimentezi *libertate*: *dacă Fiul vă va face slobozi, veți cu adevărat slobozi.* (Ioan 8.36). În al treilea rând experimentezi *puterea* lui Dumnezeu în viața ta: *veți primi o putere* (Fapte 1.8). Ispitele care vin cu nerușinare și problemele peste măsură de mari pot fi distruse de Domnul Isus când i le dai Lui.

Când Iosua a abordat cea mai mare bătălie a vieții sale, El s-a bazat pe Dumnezeu, a căzut în închinare înaintea Lui, și a renunțat la planurile lui. Această capitulare a condus la o buimăceală pentru unii și victoria poporului asupra Ierihonului. Acesta-i paradoxul: Victoria vine în urma capitulării. Capitulara nu te slăbește, ci te întărește. Capitulând în fața lui Dumnezeu, nu trebuie să-ți fie frică ori să mai renunți la altceva. William Booth, fondatorul organizației Armata Salvării a spus: „Măreția puterii omului este în măsura capitulării lui”.

Oamenii care au capitulat înaintea lui Dumnezeu sunt oamenii folosiți de El. Dumnezeu a ales-o pe Maria să fie mama Domnului Isus, nu pentru că a fost talentată or bogată ori frumoasă dar pentru că ea a capitulat în fața Lui. Când îngerul a explicat planul incredibil al lui Dumnezeu ea a răspuns în mod calm: „*Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!*” (Luca 1.38). Nimic nu este mai puternic decât a te preda în mâinile lui Dumnezeu. *Supuneți-vă dar lui Dumnezeu.* (Iacov 4.7a).

Cel mai bun mod de a trăi. Fiecare om capitulează în fața cuiva, ori a ceva. Dacă nu vei capitula în fața lui Dumnezeu, tu vei capitula la opiniile or așteptările altora, la bani, la resentimente, la frică, ori la mândria ta, poftele tale, ori eul tău. Tu ai fost destinat să te închini lui Dumnezeu – și dacă tu refuzi să te închini Lui, tu vei crea alte lucruri (idoli) la care-ți vei da viața. Ești liber să alegi în fața cui capitulezi, dar vei suporta la consecințele alegerii. E. Stanley Jones a spus: „Dacă nu te predai lui Christos, tu te predai haosului”.

Predarea nu este cel mai bun mod de a trăi, este singurul mod de a trăi. Nimic altceva nu lucrează mai bine. Toate celelalte abordări te vor conduce la frustrări, dezamăgiri și autodistrugere. Scriptura numește predarea *o slujbă duhovnicească*. (Romani 12.1) O altă traducere spune: „cel mai sensibil mod de a servi lui Dumnezeu”. Predarea vieții tale nu este sub impulsul unei emoții nebune ci e ceva rațional, act inteligent, cel mai responsabil și sensibil lucru ce tu îl poți face cu viața ta. Iată de ce Pavel spune: *De aceea ne și silim să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă fie că suntem departe de casă.* (2 Corinteni 5.9). Cel mai înțelept moment va fi acela când tu spui „da” lui Dumnezeu.

Câteodată ai nevoie de ani și ani. Eventual tu descoperi că cel mai mare obstacol la binecuvântările lui Dumnezeu în viața ta nu sunt alții ești tu însuși – voința ta proprie, mândria ta încăpățanată, și ambițiile personale. Tu nu poți împlini scopurile lui Dumnezeu pentru viața ta în timp ce tu te concentrezi la planurile tale.

Dacă Dumnezeu este gata să facă această lucrare adâncă în viața ta, tu trebuie să începi cu aceasta. Dă totul lui Dumnezeu: regretele tale din trecut, problemele tale prezente, ambițiile tale viitoare, fricile tale, visurile, slăbiciunile, obiceiurile, durerile tale. Pune-L pe Isus Christos pe locul șoferului în viața ta și ia mâinile de pe volan. Nu-ți fie frică, nimic sub controlul Său nu poate niciodată să fie ieșit de sub control. Sub mâna Maestrului Christos tu poți face orice lucru. Tu vei fi ca și Pavel: *Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește.* (Filipeni 4.12, 13)

Momentul capitulării lui Pavel a avut loc pe drumul Damascului, după ce el a căzut jos în fața luminii orbitoare. Pentru alții, Dumnezeu le atrage atenția cu metode mai puțin drastice. Indiferent unde, a te preda nu este niciodată un eveniment petrecut numai o dată. Pavel a spus: „*Eu mor în fiecare zi*” Acolo este momentul predării și aceea este *practica* predării care din clipă-n clipă se extinde la toată viața. Ideia de *jertfă vie* este că aceasta pe altar se poate mișca, dar foarte încet, deci tu poți să te predai de cinzeci de ori pe zi. Tu trebuie să faci un obicei zilnic. Isus a zis: „*Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze.* (Luca 9.23).

Să mergem mai adânc. Când tu decizi să trăiești o viață total predată, acea decizie trebuie testată. Câteodată asta înseamnă inconveniență, nepopularitate, cheltuieli, ori sarcini aparent imposibile. Uneori înseamnă să faci opusul la ceea ce ți-ar place să faci.

Unul din cei mai mari conducători creștini ai secolului douăzeci a fost Bill Bright, fondatorul organizației „Campus Crusade for Christ”, prin personalul organizației a distribuit în toată lumea tratatul „Cele Patru Legi Spirituale” și filmul „Isus” (vizionat de peste patru miliarde de oameni) și peste 150 milioane au venit la Christos și vor petrece veșnicia în ceruri.

O dată l-am întrebat pe Bill: „De ce Dumnezeu te folosește și te binecuvintează așa de mult pe tine?” El a zis: „Când am fost copil, am făcut contract cu Dumnezeu. În mod literal am scris pe hârtie și mi-am semnat numele în partea de jos a paginii. Și spunea așa: ‘Din această zi, eu sunt sclavul lui Isus Christos’”.

Ai semnat tu vreodată un contract ca acesta cu Dumnezeu? Ori tu încă argumentezi și te târguiești cu Dumnezeu la dreptul Lui de a face cu viața ce-i place? Acum este timpul tău de predare – la harul, dragostea și înțelepciunea lui Dumnezeu.

11. Devenind cei mai buni prieteni cu Dumnezeu

*dacă atunci când eram vrăjmași,
am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său,
cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El,
vom fi mântuiți prin viața Lui.*

Romani 5.10

Dumnezeu vrea să fie cel mai bun prieten al tău.

Relația ta cu Dumnezeu are multe aspecte: Dumnezeu este Creatorul și Făcătorul tău, Domnul și Învățătorul, Judecătorul, Salvatorul, Tatăl, Mântuitorul, și așa mai departe. Dar cel mai șocant adevăr este acesta: Marele Dumnezeu dorește să fie Prietenul tău!

În Eden vedem relația ideală al lui Dumnezeu cu omul: Adam și Eva se bucurau în intimitatea prieteniei cu Dumnezeu. Acolo nu au fost ritualuri, ceremonii ori religie – ci o relație simplă, plină de dragoste între Dumnezeu și oamenii ce i-a creat. Fără nici o frică și vinovăție, Adam și Eva se bucurau în Dumnezeu, și El se bucura în ei.

Am fost făcuți să trăim în mod continuu în prezența lui Dumnezeu, dar după Cădere, acea relație ideală a fost pierdută. Numai câțiva oameni din Vechiul Testament au avut privilegiul prieteniei cu Dumnezeu. Moise și Avram au fost numiți „prieteni ai lui Dumnezeu”, David a fost numit: „un om după inima lui Dumnezeu”, și Iov, Enoh și Noe au avut prietenie intimă cu Dumnezeu. Dar frica de Dumnezeu și nu prietenia a fost mai comună în Vechiul Testament.

Domnul Isus a schimbat situația. Când El a plătit pentru păcatele noastre, la cruce, perdeaua dinlăuntru al Templului, care simboliza separarea noastră de Dumnezeu, s-a rupt în două, indicând că accesul direct la Dumnezeu a fost deschis din nou.

Spre deosebire de preoții Vechiului Testament, care se pregăteau ore întregi să se întâlnească cu El, noi ne putem apropia de Dumnezeu oricând. Scriptura spune: *Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea.* (Romani 5.11).

Prietenia cu Dumnezeu este posibilă numai datorită harului lui Dumnezeu și jertfei Domnului Isus. *Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos,* (2 Corinteni 5.18a). O veche cântare spune: „Ce mai prieten și ce frate noi în Isus am aflat”, dar de fapt, Dumnezeu ne invită să ne bucurăm de prietenia și părtășia cu întreaga Trinitate: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt: *părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.* (1 Ioan 1.3); *împărtășirea Sfântului Duh* (2 Corinteni 13.14).

Isus a zis: *Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.* (Ioan 15.15).

Cuvântul prieten din acest verset nu înseamnă o prietenie de ocazie ci o relație apropiată, de încredere. Același cuvânt se folosește în pilda nunții fiului de împărat, în cercul intim al regelui: prieteni de încredere. În curțile regale, servitorii se bucură de contacte apropiate, acces direct, și informații confidențiale.

Că Dumnezeu m-ar vrea pe mine un prieten apropiat este greu de înțeles. Scriptura spune: *Domnul se numește gelos, este un Dumnezeu gelos* (Exodul 34.14)

Dumnezeu în mod adânc dorește ca noi să-l cunoaștem în intimitate. De fapt, El a planificat Universul și a orchestrat Istoria, incluzând detaliile vieților noastre, așa încât noi să devenim prietenii Lui. Scriptura spune: *El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească bătând, măcar că nu este departe de fiecare din noi.* (Fapte 17.26-27)

Cunoscându-L și iubindu-L pe Dumnezeu este privilegiul nostru măreț, și fiind cunoscut și iubit de El este plăcerea cea mai mare a lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: *Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.*” (Ieremia 9.24).

Este dificil să-ți imaginezi cât de intimă poate fi prietenia între un Dumnezeu omnipotent, invizibil, perfect și o ființă umană limitată, păcătoasă. Este ușor de înțeles relația între Stăpân și rob,

ori între Creator și creație, ori chiar între Tată și Fiu. Dar ce vrea să însemne că Dumnezeu mă vrea ca și prieten al Lui? Privind la viața prietenilor lui Dumnezeu din Scriptură, învățăm șase secrete ale prieteniei cu Dumnezeu. Ne vom ocupa de două secrete în această meditație și alte patru în următoarea.

DEVENIND CEL MAI BUN PRIETEN AL LUI DUMNEZEU

Printr-o conversație continuă. Niciodată tu nu vei ajunge la o relație apropiată cu Dumnezeu doar mergând la biserică o zi pe săptămână ori având timpul tău zilnic de părtășie. Prietenia cu Dumnezeu se construiește prin împărtășirea tuturor experiențelor vieții cu El.

Desigur. Este important să stabilești un obicei de timp zilnic de părtășie cu Dumnezeu, dar El vrea mai mult decât o întâlnire programată. El vrea să se implice în fiecare activitate, fiecare conversație, fiecare problemă și fiecare gândire. Tu poți avea o conversație deschisă, continuă cu El toată ziua, vorbind cu El, spunându-i ceea ce faci ori gândindu-te la El *în acel moment*. *Rugați-vă neîncetat*, (1 Tesaloniceni 5.17), înseamnă convorbire cu Dumnezeu când suntem la cumpărături, când conducem mașina, când lucrăm ori când desfășurăm alte activități zilnice.

O concepție greșită, des întâlnită, este că „petrecând timp cu Dumnezeu” înseamnă a fi singur cu El. Desigur, că urmând modelul Domnului Isus, tu, de unul singur, ai nevoie de timp cu Dumnezeu, dar asta este numai o fracțiune a orelor de veghere. Ori ceea ce tu poți face poate fi „timp petrecut cu Dumnezeu”, dacă El este invitat să fie parte al acelui timp și tu ești conștient de prezența Lui.

Cartea clasică de învățare a unei constante conversații cu Dumnezeu este „*Practicând Prezența lui Dumnezeu*”. A fost scrisă în secolul al șaptesprezecelea de Brother Lawrence, un bucătar umil dintr-o mănăstire franceză. Brother Lawrence a avut abilitatea de a transforma acțiunile comune și de bucatărie întreprinse ca și pregătirea mâncării și spălatul vaselor, într-o acțiune de laudă și comunicare cu Dumnezeu. Cheia prieteniei cu Dumnezeu, a zis el, este nu să schimbi ceea ce faci, ci să schimbi *atitudinea* către ceea ce faci. Ceea ce în mod normal faci pentru tine însuși, tu trebuie să faci pentru Dumnezeu indiferent că mănânci, faci baie, lucrezi, te relaxezi ori arunci gunoiul.

Adesea în zilele noastre ni se spune că noi trebuie „să ieșim” din rutina noastră zilnică pentru a ne închina lui Dumnezeu, și asta pentru că noi nu am învățat să practicăm prezența Lui continuă. Brother Lawrence a găsit calea ușoară de închinare lui Dumnezeu prin activitățile comune ale vieții, el nu a trebuit să se retragă pentru o împropățare specială.

Acesta-i Dumnezeu ideal. În Eden, închinarea nu a fost un eveniment de participare, dar a fost o atitudine perpetuă; Adam și Eva au fost în părtășie continuă cu Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu este cu tine în mod continuu, nu este loc mai aproape de Dumnezeu decât locul unde ești chiar acum. Scriptura spune: *Dumnezeu este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți*. (Efeseni 4.6b).

O altă idee ajutătoare de la Brother Lawrence a fost să te rogi în rugăciuni scurte, *continuând* conversația toată ziua în loc să te rogi o rugăciune lungă și complexă. Să menții gândurile concentrate și peregrinările controlate. El a zis: „Nu te sfătuiesc să folosești o mulțime de cuvinte în rugăciune, din moment ce discursurile lungi adesea dau ocazii la peregrinări”. În anii deficitari atenției, această sugestie veche de 450 de ani este simplă și se pare că în particular este relevantă.

Scriptura ne spune: *Rugați-vă neîncetat*. (1 Tesaloniceni 5.17). Cum e posibil de realizat asta? O cale este să folosești „rugăciunea ca o respirație”, de-alungul zilei, așa cum mulți creștini experimentează de secole. Tu alegi o propoziție sau o frază simplă pe care să o repeți, ca o respirație, și o adresezi Domnului Isus: „Tu ești cu mine”, „Am primit harul Tău”, „Depind de Tine”, „Vreau să Te cunosc”, „Vreau să-ți aparțin”, „Ajută-mă să mă încred în Tine”. Deasemenea poți folosi fraze scurte din Scriptură: „Pentru mine a trăi este Christos”, „Tu nu mă vei părăsi niciodată”, „Tu ești Dumnezeul meu”. Roagă-te cât de posibil de des înrădăcinându-se asta în adâncul inimii tale. Numai să fii sigur că motivul tău este să-L onorezi și nu să-L controlezi pe Dumnezeu.

Practicând prezența lui Dumnezeu este o îndeletnicire, un obicei pe care-l dezvoltăm. Așa cum un muzician exersează zilnic partitura, pentru a o cânta minunat și cu ușurință, tu trebuie să te forțezi pe tine însuși să te gândești la Dumnezeu în timpuri diferite ale zilei. Tu trebuie să-ți instruiști mintea să-și amintească de Dumnezeu.

Prima dată tu trebuie să-ți notezi ca să-ți aduci aminte ca în mod regulat gândurile tale să revină la Dumnezeu care este cu tine în fiecare clipă. Pune această notiță, undeva vizibil, ușor de observat. Tu poți plasa o mică notiță care apune: „*Dumnezeu este cu mine și de partea mea, chiar acum*”. Călugării benedictini folosesc dangătul orar de clopot al ceasului să le amintească când să facă pauza și când să continue „ora de rugăciune”. Dacă tu ai ceas ori telefon celular cu alarmă, tu poți face la fel. Câteodată tu vei simți prezența lui Dumnezeu, alteori nu o vei simți.

Dacă tu ești în căutarea unei *experiențe* a prezenței lui Dumnezeu în acel timp, nu ai înțeles despre ce vorbim. Noi nu-L laudăm pe Dumnezeu să fie bun ori să facă bine. Scopul tău nu este simțul, ci o continuă veghere a *realității* că Dumnezeu este prezent totdeauna. Aceasta este modul de viață al închinării.

Printr-o meditație continuă. A doua cale de stabilire a prieteniei cu Dumnezeu este prin a te gândi la Cuvânt în tot timpul zilei. Aceasta este numită meditație, și Scriptura mereu ne îndeamnă să medităm la ceea ce este Dumnezeu, ce a făcut El și ce a zis El.

Este imposibil să fii prietenul lui Dumnezeu fără a ști ceea ce El spune. Tu nu-L poți iubi pe Dumnezeu fără să-L cunoști pe El, și tu nu poți să-L cunoști fără să știi Cuvântul Lui. Scriptura spune că *Domnul Se descoperea lui Samuel, în Silo, prin cuvântul Domnului.* (1 Samuel 3.21). Dumnezeu folosește aceeași metodă și azi.

Atâta timp cât tu nu poți petrece ziua întregă studiind Scriptura, tu poți gândi la ea în timpul zilei, amintindu-ți versete care le-ai citit ori memorat și cugetând asupra lor în mintea ta.

Meditația, adesea este greșit înțeleasă ca fiind ceva dificil, misterios, practică ritual de călugări izolați și mistici. Dar meditația este o gândire concentrată – o îndeletnicire pe care oricine o poate practica și folosi oriunde.

Când tu te gândești la o problemă tot timpul în mintea ta, aceasta se numește îngrijorare. Când tu te gândești la Cuvântul lui Dumnezeu tot timpul acesta se numește meditație. Dacă tu știi cum să te îngrijorezi, tot așa tu trebuie să știi cum să meditezi! Tu trebuie doar să schimbi atenția de la problemele tale la versetele Scripturii. Cu cât meditezi mai mult la Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai puține îngrijorări vei avea.

Rațiunea pentru care Dumnezeu i-a considerat pe David și Iov, prietenii Lui apropiați este că ei au dat valoare Cuvântului Său mai presus de orice și au gândit în mod continuu la El. Iov a declarat: *N-am părăsit poruncile buzelor Lui; mi-am plecat voia la cuvintele gurii Lui.* (Iov 23.12). David a zis: *Te voi lauda cu inimă neprihănită, când voi învăța legile dreptății Tale.* (Psalm 119.97), *mă voi gândi la toate lucrările Tale, și voi lua aminte la toate isprăvile Tale.* (Psalm 77.12).

Așa cum prietenii au secrete, și Dumnezeu va împărtăși secretele Lui cu tine dacă vei dezvolta un obicei de a te gândi la Cuvântul lui Dumnezeu tot timpul zilei. Dumnezeu i-a spus lui Avraam secretele Lui, și la fel a făcut cu Daniel, cu Pavel, cu ucenicii, și cu alți prieteni.

Când tu citești Scriptura, ori auzi o predică, ori ascuți o înregistrare dă-le atenția necesară nu le ignora. Dezvoltă practica revizuirii adevărului în mintea ta, gândind asupra lui tot timpul. Cu cât petreci mai mult timp revizuiind ce Dumnezeu a zis, cu atât mai mult vei înțelege „secretele” vieții acesteia, pe care mulți nu le au. Scriptura spune: *Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El, și legământul făcut cu El le dă învățătură* (Psalm 25.14).

În meditația următoare vom vedea alte patru secrete ale construirii unei prietenii cu Dumnezeu, dar nu aștepta până mâine. Începe astăzi practicând în mod constant conversația cu Dumnezeu și continuă meditația la Cuvântul Lui. Prin rugăciune noi vorbim cu Dumnezeu, prin meditație Dumnezeu ne vorbește nouă. Amândouă sunt esențiale în a deveni prieten cu Dumnezeu.

12. Dezvoltând prietenia ta cu Dumnezeu

Domnul este prieten cu oamenii fără prihană Proverbe 3.32
Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi Iacov 4.8

Tu ești atât de aproape de Dumnezeu, cât ai ales să fii.

Ca și orice altă prietenie, tu trebuie să faci ceva pentru a construi o prietenie cu Dumnezeu. Nu va apare întâmplător. Cere dorință, timp și energie. Dacă tu vrei o conexiune adâncă, mai intimă cu Dumnezeu tu trebuie să înveți că în mod corect, cinstit tu trebuie să împărtășești simțirile tale cu El, trebuie să te încrezi în El când El îți cere ceva, să înveți să ai grijă de cea ce El are grijă și să dorești prietenia cu El mai mult decât orice altceva.

Eu trebuie să aleg să fiu cinstit cu Dumnezeu. Prima cărămidă a unei prietenii adânci cu Dumnezeu este o cinste reală – despre căderile și simțirile tale. Dumnezeu nu așteaptă de la tine să fii perfect, dar El pretinde să fii cinstit. Niciunul din prietenii lui Dumnezeu din Scriptură nu au fost perfecți. Dacă perfecțiunea ar fi o cerință a prieteniei cu Dumnezeu, noi niciodată nu am fi capabili să fim prietenii Lui. Ca dovadă, datorită harului lui Dumnezeu, Domnul Isus este numit în Scriptură „*prietenul păcătoșilor*” (Matei 11.19).

În Scriptură prietenii lui Dumnezeu au fost cinstiți cu simțirile lor, mai puțin plângându-se, îndoindu-se, acuzând, și argumentând cu Creatorul lor. Dumnezeu, de altfel, nu este deranjat de o deschidere totală ci dimpotrivă, chiar o încurajează.

Dumnezeu îi permite lui Avraam să-l chestioneze și să-l provoace de a împiedica distrugerea orașului Sodoma. Avraam, am putea spune că întrece limitele bunului simț, în cererea adresată lui Dumnezeu în a salva orașul de la distrugere, negociind cu Dumnezeu de la a găsi cizeci de oameni neprihăniți până la a găsi măcar zece.

Dumnezeu, la fel, a ascultat cu răbdare multe acuzații ale lui David nedrept fiind, trădând și abandonându-și poziția. Dumnezeu nu l-a dat la o parte pe Ieremia când el a pretins că Dumnezeu nu-l tratează cum vrea el. Lui Iov i-a permis să-și dea drumul amărăciunilor lui în timpul experiențelor tragice avute, și la sfârșit, Dumnezeu îl apără pe Iov pentru că a fost cinstit, și mustră prietenii lui Iov pentru neautenticitatea acuzațiilor lor. Dumnezeu le-a zis: *n-ați vorbit așa de drept de Mine, cum a vorbit robul Meu Iov.*(Iov 42.7b)

În mod cinstit și într-un mod cu totul special, Dumnezeu a arătat lui Israel o prietenie deschisă, chiar dezgustat fiind de nesupunerea lui. El a promis lui Moise că își va ține promisiunile să dea Țara Promisă Israelitilor, dar El nu a acceptat nici un compromis cu ei în deșert! Dumnezeu s-a săturat, și i-a făcut cunsocut lui Moise exact ceea ce El a simțit. Lui Moise, vorbindu-i ca unui „prieten”, Dumnezeu îi răspunde foarte direct, deschis: *Domnul a zis lui Moise: „Du-te, și pornește de aici cu poporul, pe care l-ai scos din țara Egiptului; Suie-te în țara unde curge lapte și miere. Dar Eu nu Mă voi sui în mijlocul tău, ca să nu te prăpădesc pe drum, căci ești un popor încăpățânat.”* *Și Domnul a zis lui Moise: „Spune copiilor și lui Israel: „Voi sunteți un popor încăpățânat; numai o clipă dacă M-aș sui în mijlocul tău, te-aș prăpădi. ... Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui. ... Moise a zis Domnului: „Iată, Tu îmi zici: „Du pe poporul acesta!” Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine. Însă, Tu ai zis: „Eu te cunosc pe nume, și ai căpătat trecere înaintea Mea!” Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul aceasta este poporul TĂU!”* ... *„Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi, și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?”* *Domnul a zis lui Moise: „Voi face și ceea ce-mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea, și te cunosc pe nume!”* (Exodul 33.1-17).

Oare Dumnezeu vrea să vadă această deschidere a ta, a fi cu adevărat cinstit înaintea Lui? Cu siguranță! Prietenia adevărată se construiește în dezvăluiri. Ceea ce ți se pare că este mai ascuns de fața lui Dumnezeu, aceea este foarte *autentic*. Dumnezeu ascultă cuvintele pătimase ale prietenilor săi; El este plictisit de banalități promise și pioase. Ca să fii prietenul lui Dumnezeu, tu

trebuie să fii cinstit cu Dumnezeu, împărtășind cu El adevăratele simțiri, nu ceea ce gândești sau zici la suprafață.

Tu trebuie să-ți mărturisești anumite mâinii și resentimente lui Dumnezeu pentru domenii clare din viața ta când tu crezi că ai înșelat sau ai dezamăgit. Până nu ne maturizăm suficient, să înțelegem că Dumnezeu folosește *orice* pentru binele vieților noastre, noi ascundem resentimentele de Dumnezeu prin aparență, retragere, rugăciuni neascultate, dureri vechi, și alte lucruri pe care le-am schimba dacă am fi maturi. Oamenii îl blamează pe Dumnezeu pentru durerea ce le-o cauzează alții. Aceasta creează ceea ce William Backus numește „Crăpătura ta ascunsă în relația cu Dumnezeu”.

Amărăciunea este cea mai mare barieră înaintea prieteniei cu Dumnezeu: Cum să doresc să fiu prieten cu Dumnezeu dacă El a permis să mi se întâmple *aceasta*? Antidotul, desigur, este să realizezi că Dumnezeu *întotdeauna* acționează în interesul tău suprem chiar și atunci când este dureros și tu nu înțelegi aceasta. Dar dând la o parte resentimentele tale și dezvăluindu-i simțirile tale, descoperi primul pas spre vindecare. Așa cum mulți oameni din Scriptură au făcut, spune-i lui Dumnezeu exact ce simți.

Să ne învețe a fi cinstiți, Dumnezeu ne-a dat cartea Psalmilor – un manual de închinare, plin cu cuvinte tari, strigăte, neîncrederi, frici, resentimente și furii adânci combinate cu mulțumiri, laude și mărturisiri de credință. Fiecare emoție existentă este cuprinsă în Psalmi. Când tu citești mărturisirea plină de emoție a lui David și a altora, realizezi cât Dumnezeu vrea să te închini Lui – neținând socoteală a ceea ce tu simți. Te poți ruga ca David: *Îmi vărs necazul înaintea Lui, și-mi povestesc strâmtorarea înaintea Lui. Când îmi este mâhnit duhul în mine, Tu îmi cunoști cărarea* (Psalm 142.2-3a).

E o încurajare să știi că toți prietenii apropiați ai lui Dumnezeu – Moise, David, Avraam, Iov și alții – s-au confruntat cu îndoieli. Dar în loc să mascheze reaua presimțire cu banalități pioase ei le-au demască cu voce tare, deschis și public. Fiind deschis chiar exprimându-ți îndoială și resentimentele acesta de fapt fiind primul pas pentru următorul nivel al intimității cu Dumnezeu.

Eu trebuie să aleg să mă supun lui Dumnezeu în credință. De fiecare dată când te bazezi pe înțelepciunea lui Dumnezeu și faci ce El zice, chiar și atunci când nu înțelegi, tu adâncești prietenia ta cu Dumnezeu. În mod normal nu gândim că supunerea ar fi o caracteristică a prieteniei; ea fiind rezervată relației cu părinții, ori cu șeful, ori cu ofițerii superiori, nu cu un prieten. Oriunde, Isus a clarificat supunerea ca o condiție a intimității cu Dumnezeu. El a zis: *Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.* (Ioan 15.14).

În ultima meditație am punctat că atunci când Domnul Isus folosește cuvântul prieten, se referea la „prietenii împăratului”, în curtea regală. În timp ce anturajul apropiat al acestora a oferit privilegii speciale, ei totuși au fost în atenția regelui și au trebuit să se supună la comenzile sale. Noi suntem prieteni cu Dumnezeu, dar nu suntem egali cu El. El este conducătorul nostru iubit, și noi îl urmăm.

Noi ne supunem lui Dumnezeu, nu ca o datorie, ori frică, ori obligație, ci pentru că noi îl *iubim* și credem că El știe ce e mai bun pentru noi. Noi *vrem* să-L urmăm pe Christos cu toată recunoștința pentru ceea ce El a făcut pentru noi, și cu cât îl urmăm mai aproape, prietenia noastră devine mai adâncă.

Necredincioșii adesea gândesc că creștinii se supun din obligație, ori vinovăție, ori frică, ori pedeapsă, dar adevărul e opusul acestora. Pentru că am fost iertați și eliberați, ne supunem dragostei Lui – și supunerea noastră aduce o mare voieșie! Isus a zis: *Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.* (Ioan 15. 9-11).

Notați că Isus așteaptă de la noi să facem numai ceea ce El făcut cu Tatăl. Relația Lui cu Tatăl este un model pentru prietenia noastră cu El. Isus a făcut tot ceea ce Tatăl i-a cerut să facă – și a făcut totul din dragoste.

Prietenia cu Dumnezeu nu e pasivă, este plină de acțiune. Când Domnul Isus ne-a cerut să-i iubim pe alții, să ajutăm pe cei în nevoi, să dăm la alții din ce avem, să ne păstrăm curați, să oferim iertare, și să aducem pe alții la El, dragostea ne-a motivat să ne supunem imediat.

Adesea suntem provocați să facem „*lucruri mari*” pentru Dumnezeu. De fapt, lui Dumnezeu îi place mai mult când facem lucruri mici pentru El în dragoste supusă. Poate nici nu e observat de alții, dar Dumnezeu ia aminte și consideră aceasta un act de închinare.

Marile oportunități vin poate odată în viață, dar micile oportunități ne înconjoară în fiecare zi. Chiar prin simpla prezentare a adevărului, fiind amabili, și încurajând pe alții, noi aducem bucurie lui Dumnezeu. Comorile simple ale lui Dumnezeu acționează în supunere mai mult decât rugăciunile, laudele sau darurile noastre. Scriptura ne spune: „*Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.* (1 Samuel 15.22).

Domnul Isus a început lucrarea misionară public la vârsta de treizeci de ani fiind botezat de Ioan. La acel eveniment Dumnezeu a vorbit din ceruri și a zis: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.*” (Matei 3.17). Ce a făcut Domnul Isus la treizeci de ani care să-i aducă atâta plăcere lui Dumnezeu? Scriptura nu spune nimic despre anii dinainte exceptând o frază simplă în Luca 2.51: *S-a pogorât împreună cu ei, a venit la Nazaret, și le era supus.* Treizeci de ani de plăcere pentru Dumnezeu au fost sumarizate în două cuvinte: „*era supus*”!

Eu trebuie să aleg să dau valoare la ce Dumnezeu dă valoare. Acesta este ce prietenii fac – ei selectează ce este important pentru alții. Cu cât mai mult devii prieten cu Dumnezeu, cu atât mai mult tu vei avea grijă de lucruri pe care-L interesează pe El, te mârșești de lucruri de care El se mârșește, și te bucuri de lucruri care-i aduc Lui plăcere.

Pavel este cel mai bun exemplu în această privință. Agenda lui Dumnezeu a fost agenda lui, și pasiunea lui Dumnezeu a fost pasiunea lui: *Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Christos ca pe o fecioară curată.* (2 Corinteni 11.2). David a simțit la fel: *Căci râvna Casei Tale mă mârșesc și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea* (Psalm 69.9).

Ce-L interesează pe Dumnezeu cel mai mult? Răscumpărarea poporului Său! El vrea să fie găsiți toți copiii Lui care acum sunt pierduți! Acesta este rațiunea pentru care Isus a venit pe pământ. Valoarea cea mai mare costisitor în inima lui Dumnezeu este moartea Fiului Său. Al doilea lucru de valoare este împărtășirea evangheliei, a veștii bune la alții. Ca prieten al lui Dumnezeu, ție trebuie să-ți pese de toți oamenii din jurul tău de care Lui îi pasă. Prietenii lui Dumnezeu spun prietenilor lor despre Dumnezeu.

Eu trebuie să doresc prietenia cu Dumnezeu mai mult decât orice altceva. Psalmii sunt plini cu dorințe de acest fel. David pasionat peste măsură, a dorit să-L cunoască pe Dumnezeu mai mult decât orice, el a folosit cuvinte ca dor, poftă, sete, foame. El îl implora pe Dumnezeu. El a zis: *Un lucru cer de la Domnul, și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului, și să mă minunez de Templul Lui.* (Psalm 27.4). Într-un alt psalm a zis: *Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele cântă laudele Tale* (Psalm 63.3).

Pasiunea lui Iacov pentru binecuvântările lui Dumnezeu, în viața lui a fost atât de adâncă că el s-a luptat toată noaptea, până la revărsatul zorilor cu Dumnezeu, spunând „*Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.*” (Genesa 32.26). Cel mai minunat aspect al acestei povestiri este că Dumnezeu, care este atotputernic, l-a lăsat pe Iacov să câștige! Dumnezeu nu este deranjat când noi ne „luptăm” cu El, pentru că lupta cere un contact personal și ne aduce mai aproape de El! Pe lângă aceasta, lupta este o activitate plină de pasiune și Dumnezeu iubește când noi suntem pasionați de El.

Pavel a fost un alt om pasionat de prietenia cu Dumnezeu: nimic altceva nu a fost mai important pentru el; a fost prima lui prioritate, concentrarea totală și un scop final al vieții lui. Aceasta e rațiunea pentru care Dumnezeu l-a folosit pe Pavel așa de mult. Scriptura exprimă forța puternică a pasiunii lui Pavel: *să câștig pe Christos, și să fiu găsit în El, ... având o neprihănire care se capătă prin credința în Christos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-*

L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; (Filipeni 3.8-10)

Adevărul este – tu ești așa de aproape de Dumnezeu *cât alegi să fii*. Prietenia intimă cu Dumnezeu este o alegere, nu o întâmplare. Tu, în mod intenționat trebuie să o cauți. Într-adevăr tu o vrei – mai mult decât orice altceva? Ce este mai de preț pentru tine? Găsești valoare în a renunța la alte lucruri? Găsești valoare în efortul ce trebuie să-l faci pentru a dezvolta obiceiul și îndemânarea cerută?

Poate tu ai avut această pasiune pentru Dumnezeu în trecut și acum ai pierdut această dorință. Aceasta a fost problema creștinilor în Efes – ei au pierdut dragostea dintâi. Ei au făcut toate lucrurile corect, dar fără valoare, fără dragoste. Dacă tu treci prin căderi pe plan spiritual, să nu te miri când Dumnezeu permite durere în viața ta.

Durerea este plină de pasiune – ne energizează intens să schimbăm ceea ce normal posedăm. C. S. Lewis a spus: „Durerea este megafonul lui Dumnezeu”. Este modalitatea lui Dumnezeu să ne ridice din letargie spirituală. Problemele tale nu sunt pedepse; ele sunt semnale de alarmă ale unui Dumnezeu, plin de dragoste. Dumnezeu nu este supărat pe tine, El este supărat de ceea ce ți se întâmplă, și El va face orice să te aducă din nou la părtășie cu El. Există însă o cale mai ușoară de a reinstaura pasiunea pentru Dumnezeu: Începe cerându-i lui Dumnezeu să ți-o dea și roagă-te Lui până o vei avea. Roagă-te cam așa toată ziua: „Dragă Isuse, mai mult decât orice eu vreau să te cunosc în mod intim”. Dumnezeu a spus captivilor din Babilon: *Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.* (Ieremia 29.13)

CEA MAI IMPORTANTĂ RELAȚIE A TA

Nu este nimic – absolut nimic – mai important ca dezvoltarea unei relații cu Dumnezeu. Este relație care ține pentru veșnicie. Pavel a spus lui Timotei că sunt unii oameni care au pierdut cel mai important lucru în viață – ei nu –L cunosc pe Dumnezeu. Ai pierdut tu cel mai important lucru din viață? Tu poți face ceva chiar acum. Amintește-ți: este alegerea ta. Ești așa de aproape de Dumnezeu cât tu alegi să fii.

Ține minte această realitate: *Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi.* (Iacov 4.8a).

13. Închinarea plăcută lui Dumnezeu

*Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău,
cu toată inima ta, cu tot sufletul tău,
cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta;*
Marcu 12.30

Dumnezeu te vrea în întregime.

Dumnezeu nu vrea numai o parte a vieții tale. El îți cere *toată* inima ta, *tot* sufletul tău, *toată* mintea ta, și *toată* puterea ta. Dumnezeu nu este interesat într-un angajament din inimă împărțită, supunere parțială, și în rămășița timpului tău și banilor tăi. El dorește o devotație totală, nu doar puțin din viața ta.

O femeie samariteancă a încercat să aibă o dezbatere cu Domnul Isus despre cel mai bun timp, loc și stil de închinare. Replica Domnului Isus a fost că lucrurile exterioare nu sunt relevante. Când tu te închini nu e așa de important. Important este *de ce* te închini și *cât de mult* oferi tu lui Dumnezeu când te închini. Există căi drepte și greșite de închinare. Scriptura spune: *să aducem lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică;* (Evrei 12.28). Modul de închinare care place lui Dumnezeu are patru caracteristici:

Lui Dumnezeu îi place când închinarea noastră este precisă. Oamenii adesea zic: „Mi-ar place să gândesc la Dumnezeu ca la...”, și atunci ei exprimă ideea lor despre felul unui Dumnezeu la care ei vor să i se închine. Dar noi nu putem crea o imagine a lui Dumnezeu care să ne fie confortabil, conform convingerilor noastre politice și să ne închinăm Lui. Aceasta este idolatrie.

Închinarea trebuie să fie bazată pe adevărul Scripturii, nu pe opinii despre Dumnezeu. Domnul Isus a zis femeii samaritence: *închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.* (Ioan 4.23)

A te închina în adevăr, înseamnă a te închina lui Dumnezeu așa cum este El revelat în Scriptură.

Lui Dumnezeu îi place când închinarea noastră este autentică. Când Domnul Isus a spus că trebuie „*să te închini în duh*”, El nu s-a referit la Duhul Sfânt, ci la duhul *tău*. Creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, tu ești duh, care are reședința în trup, și Dumnezeu a destinat duhul tău să comunice cu El. Închinarea este răspunsul duhului tău la Duhului lui Dumnezeu.

Când Isus a zis: „*Iubește-l pe Dumnezeu cu toată inima ta și cu tot sufletul tău*”, El a arătat că închinarea trebuie să fie adevărată și din inimă. Nu este doar a spune cuvinte corecte, ci trebuie să arăți ce zici. Lauda fără a fi din inimă nu este nicidecum laudă! Este fără valoare, o insultă adresată lui Dumnezeu.

Când noi ne închinăm, Dumnezeu se uită în spatele cuvintelor noastre să vadă atitudinea inimii noastre. Scriptura spune: *Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.*” (1 Samuel 16.7b).

Din moment ce închinarea implică delectarea în Dumnezeu, desigur că aceasta angajează emoțiile tale. Dumnezeu ți-a dat emoții deci tu poți să te închini lui cu simțiri adânci – dar aceste emoții trebuie să fie adevărate, nu false. Dumnezeu urăște ipocrizia. El nu vrea teatru, ori prefăcătorie, ori fățarnicie în închinare. El vrea onestitatea noastră, dragoste reală. Noi putem să ne închinăm lui Dumnezeu imperfect, dar noi nu putem să ne închinăm fiind *nesinceri*.

Desigur că sinceritatea singură nu este suficientă; tu poți fi sincer în mod greșit. Iată de ce și duhul și adevărul sunt necesare. Închinarea trebuie să fie precisă și autentică. Închinarea plăcută lui Dumnezeu este adâncă emoțional și doctrinar, folosind atât inimile cât și mințile noastre.

Astăzi multe practici sunt mișcate emoțional prin muzică și mișcate de Duhul Sfânt, dar ele nu sunt aceleași. Adevărata închinare se petrece când duhul tău răspunde lui Dumnezeu, nu la tonul muzical. De fapt unele cântări sentimentale, contemplative *împiedică* închinarea pentru că ele iau reflectorul lui Dumnezeu și se concentrează spre simțirile noastre. Marea atenție că s-ar putea ca la închinare tu însăși – interesele tale și necazurile tale și ceea ce gândesc alții despre tine să fie mai presus de Dumnezeu.

Creștinii diferă adesea în modurile mai apropiate sau mai autentice de laudă adusă lui Dumnezeu., dar aceste argumente de obicei reflectă numai diferențe de personalitate și de amintire a trecutului. Multe forme de laudă sunt menționate în Scriptură, alături de confesare, cântare, strigare, onorare, îngenunchere, dans, muzică voioasă, mărturisire, cântatul la instrumente muzicale, și ridicarea mâinilor. Cel mai bun mod de închinare este acela în care este reprezentată cel mai autentic dragostea ta pentru Dumnezeu, bazat pe trecutul și personalitatea ce Dumnezeu ți-a dat-o ție.

Prietenul meu Gary Thomas a notat că mulți creștini se blochează la o închinare fâgașă – o rutină nesatisfăcută – în loc să aibă o prietenie vibrantă cu Dumnezeu, pentru că ei se forțează pe ei înșiși să folosească metode devoționale ori stiluri de închinare care nu se potrivesc modului unic cum Dumnezeu i-a modelat pe ei.

Gary se întreba, dacă Dumnezeu intenționat ne-a făcut diferiți de ce fiecare ar vrea să-L iubim toți în același fel? Cum el citea clasici creștini, lua interviu la credincioși maturi, Gary a descoperit că creștinii au folosit multe modalități diferite, de 2000 de ani, să se bucure de intimitatea cu Dumnezeu: fiind în natură, studiind, cântând, citind, dansând, făcând artă, servindu-i pe alții, chiar în singurătate, bucurându-se de părtășie și participând la zeci de alte activități.

În cartea lui, „*Cărări Sfinte*”, Gary identifică nouă căi de apropiere a omului de Dumnezeu: *Naturaliștii* sunt mai inspirați să-și manifeste dragostea de Dumnezeu, afară, în natură.

Sentimentaliștii își arată dragostea de Dumnezeu cu sentimentele și aprecierile serviciilor de închinare care implică partea lor, gusturile, mirosurile și atingerile lor, nu numai urechile.

Tradiționaliștii se apropie de Dumnezeu prin ritualuri, liturghii, simboluri și structuri neschimbate.

Pustnicii preferă să-L iubească pe Dumnezeu cu grijă și simplitate. *Activiștii* își arată dragostea de Dumnezeu confruntând răul, luptând cu nedreptatea, și încercând să facă pământul un loc mai bun de locuit.

Altruștii își arată dragostea de Dumnezeu iubind pe alții și împlinindu-le nevoile.

Entuziaștii își arată dragostea de Dumnezeu prin celebrări. *Contemplatorii* își arată dragostea de Dumnezeu prin adorare. *Intellectualii* își arată dragostea de Dumnezeu studiind cu mintea.

Nu există „o mărime care să le cuprindă pe toate” și să se apropie de închinare și prietenie cu Dumnezeu. Un lucru este clar: Tu nu poți aduce închinare lui Dumnezeu încercând să fii cineva care El nu a intenționat să fii. Dumnezeu vrea să fii tu însuși: *închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.* (Ioan 4.23)

Lui Dumnezeu îi place când închinarea noastră este serioasă. Porunca Domnului Isus „să iubești pe Dumnezeu cu toată mintea ta” este repetată de patru ori în Noul Testament. Dumnezeu nu este satisfăcut în mod serios cântând imnuri, rugăciuni superficiale a unui clișeu, ori exclamații distrase care spun „Lăudați pe Domnul”, ca să umplem timpul cu ceva în acel moment. Dacă închinarea este fără participarea minții, este fără importanță. Tu trebuie să-ți pui mintea la contribuție.

Domnul Isus a clasificat acest fel de închinare ca la păgâni: *bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați.* (Matei 6.7). Chiar termenii scripturali pot deveni clișeu prea folosit și noi ne oprim să dăm semnificație cuvintelor. Este așa ușor să oferim clișee în închinare în loc să facem efort să-L onorăm pe Dumnezeu prin modalități și cuvinte proaspete, luate din adâncul inimii. Adevărata închinare are rădăcina în Cuvânt. De aceea te încurajez să citești Scriptura, în mai multe traduceri și să o înțelegi. Aceasta va folosi să extinzi expresiile tale în închinare.

Încearcă să-L lauzi pe Dumnezeu nefolosind cuvintele: *laudă, aleluia, mulțumesc, ori amin.* În loc să zici: „Eu vreau să te laud”, fă o listă cu sinonime și folosește cuvinte proaspete ca: *admir, respect, valoare, reverență, onoare și apreciere.*

Deasemenea *fii specific.* Dacă cineva se apropie de tine și repetă: „te laud”, de zece ori, probabil vei zice: De ce? Mai bine ai primi două complimente specifice decât douăzeci de generalități. La fel este și în relația cu Dumnezeu.

O altă idee este să faci o listă cu diferite nume ale lui Dumnezeu și să te concentrezi la ele. Numele lui Dumnezeu nu sunt arbitrare; ele ne vorbesc despre aspecte diferite ale caracterului Său. În Vechiul Testament, Dumnezeu în mod gradat s-a revelat pe Sine însuși lui Israel prin introducerea unor nume noi ale Lui însuși și cerându-le să laude Numele Lui.

Dumnezeu vrea congregația, împreună la închinare cu seriozitate. Pavel a destinat întreg capitolul din 1 Corinteni 14, la a ne prezenta o închinare serioasă, apoi trage concluzia: *toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduiială* (1 Corinteni 14.40).

Referitor la aceasta, Dumnezeu insistă ca serviciile noastre să fie pe înțelesul credincioșilor când ei se adună la închinare împreună. Pavel a spus: *dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde „Amin” la mulțumirile, pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui? Negreșit, tu mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos, dar celălalt nu rămâne zidit sufletește.* (1 Corinteni 14.16-17). Fii sensibil la necredincioșii care vizitează congregația, la închinare căci asta este o poruncă scripturală. A ignora această poruncă înseamnă să fii nesupus și lipsit de iubire. Pentru explicații mai detaliate citești cartea „Biserica condusă de scopuri” (The Purpose Driven Church), capitolul „Închinarea Poate Fi o Mărturie”. (Worship Can Be a Witness)

Lui Dumnezeu îi place când închinarea noastră este practică. Scriptura spune: *să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.* (Romani 12.1). De ce Dumnezeu vrea trupul tău? De ce nu spune: Oferă duhul tău? Pentru că fără trupul tău tu nu poți face nimic pe această planetă. În eternitate tu vei primi un trup nou, îmbunătățit, perfecționat, dar atât timp cât tu ești pe pământ, Dumnezeu spune: „Dă-mi mie ceea ce ai!”. Asta înseamnă să fii practic la închinare.

Am auzit oameni care au zis: „Nu pot să merg la întâlnire deseară, dar voi fi acolo în duhul”. Știi tu ce înseamnă asta? Nimic. Ceva fără valoare. Atâta timp cât ești pe Pământ, duhul tău nu poate fi decât în trupul tău. Dacă trupul tău nu este acolo, nimic din tine nu este.

În închinare noi „oferim trupurile noastre ca o jertfă vie”. De obicei comparăm conceptul de jertfă cu ceva mort, dar Dumnezeu vrea o jertfă vie. El vrea să *trăiești* pentru El. Oricum ideea cu jertfă vie este că ea se mișcă încet și tot așa e și cu noi. Numai că uneori se întâmplă că duminica cântăm: „Ostașii lui Christos, adunați-vă”, și nu mai departe decât luna suntem departe de chemarea ce o avem.

În vechiul Testament, Dumnezeu și-a găsit plăcere în multe jertfe de închinare pentru că ele erau îndreptate spre Jertfa lui Isus pentru noi, la cruce. Acum Dumnezeu găsește plăcere în diferite jertfe de închinare: mulțumire, laude, umilință, pocăință, daruri de bună voie, rugăciune, slujire altora, și împărtășire cu cei în nevoi.

Adevărata închinare costă. David a știut asta și a zis: *nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu, arderi de tot, care să nu mă coste nimic.* ” (2 Samuel 24.24).

Un lucru care ne costă este egocentrismul nostru. Tu nu-L poți înălța pe Dumnezeu și pe tine însuși în același timp. Tu nu te poți închina să fii văzut de alții ori să-ți placă ție. Tu trebuie să te eliberezi de concentrarea asupra ta însuși.

Când Domnul Isus a zis: „Iubește-L pe Dumnezeu cu toată puterea ta”, el a punctat ceva și anume că închinarea cere efort și energie. Nu este totdeauna convenabil și confortabil, și câteodată închinarea este o împărtășire a voinței – o jertfă voită. Închinarea pasivă este o nebulie.

Când tu îl lauzi pe Dumnezeu chiar dacă nu simți ceva deosebit, este ca și când tu te dai jos din pat să te închini și ești obosit, ori când tu ajuți pe cineva și ești plictisit, dar tu oferi jertfa închinării lui Dumnezeu. Aceasta-i place lui Dumnezeu.

Matt Redman, un lider de închinare, în Anglia, ne spune cum păstorul lui a învățat biserica sa, însemnătatea reală a închinării. A arăta că închinarea este mai mult decât muzica, el a interzis orice cântare la serviciile din biserică pentru o perioadă, până ei au învățat să se închine în alt mod. La sfârșitul acestei perioade de timp, Matt a scris cântarea clasică „Inima închinării”:

Mai mult decât un cântec Ți-aduc,

Căci doar cântecul nu-i ceea ce Tu ai vrut.

Tu cauți mult mai adânc, decât se poate vedea, Te uiți în inima mea.

Inima conținutului este conținutul inimii.

Nu uita: *Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta;* (Marcu 12.30)

14. Când îl știi pe Dumnezeu departe

*Eu nădăjduiesc în Domnul,
care Își ascunde Fața.*

În El îmi pun încrederea. Isaia 8.17

Dumnezeu este real indiferent ce și cum simți.

Este ușor să te închini lui Dumnezeu când toate lucrurile îți merg strună – când ai ce mânca, prieteni, familie, sănătate și situații fericite. Dar circumstanțele nu sunt totdeauna plăcute. Cum te închini atunci lui Dumnezeu? Ce faci când simți că Dumnezeu este la milioane de mile departe de tine?

Cel mai adânc nivel al închinării este a-l lăuda pe Dumnezeu în ciuda durerii, mulțumind lui Dumnezeu în timpul încercării, încrezându-te în El când ești ispitit, predându-te Lui în timpul suferinței și iubindu-L când îl simți departe.

Prietenia este adesea testată prin despărțire și tăcere; tu ești despărțit datorită distanței fizice ori imposibilității de comunicare. În prietenia ta cu Dumnezeu, tu nu te vei *simți* totdeauna aproape de El. Filip Yancey are o vorbă înțeleaptă: „Orice relație implică timp al apropierii și timp al depărtării, și în relația cu Dumnezeu - are importanță cât de intim ești cu El, pendulul mișcându-se dintr-o parte în alta.” În vremuri grele închinarea devine dificilă.

Să maturizeze prietenia ta, Dumnezeu o va testa cu perioade când te vei *simți* separat – timp când simți ca și cum El te-a abandonat, ori te-a uitat. Îl simți pe Dumnezeu la milioane de mile depărtare. St. Ioan la Cruce s-a referit la acele zile de uscăciune spirituală, dezamăgire și înstrăinare de Dumnezeu numind-o „noaptea întunecoasă a sufletului”. Henri Nouwen a numit aceasta „lucrarea absenței”. A.W. Tozer a numit-o „lucrarea nopții”. Alții o numesc „iarna inimii”.

În afară de Domnul Isus, David probabil a avut cea mai apropiată relație cu Dumnezeu ca oricine altul. Lui Dumnezeu i-a făcut plăcere să-l numească: „om după inima Lui”. Totuși chiar și

David în mod frecvent s-a plâns de absența aparentă a lui Dumnezeu. *Pentru ce stai așa de departe, Doamne? Pentru ce Te ascunzi la vreme de necaz?* (Psalm 10.1). *Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit, și pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți și fără s-ascuți plângerile mele?* (Psalm 22.1) *pentru ce mă lepezi?* (Psalm 43.2).

Desigur că în mod real Dumnezeu nu l-a părăsit pe David, și El nu te va părăsi nici pe tine. El în repetate rânduri a promis: „Eu *niciodată* nu te voi părăsi și nu te voi lăsa” (Deuteronom 31.8). Dar Dumnezeu *nu* a promis „Tu întotdeauna vei *simți* prezența Mea”. De fapt Dumnezeu admite că uneori își ascunde fața de noi: *Tu ești un Dumnezeu care Te ascunzi, Tu, Mântuitorule* (Isaia 45.15). Sunt vremuri când El pare că nu acționează în viața ta.

Floyd McClung descrie aceasta astfel: „Te scoli într-o dimineață și simțurile tale spirituale sunt pierdute. Te rogi. Și nimic nu se întâmplă. Mustri pe diavol, dar nimic nu se schimbă. Faci ceva exerciții spirituale... ceri ca prieteni să se roagă pentru tine... îți mărturisești orice păcat de care-ți amintești, te duci să ceri iertare la oricine crezi că trebuie s-o faci. Postești... tot nimic. Începi să te gândești oare cât de lungă va fi această semiobscuritate. Zile? Săptămâni? Luni? Se va sfârși odată? ... simți că rugăciunile tale simplu, se opresc la tavan. În totală disperare, tu plângi: „Ce se întâmplă cu mine?”.

Adevărul este că nimic nu se întâmplă cu tine! Este o parte normală a testului și maturității prieteniei tale cu Dumnezeu. Fiecare creștin trece prin așa ceva cel puțin o dată, și de obicei de mai multe ori. Este dureros, și tulburător, dar este absolut vital pentru dezvoltarea credinței tale. Știind, aceasta îi dădea nădejde lui Iov, când el nu a simțit prezența lui Dumnezeu în viața lui. El a zis: *Dar, dacă mă duc la răsărit, nu este acolo; dacă mă duc la apus, nu-L găsesc: dacă are treabă la miazănoapte, nu-L pot vedea; dacă se ascunde la miazăzi, nu-L pot descoperi. Dar El știe ce cale am urmat; și, dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul.* (Iov 23.8-10).

Când îl simți pe Dumnezeu distant, tu poate simți că El este mânios pe tine, ori te disciplinează pentru vreun păcat. De fapt, păcatul *ne deconectează* de la intimitatea părtășiei cu Dumnezeu. Noi întristăm Duhul Sfânt și stingem părtășia noastră cu El datorită nesupunerii, conflictului cu alții, prea multă ocupație, prietenia cu lumea, și alte păcate.

Dar adesea aceste simțiri ale abandonării sau înstrăinării de Dumnezeu nu au nimic de-a face cu păcatele. Este un test al credinței – test care toți trebuie să-l dăm. Vei continua să-L iubești, să te încrezi în El, să te supui Lui, și să te închini lui Dumnezeu, chiar dacă nu simțim prezența Lui ori nu vezi evidențe clare a lucrării Lui în viața ta?

Cea mai comună greșală a creștinilor la închinare în zilele de azi, este căutarea experiențelor în locul căutării lui Dumnezeu. Ei se uită după simțiri, și dacă se-ntâmplă ceva, trag concluzia că ei s-au închinat cu adevărat. Greșit! De fapt, Dumnezeu, uneori atenuează simțirile noastre ca să nu depindem de ele. Căutarea simțurilor, chiar simțurile apropierii de Christos, nu este închinare.

Când tu ești un copil în credință, Dumnezeu îți dă foarte multe emoții și adesea răspunde la cele mai imaturi, egocentrice rugăciuni – ca să știi că El există. Dar crescând în credință, El te va înțărca de aceste dependențe.

Omniprezența lui Dumnezeu și manifestarea prezenței Lui sunt două lucruri diferite. Prima este o realitate; a doua uneori este simțire. Dumnezeu este prezent totdeauna, chiar atunci când tu nu ești conștient de prezența Lui, și prezența Lui este atât de profundă că nu poate fi măsurată doar prin emoție.

Da, El vrea ca tu să simți prezența Lui, dar El este mai interesat ca tu să te *încrezi* în El chiar dacă tu nu îl *simți*. Credința, nu simțurile sunt plăcute lui Dumnezeu.

Situațiile care vor întări credința ta mai mult va fi în acele vremuri când viața se pare că se destramă și Dumnezeu este de negăsit. Aceasta s-a întâmplat cu Iov. Într-o singură zi el a pierdut *totul* – familia sa, afacerile sale, sănătatea sa, și tot ce a avut. Mai descurajator – pentru treizeci și șapte de capitole, Dumnezeu nu zice nimic!

Cum îl lauzi pe Dumnezeu când nu înțelegi ce se întâmplă în viața ta și Dumnezeu tace? Cum stai conectat în crize fără comunicare? Cum îți ochii țintă la Isus când ochii sunt plini de lacrimi? Faci ce a făcut Iov? *Iov aruncându-se la pământ, s-a închinat, și a zis: „Gol am ieșit din*

pântecele mamei mele, și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat, și Domnul a luat, – binecuvântat fie Numele Domnului!” (Iov 1.20-21).

Spune-i lui Dumnezeu exact ce simți. Deșartă-ți inima înaintea lui Dumnezeu. Descarcă fiecare emoție pe care o simți. Iov a făcut aceasta când a zis: *nu-mi voi ține gura, ci voi vorbi în neliniștea inimii mele, mă voi tângui în amărăciunea sufletului meu.* (Iov 7.11). El a plâns când l-a simțit departe pe Dumnezeu: *Oh! Cum nu sunt ca în zilele puterii mele, când Dumnezeu veghea ca un prieten peste cortul meu,* (Iov 29.4). Dumnezeu poate mânui îndoiala ta, mânia, frica, întristarea, confuzia și întrebările tale.

Știi tu că, admitând „neajutorarea” din partea lui Dumnezeu și încrezându-te totuși în El, aceasta poate fi o mărturisire puternică, de credință? Încrezându-te în Dumnezeu simțirile dispar și în timp ca acesta David a scris: *Aveam dreptate când ziceam: „Sunt foarte nenorocit!”* (Psalm 116.10). Se pare că e o contradicție: Mă încred în Dumnezeu, dar eu sunt nenorocit! Deschiderea directă a lui David de fapt, scoate în relief credința lui adâncă. În primul rând el crede în Dumnezeu. În al doilea rând, el crede că Dumnezeu ascultă rugăciunea lui. În al treilea rând el crede că Dumnezeu îi dă voie să-i spună tot ce simte și Dumnezeu îl iubește și atunci.

Concentrează-te la cine este Dumnezeu – la natura Lui neschimbătoare. Înafara circumstanțelor și felului cum te simți, recunoaște că Dumnezeu are un caracter neschimbător. Amintește-ți că știi adevărul etern despre Dumnezeu: El este bun, El mă iubește, El e cu mine, El știe prin ce trec, El are grijă, El are un plan bun cu viața mea. V. Raymond Edman a spus: „Niciodată îndoiala la întuneric nu zice ce spune Dumnezeu la lumină”

Când Iov a avut viața distrusă. Și Dumnezeu a tăcut, Iov a găsit câteva motive să-L poată lauda pe Dumnezeu:

- Că El este bun și plin de iubire: *mi-ai dat bunăvoința Ta și viața, m-ai păstrat cu suflarea prin îngrijirile și paza Ta.* (Iov 10.12)
- Că El este atotputernic: *Știu că Tu poți totul, și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale”. Dumnezeu face lucruri mari pe care noi nu le înțelegem. Pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge, căci este mare în tărie, dar dreptul și dreptatea deplină El nu le frânge.* (Iov 42.2, 37.5,23)
- Că El notează fiecare detaliu al vieții mele: *El știe ce cale am urmat; și, dacă mar încerca, aș ieși curat ca aurul. N-a cunoscut Dumnezeu căile mele? Nu mi-a numărat El toți pașii mei?* (Iov 23.10, 31.4)
- Că El este în control: *Cine L-a însărcinat să cârmuiască pământul? Cine l-a dat lumea în grija Lui?* (Iov 34.13)
- Că El are un plan cu viața mea: *El își va împlini dar planurile față de mine, și va mai face și multe altele.* (Iov 23.14)
- Că El mă va salva: *Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ* (Iov 19.25)

Încrede-te în Dumnezeu - El își ține promisiunile. În timpurile de uscăciune spirituală, tu trebuie ca, în răbdare să te bazezi pe promisiunile lui Dumnezeu, și nu pe emoțiile tale, și să realizezi că El te duce la un nivel adânc al maturității. O prietenie bazată pe emoție este de fapt nesinceră.

Deci, nu fi îngrijorat de grijuri. Circumstanțele nu pot schimba caracterul lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu este plin de putere; El rămâne de *partea ta*, chiar dacă tu nu-L simți. În absența pe care o confirmau circumstanțele, Iov s-a agățat de Cuvântul lui Dumnezeu. El a zis: *N-am părăsit poruncile buzelor Lui; mi-am plecat voia la cuvintele gurii Lui.* (Iov 23.12)

Încrederea aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu a cauzat rămânerea lui Iov credincios, chiar când nimic nu făcea sens. Credința lui a fost puternică în mijlocul durerii: *Da, mă va ucide: n-am nimic de nădăjduit; dar îmi voi apăra purtarea în fața Lui.* (Iov 13.15)

Când tu te simți abandonat de Dumnezeu, da, continuă să te încrezi în El în ciuda simțirilor tale, închină-te Lui din străfundul inimii tale.

Amintește-ți ce Dumnezeu a făcut deja pentru tine. Dacă Dumnezeu nu ar mai face nimic altceva pentru tine, El ar merita lauda ta continuă pentru tot restul vieții tale pentru ceea ce Isus a

făcut pentru tine la cruce. *Fiul lui Dumnezeu a murit pentru tine!* Acesta este cea mai mare rațiune a închinării.

Din păcate, noi uităm, detaliu crud al agoniei sacrificiului lui Dumnezeu, făcut pentru noi. Familiaritatea educă automulțumirea. Chiar înainte de crucificarea Lui, Fiul lui Dumnezeu a fost dezbrăcat de hainele Lui, bătut încât a ajuns de nerecunoscut, L-au biciuit, L-au sfidat, L-au chinuit și asuprit, L-au încoronat cu spini, și L-au scuipat cu dispreț. Abuzat și ridiculizat de oameni fără milă, El a fost tratat mai rău ca un animal.

Aproape inconștient după ce a pierdut mult sânge, a fost forțat să-și ducă crucea grea, pe dealul Golgotei, a fost ținut, a fost lăsat să moară lent, și torturat în agonia morții prin crucificare. Când sângele Lui se scurgea, ucigașii plini de furie, stăteau și-l insultau, bătându-și joc de durerea Lui și provocându-L să le demonstreze că El este Dumnezeu.

Apoi, așa cum Isus a luat toate păcatele omenirii și s-a încărcat cu ele, Dumnezeu „și-a întors privirea” de la acest amenințător moment, și Isus a strigat în totală disperare: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce Tu M-ai părăsit? Isus s-ar fi putut salva pe Sine însuși - dar atunci El nu te putea salva pe tine.

Cuvintele nu pot descrie întunecimea aceluia moment. De ce Dumnezeu a îngăduit și a îndurat așa tratament îngrozitor și grav? De ce? Pentru ca tu să ai șansa să nu petreci eternitatea în iad, și să împărtășească cu tine gloria pentru veșnicie! Scriptura spune: *Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.* (2 Corinteni 5.21)

Isus a renunțat la toate lucrurile ca tu să poți avea toate lucrurile. El a murit ca tu să poți avea viață veșnică. *Acest lucru singur* merită din partea ta laudă și mulțumire continuă. Niciodată tu n-ar trebui să te mai întrebi pentru ce să-I fii mulțumitor.

Nu uita că: *El însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.”* (Evrei 13.5).

SCOPUL NUMARUL DOI

AI FOST FĂCUT PENTRU FAMILIA LUI DUMNEZEU

Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele Ioan 15.5

alcătuim un singur trup în Hristos;

dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Romani 12.5

15. Făcut pentru familia lui Dumnezeu

Acela pentru care și prin care sunt toate,

și care voia să ducă pe mulți fii la slavă,

să desăvârșească, prin suferințe,

pe Căpetenia mântuirii lor. Evrei 2.10a

Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl,

să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. 1 Ioan 3.1

Tu ai fost făcut pentru familia lui Dumnezeu.

Dumnezeu vrea să aibă o familie și El te-a creat ca tu să faci parte din această familie. Al doilea scop pentru viața ta, este ca tu să aparții familiei lui Dumnezeu, scop pe care l-a planificat înainte de a te fi născut. Întreaga Scriptură prezintă lucrarea lui Dumnezeu de formarea unei familii care îl va iubi, îl va onora, și va domni cu El pentru totdeauna. Iată ce zice Scriptura: *În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale* (Efeseni 1.4,5).

Pentru că Dumnezeu este dragoste, El venerează relațiile. Natura Lui este relațională și El se identifică pe El însuși în familie cu termenii: Tată, Fiul, și Duhul. Trinitatea este relația lui Dumnezeu cu El însuși. Este un patern perfect pentru o armonie relațională, și noi ar trebui să studiem implicațiile ei.

Dumnezeu a existat întotdeauna în relație de dragoste cu Sine însuși, așa că El niciodată nu a fost singur. Lui nu i-a *trebut* o familie – El a dorit una, așa că a planificat să ne creeze, și să ne aducă în familia Lui, și să împărtășească tot ceea ce are cu noi. Aceasta a adus și aduce plăcere lui Dumnezeu. Scriptura spune: *El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.* (Iacov 1.18).

Pentru toți cei ce-L primim pe Fiul, adică credem în Dumnezeu, El devine Tatăl nostru, noi devenim copiii Lui, alți credincioși devin frații noștri și surorile noastre, și Biserica devine familia noastră spirituală. Familia lui Dumnezeu include toți credincioșii din trecut, prezent și viitor.

Fiecare ființă umană a fost *creată* de Dumnezeu, dar nu fiecare om este *copil* al lui Dumnezeu. Singura cale să intri în familia lui Dumnezeu este prin nașterea din nou. *Dumnezeu, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie,* (1 Petru 1.3b).

Invitația de a face parte din familia lui Dumnezeu este universală, dar este condiționată de credința în Isus. Scriptura spune: *sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Christos Isus* (Galateni 3.26).

Familia ta spirituală este mai importantă decât familia ta fizică, pentru că familia spirituală este veșnică. Familia noastră de pe pământ este un dar minunat de la Dumnezeu, dar membrii ei sunt temporari și fragili, adesea se distrug prin divorț, distanță, îmbătrânire și inevitabila moarte. Pe de altă parte, familia noastră spirituală – relația noastră cu alți credincioși – va continua în veșnicie. Este o relație mai puternică, mai tare decât relația de sânge. Oriunde Pavel s-a oprit să ia în considerare scopul etern al lui Dumnezeu cu noi împreună, el a rezumat aceasta în fraza următoare: *„eu, Pavel, ... am harul să vestesc planul veșnic pe care l-a făcut în Christos Isus, ... și îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ,* (Efeseni 3.1-15).

BENEFICIILE APARTENENȚEI ÎN FAMILIA LUI DUMNEZEU

În momentul când tu ai fost născut din nou în familia lui Dumnezeu tu ai primit un dar extraordinar: nume de familie, asemănări de familie, privilegiile ale familiei, acces intim în familie, și moștenirea familiei! Scriptura spune: *dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu* (Galateni 4.7b).

Noul Testament accentuează de multe ori „moștenirea” noastră bogată. Ne spune: *Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Christos.* (Filipeni 4.19). Ca și copiii ai lui Dumnezeu noi împărtășim averea familiei. Aici pe pământ noi *avem răscumpărarea, ... iertarea păcatelor* (Efeseni 1.7); *bunătatea lui Dumnezeu; bogăția slavei Lui; adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu* (Romani 2.4, 9.23, 11.33). Dar în veșnicie vom moșteni mult mai mult.

Pavel a spus: *mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Christos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți,* (Efeseni 1.18). Ce anume include această moștenire?

În primul rând avem siguranța că vom fi cu Dumnezeu pentru totdeauna: *noi, vom fi răpiți toți împreună ... ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.* (1 Tesaloniceni 5.10, 4.17).

În al doilea rând vom fi schimbați complet să fim ca și Christos: *știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.* (1 Ioan 3.2); *suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.* (2 Corinteni 3.18).

În al treilea rând vom fi eliberați de toate bolile, suferințele și de moarte: *El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țiștă, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.* (Apocalipsa 21.4).

În al patrulea rând vom fi răsplățiți și reșezați pe poziții de lucru: *fiecare își va lua răsplata după osteneala lui* (1 Corinteni 3.8), *ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri;* (Matei 25.21).

În al cincilea rând vom avea parte de gloria lui Christos: *dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Christos, ...ca să fim și proslăviți împreună cu El.* (Romani 8.17). Ce moștenire! Tu vei fi mai bogat decât îți imaginezi.

Scriptura spune: *Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Christos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestrăicătoare, și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi* (1 Petru 1.3,4). Asta înseamnă că moștenirea ta veșnică este imposibil s-o evaluezi în bani, este pură, permanentă și protejată. Nimeni nu o poate lua de la tine; nu poate fi distrusă prin război, prin căderea economiei ori prin dezastre naturale. Această moștenire veșnică, nu pensia de bătrânețe, este ceea ce trebuie să-ți fie ținta și să lucrezi pentru aceasta. Pavel spune: *Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos.* (Coloseni 3.23-24a). Pensionarea este o țintă cu bătaie scurtă. Tu ar trebui să trăiești în lumina eternității.

BOTEZUL: IDENTIFICAREA CU FAMILIA LUI DUMNEZEU

Famiile sănătoase au o mândrie specială; membrilor acestora nu le este rușine să recunoască că fac parte din familie. Cu durere, am întâlnit mulți credincioși care niciodată nu au mărturisit public, identificarea lor cu familia lor spirituală așa cum Isus a poruncit-o – prin botez.

Botezul nu este un ritual opțional, nu trebuie întârziat, ori amânat. El semnifică introducerea ta în familia lui Dumnezeu. Este un anunț public la cuvintele: „Eu nu mă rușinez să fac parte din familia lui Dumnezeu”. Ai fost tu botezat? Domnul Isus a poruncit acest minunat act pentru toți cei din familia Lui. El ne-a spus: *Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.* (Matei 28.19).

Pentru ani de zile eu m-am întrebat de ce Marea Trinitate a lui Isus dă aceeași importanță botezului pe care o dă mării însărcinări de evanghelizare și ucenicizare. De ce botezul este așa de important? Apoi am realizat că el simbolizează al doilea scop al lui Dumnezeu cu viața ta: participarea în părăsirea familiei veșnice a lui Dumnezeu.

Botezul este plin cu însemnătate. Botezul declară credința ta, arată moartea și învierea lui Christos, simbolizează moartea vieții tale vechi, și anunță o nouă viață în Christos. Totodată este aniversarea intrării tale în familia lui Dumnezeu.

Botezul tău este o pictură fizică al unui adevăr spiritual. Reprezintă ce s-a întâmplat în momentul când ai fost adus în familia lui Dumnezeu: *Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.* (1 Corinteni 12.13).

Botezul nu te face membru al familiei lui Dumnezeu; numai credința în Isus face aceasta. Botezul arată că tu ești parte din familia lui Dumnezeu, așa cum verigheta de nuntă, este o amintire vizibilă că tu în mod interior ai făcut un legământ în inima ta. Este un act al *inițierii*, nu ceva care-l pui deoparte până la o maturitate spirituală. Singura condiție scripturală este ca să crezi. *Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit* (Marcu 16.16), *au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.* (Fapte 2.41).

În Noul Testament oamenii au fost botezați imediat după ce au crezut. În ziua Cinzecimii, 3000 au fost botezați în *aceiași zi* când l-au primit pe Christos. Altădată, un etiopian, cu mare vază la împărăteasa Etiopiei a fost botezat *în locul* unde a fost convertit, Pavel și Sila au botezat temnicerul din Filipi și familia lui *la miezul nopții*. Nu este întârziere la botez, în Noul Testament. Dacă tu nu ai fost botezat ca expresie a credinței tale în Christos, fă-o cât se poate de repede, așa cum Isus a poruncit-o.

MARELE PRIVILEGIU AL VIEȚII

Scriptura spune: *Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească „frați”,* (Evrei 2.10,11). Să privim adâncimea acestui adevăr. Tu ești parte din familia lui Dumnezeu, și pentru că Isus te face sfânt, Dumnezeu este mândru de tine! Cuvintele Domnului sunt lipsite de orice greșală: (Isus) *Și-a*

întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: „Iată mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.” (Matei 12.49-50). Fiind inclus în familia lui Dumnezeu este cea mai mare onoare și cel mai mare privilegiu pe care tu l-ai primit vreodată. Cu nimic nu se poate compara. Oricât te simți de neimportant, neiubit, ori neprotejat amintește-ți cui aparții.

Amintește-ți că Dumnezeu: *ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.* (Efeseni 1.5a)

16. Ce este mai important

*Chiar dacă aș vorbi ... chiar dacă aș avea toată credința...
chiar dacă aș da totul..., și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.*

1 Corinteni 13. 3b

*dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui.
Aceasta este porunca în care trebuie să umblați,
după cum ați auzit de la început.* 2 Ioan 1.6

Viața este cuprinsă în dragoste.

Pentru că Dumnezeu este dragoste, cea mai importantă lecție pe care El vrea să te învețe pe pământ este cum să iubești. Cu cât iubim mai mult devenim mai mult ca El, dragostea fiind fundamentul fiecărei porunci date nouă: *toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”* (Galateni 5.14)

Învățând să iubești în mod altruist nu este un lucru ușor de realizat. E ceva care se mișcă împotriva naturii noastre egocentrice. Iată de ce o viață întreagă ni se cere să învățăm să iubim. Desigur, Dumnezeu vrea să iubim pe toată lumea, dar El în particular este interesat ca noi să învățăm să iubim pe cei din familia Lui. Așa cum deja am văzut, acesta este al doilea scop al vieții tale. Petru ne spune: *iubiți pe frați.* (1 Petru 2.17b). Pavel accentuează acest sentiment: *cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.* (Galateni 6.10).

De ce Dumnezeu insistă ca noi să arătăm o dragoste și o atenție specială credincioșilor? De ce ei sunt cu prioritate în obiectul dragoste? Pentru că Dumnezeu vrea familia Lui să fie cunoscută în lume, prin dragoste, mai mult decât orice. Isus a spus să ne iubim unii pe alții – nu ca o învățătură doctrinară – ci fiind cea mai puternică mărturie în lume. El a spus: *Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”* (Ioan 13.35)

În cer ne vom bucura de familia lui Dumnezeu pentru totdeauna, dar înainte de aceasta noi avem să lucrăm din greu, să ne pregătim pe noi înșine pentru o veșnicie a iubirii. Dumnezeu ne instruieste dându-ne „responsabilități de familie” și mai mult decât atât să le practicăm iubindu-ne unii pe alții.

Dumnezeu te vrea în mod continuu, în relație apropiată cu alți credincioși în felul acesta tu poți dezvolta o îndemânare a dragostei. Dragostea nu poate fi învățată fiind izolați. Tu trebuie să fii printre oameni – care te irită, care sunt imperfecti, care produc frustrare. Prin părtășie noi învățăm trei adevăruri de mare importanță.

CEL MAI FRUMOS MOD DE A TRĂI ESTE DRAGOSTEA

Dragostea ar trebui să fie în vârful priorităților, un obiectiv primordial, cea mai mare ambiție. Dragostea nu este o parte importantă a vieții tale; este cea mai importantă parte. Scriptura spune: *Cea mai mare ... este dragostea. Urmăriți dragostea* (1 Corinteni 13.13-14.1a)

Nu este destul să spui „Unul din lucrurile ce le vreau în viață este să iubesc” acesta fiind plasată primul din zece lucruri de pe listă. Relațiile trebuie să aibă prioritate în viața ta, deasupra oricărui lucru așezând dragostea. De ce?

Viață fără dragoste nu are valoare. Pavel accentuează aceasta când spune: *chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.* (1 Corinteni 13.3).

Adesea noi acționăm ca și cum relațiile sunt undeva înghesuite în programul nostru zilnic. Vorbim despre găsirea timpului pentru copiii noștri, de a ne face timp pentru oameni în viețile noastre. Aceasta dă impresia că relațiile sunt o parte a vieților noastre alături de multe alte datorii. Dar Dumnezeu spune că relațiile sunt esența vieții.

Patru din Cele Zece Porunci tratează relația noastră cu Dumnezeu în timp ce celelalte șase tratează relația noastră cu oamenii. Toate cele zece vorbesc despre relații! Mai târziu, Domnul Isus a sumarizat ce este cel mai important înaintea lui Dumnezeu în două declarații: „*Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.*” „*Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii.*” (Matei 22.37-40). Învățând să-L iubești pe Dumnezeu (prin închinare), ajungi la concluzia că practicarea iubirii față de alții este al doilea scop al vieții tale.

Relațiile, nu realizările, ori achitarea datoriilor este cel mai important lucru în viață. De ce permitem ca relațiile noastre să fie superficiale? Când programul nostru este foarte încărcat, noi începem să tratăm cu superficialitate relațiile, tăind din timpul nostru, energia și atenția care trebuie acordate relației în dragoste. Ce este cel mai important la Dumnezeu este înlocuit cu ceea ce este mai urgent.

Lipsa de timp este cel mai mare inamic a relațiilor. Noi devenim prea ocupați cu treburile vieții, făcându-ne de lucru, plătindu-ne datoriile și îndeplinindu-ne țelurile, acestea fiind punctul forte al vieții. Nu este așa. Punctul forte al vieții este învățarea iubirii – lui Dumnezeu și a oamenilor. Viață minus dragoste egal zero.

Dragostea nu va pieri niciodată. O altă rațiune pentru care Dumnezeu ne spune să facem din dragoste prioritatea noastră de căpătâi este că ea este veșnică: *Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.* (1 Corinteni 13.13).

Dragostea lasă moștenire. Cum tratezi alți oameni, nu bogăția ori realizările, are cel mai puternic impact ce-l poți lăsa pe pământ. Mama Tereza a spus: „Nu ce faci, ci câtă dragoste pui în ce faci are importanță”. Dragostea este secretul moștenirii, ce rămâne.

Am fost alături de mulți oameni în momentele lor ultime, când ei stăteau la marginea eternității, și nici unul nu l-am auzit zicând: „Adu-mi diplomele! Eu vreau să le mai văd odată. Arată-mi premiile mele, medaliile mele, să-mi văd ceasurile de aur ce mi s-au oferit. Când viața pe pământ se termină, oamenii nu se înconjoară cu obiecte. Ceea ce vrem în jur sunt oameni – oameni pe care i-am iubit și am avut relații cu ei.

În momentele noastre finale noi realizăm că relațiile dau însemnătate vieții. Înțelepciunea ne învață acest adevăr mai devreme sau mai târziu. Nu aștepta ca să ajungi pe patul morții să realizezi că nimic altceva nu valorează mai mult.

Vom fi evaluați în dragostea noastră. A treia rațiune ce ne face să învățăm să iubim este țelul vieții tale este că aceasta va fi evaluat în eternitate. Una din căile lui Dumnezeu de a-ți măsura maturitatea spirituală este prin calitatea relațiilor tale. În ceruri Dumnezeu nu va zice: „Spune-mi ceva despre cariera ta, contul de la bancă, și obiceiurile tale”. În loc de acestea El va evalua cum i-ai tratat pe alți oameni, în particular, pe cei în nevoi”. Isus a arătat calea a-L iubi pe El și familia Lui și a fi părtaș la nevoile lor: *Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintr-acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.* (Matei 25.45).

Când vei fi transferat în eternitate, tu vei lăsa toate lucrurile în urmă. Tot ceea ce vei lua cu tine este caracterul tău. Așa spune Scriptura: *În Isus Hristos, ... are preț credința care lucrează prin dragoste.* (Galateni 5.6).

Cunoscând aceasta, îți sugerez ca în fiecare dimineață când te scoli, îngenunche la patul tău, ori stai pe marginea patului și roagă-te așa: „Dumnezeule, înainte de a face orice astăzi, vreau să fiu sigur că-mi voi face timp să te iubesc pe Tine și pe alți oameni – pentru că acesta este însemnătatea vieții. Nu vreau să pierd ziua de aceasta, în zadar”. De ce ți-ar da Dumnezeu o altă zi dacă tu o vei pierde în zadar?

CEA MAI BUNĂ EXPRESIE A DRAGOSTEI ESTE TIMPUL

Unitatea de măsură a importanței lucrurilor este lungimea timpului investit în acel lucru. Cu cât oferi mai mult timp cu atât mai mult vei scoate în relief importanța și valoarea lui pentru tine. Dacă tu vrei să știi prioritățile unei persoane, urmărește-l cum își folosește timpul.

Timpul este cel mai prețios cadou pentru că numai pentru o vreme îl ai. Tu poți face mai mulți bani, dar tu nu poți face mai mult timp. Când tu oferi timpul tău cuiva, tu dai parte din viața ta care niciodată nu o vei avea-o din nou. Timpul tău este viața ta. Iată de ce cel mai mare dar pe care tu-l poți da cuiva este timpul tău.

Nu este destul să spui că relațiile sunt importante, ci trebuie să demonstrezi aceasta prin investirea timpului tău în relații. Cuvintele singure nu au valoare. *Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.* (1 Ioan 3.18). Relațiile cer timp și efort și cel mai bun mod de spune dragoste este „T-I-M-P”

Esența dragostei nu este ce gândim ori facem ori ce aprovizionăm pentru alții, ci cât dăm din noi înșine altora. Bărbații, în particular, adesea un înțeleg aceasta. Mulți mi-au zis: „Nu-mi înțeleg soția și copiii. Le aduc de toate. Ce vor mai mult?”. Ei te vor pe tine! Ochii tăi, urechile tale, timpul tău, atenția ta, prezența ta, concentrarea ta – timpul tău. Nimic nu poate lua locul acestora.

Cel mai dorit cadou al dragostei nu este diamantul sau trandafirii sau ciocolata. Este atenția acordată. Dragostea se concentrează așa de intens spre altul că tu uiți de tine în acel moment. Atenția spune: „Te apreciez destul ca să-ți dau cea mai prețioasă comoară – timpul meu.” Oriunde oferi timpul tău, tu faci un sacrificiu, și sacrificiu este esența dragostei, Isus a modelat asta spunând: *Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros”, lui Dumnezeu.* (Efeseni 5.2)

Tu poți să dai fără dragoste, dar tu nu poți iubi fără să dai. *Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu...* (Ioan 3.16a). Dragostea înseamnă renunțare – dând la o parte preferințele mele, confortul, țelurile, protecția, banii, energia, ori timpul meu pentru beneficiul altuia.

CEL MAI BUN TIMP SĂ IUBEȘTI ESTE ACUM

Câteodată amânarea este un răspuns legitim la o sarcină banală. Dar pentru că dragostea este de mare importanță, aceasta îți ia prioritate de vârf. Scriptura accentuează în mod repetat. *Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.* (Galateni 6.10). *Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele.* (Efeseni 5.16). *Nu opri o binefacere celui ce are nevoie de ea, când poți s-o faci.* (Proverbe 3.27).

De ce acum este cel mai potrivit timp să-ți arăți dragostea? Pentru că nu știi cât timp va ține această oportunitatea. Circumstanțele se schimbă. Oamenii mor. Copiii cresc. Tu nu ai garanția zilei de mâine. Dacă tu vrei să arăți dragostea ta cuiva, cel mai bine fă-o acum.

Știind că într-o zi vei sta în fața lui Dumnezeu, ia în considerare câteva întrebări: Cum vei explica timpul când proiectele și lucrurile lumii au fost mai importante decât oamenii? Cine vrei să petreacă mai mult timp cu tine? Ce trebuie să elimini din programul tău ca să faci asta posibilă? Ce sacrificiu trebuie să faci?

Cel mai bun mod de folosire a vieții este dragostea. Cea mai bună expresie a dragostei este timpul. Cel mai prielnic timp pentru a-ți arăta dragostea este acum.

Nu uita că: *toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”* (Galateni 5.14)

17. Un loc destinat pentru tine

*voi sunteți împreună cetățeni cu sfinții,
oameni din casa lui Dumnezeu, Efeseni 2.19b
casa lui Dumnezeu, este Biserica Dumnezeului celui viu,
stâlpul și temelie adevărului. 1 Timotei 3.15b*

Ești chemat să-ți găsești locul, nu numai să crezi.

Chiar în anturajul perfect, fără păcat al Edenului, Dumnezeu a zis: „*Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.*” (Genesa 2.18). Am fost creați pentru a fi în comunitate, modelați pentru părtășie și formați pentru o familie, și astfel nici unul din noi nu poate împlini scopul lui Dumnezeu prin sine însuși.

Scriptura nu spune nimic despre sfinți singuratici ori separări spirituale izolate de alți credincioși și privați de părtășie. Scriptura spune că noi suntem *așezați împreună, zidiți împreună, moștenitori împreună, adunați împreună, strânși împreună, răpiți împreună*. Tu nu mai ești de unul singur.

Din moment ce relația personală cu Christos este personală, Dumnezeu nu a intenționat niciodată să fie separat. În familia lui Dumnezeu suntem conectați cu alți credincioși, și împreună aparținem unii altora *pentru veșnicie*. Scriptura spune: *noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.* (Romani 12.5).

Urmându-l pe Christos înseamnă apartenență, nu numai credință. Noi suntem *membri* ai Trupului – Biserica. C. S. Lewis a plasat cuvântul *membrăritate* la origine ca și cuvânt creștin, dar lumea l-a golit de conținutul lui original. Magazinele oferă reduceri „membrilor”, și cei ce fac reclamă folosesc numele membrilor ca să creeze o listă de adrese. În biserici, membrăritatea adesea este redusă la o simplă adăugire a numelui pe tabel, fără nici o responsabilitate sau așteptare.

Pentru Pavel a fi „membru” al bisericii înseamnă a fi un organ vital al unui trup viu, de nedespărțit, o încheietură al Trupului lui Christos. Noi trebuie să recuperăm și să practicăm însemnătatea scripturală a membrărității. Biserica este un Trup, nu o clădire, un organism nu o organizație.

Pentru ca organele trupului tău să-și împlinescă scopul, ele trebuie să fie conectate la trupul tău. Același adevăr este valabil și pentru părțile Trupului lui Christos. Tu ai fost creat pentru un rol specific, dar tu vei pierde acel scop al creației dacă nu vei fi atașat la o biserică vie, locală. Descoperim rolul nostru în viață, prin relația ce o avem cu alții. Scriptura ne spune: *după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa, și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.* (Romani 12.4-5).

Dacă un organ este cumva separat de trupul său, va se va zbârci și va muri. Nu poate exista de unul singur, și tu ești la fel. Deconectată și tăiată din seva bisericii locale, viața ta spirituală se va veșteji și chiar va întrerupe să existe. Iată de ce primul simptom al declinului spiritual este de obicei văzut în prezența inconsistentă la serviciile de închinare și alte întruniri ale credincioșilor. Când devenim neinteresați în părtășie, toate celelalte încep să alunece.

Membrăritatea în familia lui Dumnezeu nu este nici inconsecvențial, nici ceva ce normal poate fi ignorat. Biserica este agenda lui Dumnezeu pentru lume. Domnul Isus a zis: *Eu ... voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.* (Matei 16.18). Biserica este indestructibilă și va exista pentru eternitate. Va trăi mai mult ca acest univers, și astfel tu vei avea un rol în el. Persoana care spune „E nu am nevoie de biserică”, este ori arogant, ori ignorant. Biserica este așa de importantă că Isus a murit la cruce pentru ea. *Christos a iubit Biserica și S-a dat pe sine pentru ea* (Efeseni 5.25).

Scriptura numește Biserica „*Mireasa lui Christos*” și „*Trupul lui Christos*”. Nu pot să-mi imaginez să-I spun lui Isus: „Te iubesc, dar nu-mi place de soția Ta”, ori „Te primesc pe Tine, dar îți resping trupul Tău”. Dacă noi facem așa ceva noi ori ne depărtăm, ori suntem nepoliticoși ori ne plângem de biserică. Dumnezeu, în schimb, ne poruncește să iubim Biserica așa cum El o iubește. Scriptura spune: *iubiți pe frați*; (1 Petru 2.17b). Cu durere, mulți creștini se folosesc de Biserică dar nu o iubesc.

PĂRTĂȘIA TA LOCALĂ

Cu excepția câtorva referiri de importanță deosebită, la toți credincioșii din istorie, aproape întotdeauna cuvântul *biserică* este folosit în Scriptură cu referire la biserica locală, congregația vizibilă. Noul Testament face referiri la membralitatea congregației locale. Creștinii puși sub disciplina bisericii nu sunt membri la o părtășie locală, pentru că au fost scoși din părtășie datorită unui păcat grosolan, public.

Scriptura spune că creștinii fără o biserică locală sunt ca un organ fără trup, o turmă fără păstor, un copil fără familie. Acesta nu este un statut natural. Scriptura spune: *voi sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu*, (Efeseni 2.19b).

Cultura unui individualism independent, de azi, a creat mulți orfani spirituali – „credincioși iepurași”, care sar de la o biserică la alta, fără identitate, fără să dea socoteală, ori fără a avea un devotament. Mulți credincioși vor să fie „buni creștini” fără a face parte dintr-o biserică locală, ori chiar fără să participe la serviciile unei biserici locale, dar Dumnezeu dezagreează puternic cu aceasta. Scriptura oferă multe rațiuni obligatorii de a fi decis și activ într-o părtășie locală.

DE CE TU AI NEVOIE DE O FAMILIE SPIRITUALĂ

O familie spirituală te identifică ca un adevărat credincios. Eu nu pot pretinde că-L urmez pe Christos dacă nu sunt devotat unui grup specific de ucenici. Isus a zis: *Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții*. (Ioan 13.35).

Când noi venim împreună, în dragoste, ca o familie spirituală din trecuturi diferite, rase diferite, statute sociale diferite, depunem o puternică mărturie pentru lume: *Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus* (Galateni 3.28). Tu nu ești Trupul lui Christos de unul singur. *Împreună*, nu separați, noi suntem trupul Lui. Tu ai nevoie de alții să realizezi așa ceva: *Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui*. (1 Corinteni 12.27).

O familie spirituală se mișcă în afara izolării egocentrice. Biserica locală este sala de clasă pentru a învăța acceptarea în familia lui Dumnezeu. Este un laborator pentru practicarea lepădării de sine, a dragostei simpatetice. Ca și membru participant tu înveți să ai grijă de alții și să împărtășești experiențele cu alții: *dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el*. (1 Corinteni 12.26). Numai într-un contact regulat cu credincioși simpli, imperfecti noi putem învăța adevărata părtășie și experimenta adevărul Noului Testament de a fi conectați și dependenți unii de alții

Părtășia scripturală este un devotament unul altuia și apoi împreună, un devotament lui Isus Christos. Dumnezeu așteaptă de la noi să ne jertfim unii pentru alții. Mulți creștini care știu Ioan 3.16 nu sunt familiari cu 1 Ioan 3.16: *Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați*. Acesta este modul dragostei jertfitoare pe care Dumnezeu o așteaptă de la tine să o arăți la alți credincioși – o bunăvoință ca să-i iubești în același mod cum Isus te iubește pe tine.

O familie spirituală te ajută să dezvolți mușchi spirituali. Tu nu vei crește la maturitate, numai fiind prezent la serviciile de închinare și fiind un spectator pasiv. Participând în viața deplină a bisericii locale dezvolți mușchi spirituali. Scriptura spune: *Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste*. (Efeseni 4.16).

În Noul Testament întâlnim de peste cincizeci de ori expresia „unul pe altul” ori „unii pentru alții”. Vă poruncesc să vă *iubiți* unii pe alții, să vă *ruțați* unii pentru alții, să vă *încurajați* unii pe alții, să vă *muștrați*, să vă *salutați*, să vă *slujiți*, să vă *învățați*, să vă *iertați*, să vă *supuneți*, să vă *dedicați*, să vă *acceptați*, să vă *apreciați*, să vă *purtați sarcinile* unii altora, să *uitați*, și multe alte slujbe reciproce. Aceasta este membralitate scripturală! Acestea sunt „responsabilitățile” tale familiare, care Dumnezeu așteaptă să le împlinești prin părtășia locală. Cu *cine* să le faci acestea?

Se pare că e mai ușor să fii „sfânt” când nimeni nu e în jur să frustreze preferințele tale, dar acesta e neadevărată, netestată sfințenie. Izolarea aduce înșelăciune; este ușor să ne păcălim într-o gândire a maturității dacă nimeni nu ne provoacă la ceva. Maturitatea reală se arată în relații.

Avem nevoie mai mult decât Scriptura pentru a crește, avem nevoie de alți credincioși. Noi creștem repede și puternici învățând de la unul și altul și fiind responsabili unul altuia. Când alții împărtășesc ce Dumnezeu i-a învățat, eu învăț și cresc în același timp.

Trupul lui Christos are nevoie de tine. Dumnezeu are un rol unic pentru tine în familia Lui. Aceasta este numită „lucrarea” ta și Dumnezeu te-a dotat cu această misiune: *fiecărui a i se da arătarea Duhului spre folosul altora.* (1 Corinteni 12.7).

Părtășia ta locală este locul unde Dumnezeu te-a așezat să descoperi, să dezvolti și să folosești darurile tale. Deasemenea tu poate ai o varietate de lucrări, dar acestea sunt *adiacente* slujbei tale în trupul local. Isus nu a promis să zidească lucrarea ta; El a promis să zidească Biserica Sa.

Tu vei fi părtaș misiunii lui Christos în lume. Când Isus umbla pe pământ, Dumnezeu a lucrat prin trupul fizic al lui Christos; astăzi El folosește Trupul Lui spiritual. Biserica este instrumentul de lucru al lui Dumnezeu pe pământ. Noi nu suntem numai să arătăm dragostea lui Dumnezeu iubindu-ne unii pe alții, ci suntem să o ducem împreună la restul lumii. Acesta este un privilegiu incredibil ce ni s-a dat fiind împreună. Ca și membri în Trupul lui Christos, *noi* suntem mâinile Lui, picioarele Lui, ochii Lui, și inima Lui. El lucrează prin noi în lume. Fiecare din noi avem contribuția noastră. Pavel ne spune: *Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.* (Efeseni 2.10).

Familia spirituală te va ajuta să nu cazi. Nici unul din noi nu este imun la ispită. În situații normale, tu și eu suntem capabili să păcătuim. Dumnezeu știe aceasta, și astfel El ne-a repartizat responsabilități individuale să ținem pe alții pe cale. Scriptura spune: *îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.* (Evrei 3.13) „Vezi-ți de treaba ta” nu este o propoziție creștină. Noi suntem chemați și ni s-a poruncit să ne implicăm în viața altora. Dacă tu știi pe cineva, care chiar acum șovăie pe calea spirituală, este responsabilitatea ta să te duci după el și să-l aduci înapoi la părtășie. Iacov ne spune *Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte.* (Iacov 5.19-20).

Un beneficiu relatat al bisericii locale este că totodată asigură protecție spirituală slujitorilor evlavioși. Dumnezeu dă slujitorilor bisericii protecție spirituală pentru a încuraja, proteja, apăra, și ajuta la bunăstarea spirituală a turmei. Noi am mai spus că: *ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele.* (Evrei 13.17).

Satana iubește detașarea credincioșilor, deconectându-i de la viața Trupului, izolându-i de familia lui Dumnezeu, și nefiind răspunzători înaintea slujitorilor spirituali, pentru că el știe că astfel ei sunt lipsiți de apărare și fără putere la atacurile lui.

TOTUL E ÎN BISERICĂ

În cartea mea „The purpose driven church”, am explicat cum fiind parte dintr-o biserică sănătoasă este esențial pentru a trăi o viață sănătoasă. Nădăjduiesc că vei citi și această carte, pentru că ea te va ajuta să înțelegi cum Dumnezeu a destinat cu totul special Biserica Sa să te ajute să împlinești cele cinci scopuri spirituale pe care le are cu viața ta. El a creat Biserica să împlinească cinci nevoi adânci ale tale; un scop pentru care să trăiești, oameni cu care să trăiești, principii de viață, o profesie să-ți câștigi existența, și puterea de a trăi. Nu este un alt loc pe pământ unde tu poți să le găsești toate cele cinci beneficii într-un singur loc.

Scopul lui Dumnezeu cu Biserica Sa sunt identice cu cele cinci scopuri pentru tine.

Închinarea te ajută să te *concentrezi la Dumnezeu*; părtășia te ajută să faci *față problemelor vieții*; învățătura te ajută să *fortifici credința ta*; lucrarea descoperă *talentele tale*; evanghelizarea ajută să-ți *împlinești misiunea ta*. Nu e nimic altceva pe pământ ca și Biserica!

ALEGEREA TA

Întotdeauna când un copil se naște, el sau ea automat devine o parte a familiei universale a umanității. Dar în același timp acel copil are nevoie să devină membrul unei familii, ca în mod specific să primească creșterea și ajutorul spre maturitate sănătoasă și puternică. În același mod este

valabil și spiritual. Când tu ești născut din nou, tu automat devii parte din familia universală a lui Dumnezeu, dar în același timp ai nevoie să devii un membru al unei expresii locale ale familiei lui Dumnezeu.

Diferența între a fi un *vizitator* al bisericii și a fi un *membru* al bisericii este devotamentul. Vizitatorii sunt spectatori din afară; membrii sunt implicați înăuntru. Vizitatorii sunt consumatori: membrii sunt contributorii. Vizitatorii vor să beneficieze de pe urma bisericii fără a-și asuma o responsabilitate. Ei sunt ca și cuplurile care vor să trăiască împreună fără o dedicație la căsătorie.

De ce este important să urmezi o biserică locală? Pentru că ea demonstrează devotamentul tău spre frații și surorile spirituale în realitate, nu numai în teorie. Dumnezeu vrea ca tu să iubești oameni reali, nu oameni ideali. Tu poți pierde timpul toată viața uitându-te după o biserică perfectă., dar nu o vei găsi niciodată. Tu ești chemat să iubești păcătoși imperfecti, așa cum Dumnezeu o face.

În cartea Faptele Apostolilor, creștinii din Ierusalim au fost foarte specifici în devotamentul lor unii pentru alții. Ei au fost devotați la părtășie. Scriptura spune: *Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni* (Fapte 2.42). Dumnezeu așteaptă de la tine același devotament astăzi.

Viața creștină este mai mult de cât un devotament lui Christos; include și un devotament la alți creștini. Creștinii din Macedonia au înțeles aceasta. Pavel a zis: *s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu.* (2 Corinteni 8.5). Devenind membru al bisericii locale este pasul următor după ce ai devenit copil al lui Dumnezeu. Tu devii creștin prin devotamentul tău lui Christos, dar devii a membru în biserică prin devotamentul tău la un grup specific de credincioși. Prima decizie aduce mântuire; a doua aduce părtășie.

Nu uita că: *noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Christos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.* (Romani 12.5).

18. Experimentând viața împreună

... ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup. Coloseni 3.15
ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună! Psalm 133.1

Însemnătatea vieții constă în împărtășire.

Dumnezeu ne-a planificat să experimentăm viața împreună. Scriptura numește această experiență împărtășită, *părtășie*. Astăzi, cuvântul și-a pierdut mult din însemnătatea lui scripturală. „Părtășie” mai nou se referă la o conversație de ocazie, socializare, mâncare și distracție. Întrebarea „Unde ai tu părtășie?”, se folosește în locul întrebării: „Unde te duci tu la biserică?”; „Rămâneți după părtășie” se folosește în loc de: „Așteaptă să gustăm ceva împreună, după biserică”.

Adevărata părtășie este mult mai mult decât programul din timpul serviciului. Este *experimentarea vieții împreună*. Include dragoste altruistă, împărtășire a onestității, slujire practică, donație din sacrificiu, mângâiere înțelegătoare și toate altele oferite „unii altora” găsite în Noul Testament ca și porunci.

Când discutăm de părtășie, mărimea grupului este importantă: *Cu cât mai puțini cu atât mai bine*. Tu nu poți avea părtășie cu mulțimea, și tu nu poți avea părtășie de unul singur. Cu cât grupul devine mai mare de 10 oameni, cineva se va retrage – de obicei persoana mai tăcută - și puțini oameni vor domina grupul. Domnul Isus a lucrat în contextul unui grup mic de ucenici. El ar fi putut alege mai mulți, dar a știut că doisprezece este numărul maxim care-l poți avea pentru un grup mic așa ca fiecare să participe.

Trupul lui Christos, așa ca și trupul tău, este în mod real o colecție de celule mici. Pentru această rațiune, fiecare creștin are nevoie să fie implicat într-un mic grup în biserică, într-un grup de părtășie, o clasă de Școală Duminicală, ori o clasă de Studiul Scripturii. Acolo este locul unde comunitatea reală își are locul, nu într-o adunare mare. Dacă ne-am imagina biserica fiind ca un vapor, atunci grupurile mici sunt bărcile de salvare atașate la ea.

Dumnezeu a făcut o promisiune incredibilă referitor la grupurile mici de credincioși: *acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.* (Matei 18.20). Cu regrete, uneori, nici chiar într-un grup mic fiind, nu se garantează experimentarea unei comunități reale.

Multe grupuri de școală duminicală sau alte grupuri stagnează în superficialitate și nu au nici o idee cum se experimentează o adevărată părtășie. Care e diferența între o adevărată și o falsă părtășie?

În părtășia reală oamenii experimentează autenticitatea. Părtășia autentică nu este superficială, o flecăreală de suprafață. Împărtășirea adevărată este de la inimă la inimă, și e o forță puternică. Părtășia reală se realizează când oamenii devin cinstiți despre nivelul la care sunt și cu ceea ce se întâmplă în viețile lor. Ei împărtășesc durerile lor, scot la iveală simțirile lor, mărturisesc căderile lor, îndoielile lor, admit fricile lor, recunosc slăbiciunile lor, și cer ajutor și rugăciuni.

Autenticitatea este exact opusul a ceea ce tu vezi în unele biserici. În locul unei atmosfere curate și în umilință, găsești uneori ceva prefăcut, joc de teatru, politică, o politețe superficială, o conversație de suprafață.

Cu cât devenim mai deschiși despre viețile noastre, cu atât experimentăm o reală părtășie. Scriptura spune: *dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; ... Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.* (1 Ioan 1.7-8). Lumea gândește că intimitatea se petrece la întuneric, Dumnezeu spune că intimitatea se petrece la lumină. Întunericul este folosit să ascundem loviturile noastre, căderile, fricile, eșecurile și defectele. Dar la lumină, noi le aducem pe toate în mod deschis și le admitem așa cum sunt în realitate.

Desigur, pentru a fi autentic se cere atât curaj cât și umilință. Înseamnă să arătăm pe față frica de a expune, respinge și gata de a fi lovit din nou. De ce cineva trebuie să-și asume acest risc? Pentru că este o singură cale să crești sănătos din punct de vedere spiritual și emoțional. Scriptura spune: *Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.* (Iacov 5.16b). Noi creștem numai asumându-ne riscuri, și cel mai dificil risc dintre toate este să fii cinstit cu tine însuși și cu alții.

În părtășia reală oamenii experimentează reciprocitate. Reciprocitatea este arta de a da și de a primi. Depinde una de alta. Scriptura spune: *Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste: pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele.* (1 Corinteni 12.24-25). Reciprocitatea este inima părtășiei: construind relații reciproce, împărtășind responsabilități și ajutându-ne unii pe alții. Pavel a spus: *să ne îmbărbătăm laolaltă în mijlocul vostru, prin credința, pe care o avem împreună, și voi și eu.* (Romani 1.12).

Toți suntem mai consistenti în credința noastră când alții merg cu noi și ne încurajează. Scriptura poruncește responsabilitate reciprocă, încurajare reciprocă, slujire reciprocă, și onoare reciprocă. *Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.* (Romani 12.10). De peste cizeci de ori în Noul Testament ni se poruncește să îndeplinim anumite slujbe „unii altora” și „unii pentru alții”. Scriptura spune: *să urmărim lucrurile, care duc la pacea și zidirea noastră.* (Romani 14.19).

Tu nu ești responsabil pentru fiecare din Trupul lui Christos, dar tu ești responsabil de ce faci înaintea trupului lui Christos. Dumnezeu așteaptă de la tine să faci orice poți ca să-i ajuți pe alții.

În părtășia reală oamenii experimentează simpatie. Simpatia nu este a oferi sfaturi ori un ajutor rapid, cosmetic; simpatia este pătrunderea înăuntru și împărtășirea durerii altora. Simpatia zice: „Eu înțeleg prin ceea ce treci, și ceea ce tu simți nu este nici ceva nebunesc, nici ceva ieșit din comun”. Astăzi unii numesc aceasta „empatie”, dar cuvântul real este „simpatie”. Scriptura spune: *ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.* (Coloseni 3.12).

Simpatia împlinește două nevoi umane fundamentale: nevoia de a fi înțeles și nevoia de a înțelege simțirile cuiva, și astfel se construiește părtășia. Problema este că noi adesea suntem așa de grăbiți să definim lucrurile că nu avem timp să simpatizăm cu oamenii, ori noi suntem prea ocupați cu loviturile noastre. Mila de noi înșine uscă simpatia pentru alții.

Sunt nivele diferite de părtășie, și fiecare este specific la vremuri diferite. Cel mai simplu nivel de părtășie este *părtășia împărtășirii și părtășia studierii* Cuvântului lui Dumnezeu împreună. Un nivel adânc al părtășiei este *părtășia slujirii* unde noi lucrăm împreună în deplasări misionare și proiecte de milă. Cel mai adânc nivel al părtășiei este *părtășia suferinței* unde noi intrăm în

durerea, supărarea altuia și ne purtăm unii altora sarcinile. Pavel a spus: *să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui;* (Filipeni 3.10). Iar în Evrei găsim: *pe de o parte, erați puși ca priveliște în mijlocul ocărilor și necazurilor, și pe de alta, v-ați făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă ca voi. În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește.* (Evrei 10.33-34). Creștinii care înțeleg acest nivel cel mai bine sunt oamenii ce au fost și sunt alături de aceia care în lume sunt persecutați, disprețuiți și chiar martirizați pentru credința lor. De fiecare dată când tu înțelegi și afirmi simțirile cuiva, tu construiești părășie.

Scriptura ne poruncește: *Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Hristos.* (Galateni 6.2). Aceasta se întâmplă în vremuri de criză, necaz, și nesigurantă când avem nevoie unii de alții cel mai mult. Când circumstanțele ne distrug până la limita unde credința noastră se clatină, atunci este vremea când avem nevoie cel mai mult de prieteni. Noi avem nevoie de grupuri mici de prieteni care să aibă credință în Dumnezeu *pentru* noi însăși ca ne scoată afară din situație. În grupuri mici, Trupul lui Christos este real și tangibil chiar atunci când se pare că Dumnezeu este distant. Aceasta este ceea ce Iov a avut nevoie disperată în timpul suferinței lui. El a strigat: *Cel ce suferă are drept la mila prietenului, chiar dacă părăsește frica de Cel Atotputernic.* (Iov 6.14).

În părășia reală oamenii experimentează mila. Părășia este un loc al harului, unde greșelile nu sunt jupuite, ci răzuite. Părășia se petrece când mila biruiește dreptatea.

Toți avem nevoie de milă, pentru că toți ne împiedicăm și cădem și avem nevoie de ajutor să revenim la normal. Noi trebuie să oferim milă la alții și să fim gata să primim milă de la alții. Dumnezeu spune: *este mai bine să-l ierțați, și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire.* (2 Corinteni 2.7).

Tu nu poți avea părășie fără iertare. Dumnezeu ne avertizează: *Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, ierțați-vă unul pe altul.* (Coloseni 3.13), pentru că amărăciunea și resentimentele întotdeauna distrug părășia. Pentru că noi suntem imperfecti, oameni care păcătuim, în mod inevitabil ne rănim unii pe alții când suntem împreună pentru mult timp. Câteodată ne jignim unii pe alții în mod intenționat, alteori neintenționat, dar indiferent când, e nevoie de o cantitate mare de har și milă să creeze și mențină părășia. Scriptura spune: *Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, ierțați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa ierțați-vă și voi.* (Coloseni 3.13).

Mila lui Dumnezeu către noi este motivația de arăta milă la alții. Amintește-ți că tu niciodată nu va trebui să ierți pe cineva, mai mult cât Dumnezeu te-a iertat pe tine. Indiferent că tu ești rănit de cineva, tu ai de făcut o alegere: Vei folosi energia și emoțiile tale pentru *retaliere* ori pentru *rezoluție*? Tu nu poți face pe amândouă.

Mulți oameni sunt retulanți să arate milă pentru că ei nu înțeleg diferența dintre adevăr și iertare. Iertarea este lăsarea în urmă a trecutului. Încrederea are de a face cu comportarea de viitor.

Iertarea trebuie să aibă loc imediat, indiferent dacă persoana în cauză o cere sau nu. Încrederea trebuie să fie construită chiar cu un efort suplimentar. Încrederea cere o examinare a recordurilor. Dacă cineva te rănește în mod repetat, Dumnezeu îți poruncește să-l ierți imediat, dar tu nu ești obligat să te încrezi în el imediat, și nu ești obligat să-l lași să te rănească în continuare. El trebuie să demonstreze că s-a schimbat, și aceasta se vede în timp. Cel mai bun loc să restaurezi încrederea este în interiorul unui context suportiv al unui grup mic care oferă atât încurajare cât și responsabilitate. Sunt multe alte beneficii pe care le vei experimenta făcând parte dintr-un grup mic devotat la părășie. Este partea esențială a vieții tale creștine care nu poate fi trecută cu vederea. De peste 2000 de ani creștinii s-au adunat împreună în mod regulat în grupuri mici pentru părășie. Dacă tu nu ai făcut parte dintr-un grup ori clasă de acest fel, tu nu poți să-ți dai seama ce-ți lipsește.

În meditația următoare noi vom privi la ce trebuie să facem ca să creem acest tip de comunitate cu alți credincioși, dar eu nădăjduiesc că această meditație te-a făcut flămând după o experiență autentică, reciprocă, simpatia și mila unei părășii reale. Tu ai fost creat pentru comunitate. Adu-ți aminte să: *vă purtați sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Hristos.* (Galateni 6.2)

19. Cultivând comunitatea

roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.

Iacov 3.18

*Ei stăruiau în învățătura apostolilor,
în legătura frățească, în frângerea pâinii,
și în rugăciuni.*

Faptele Apostolilor 2.42

Comunitatea cere devotament.

Numai Duhul Sfânt poate crea o părtășie reală între credincioși, dar El cultivă aceasta în funcție de alegerea și devotamentul ce-l oferim. Pavel punctează această dublă responsabilitate când zice: *căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii.* (Efeseni 4.3). E nevoie atât de puterea lui Dumnezeu cât și de efortul nostru ca să se producă o comunitate creștină plină de dragoste.

Cu regrete, că mulți oameni cresc în familii cu relații nesănătoase, astfel că ei sunt lipsiți de îndemânarea relațională necesară pentru o părtășie reală. Ei trebuie să se gândească cum se împacă și cum se raportează la alții din familia lui Dumnezeu. Din fericire, Noul Testament este plin cu instrucțiuni despre felul cum putem împărtăși viața împreună. Pavel a scris: *Îți scriu aceste lucruri cu nădejde, că voi veni în curând la tine. Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului.* (1 Timotei 3.14-15).

Dacă te-ai plictisit de o părtășie falsă și vrei să cultivi o părtășie reală și o comunitate plină de dragoste în grupul tău mic, clasa de Școală Duminicală, și în biserică, tu trebuie să iei în considerare câteva lucruri și să-ți asumi câteva riscuri.

Cultivând comunitatea necesită corectitudine. Va fi nevoie să vorbești adevărul în dragoste, chiar dacă trebuie să scoți la lumină o problemă ori să ignori o idee. Este așa ușor să tăcem când printre noi sunt unii ce se distrug pe ei înșiși ori alții au un fundament păcătos, și ei nu sunt vrednici de iubit. Cei mai mulți nu au avut în viață pe cineva să-i iubească destul ca să le spună adevărul (chiar dacă uneori doare), și ei continuă, pe căile autodistrugerii. Adesea noi știm ce trebuie să spunem cuiva dar frica din noi ne ferește de a le spune ceva. Multe părtășii sunt sabotate prin frică: Nimeni nu are curajul să spună adevărul într-un grup când un membru a căzut.

Scriptura ne spune: *în dragoste, să creștem în toate privințele.* (Efeseni 4.15), pentru că nu putem avea comunitate fără candoare. Solomon a zis: *Un răspuns bun este ca un sărut pe buze.* (Proverbe 24.26). Aceasta înseamnă a purta grijă de cineva suficient ca să fie ridicat, în dragoste, păcătuind ori ispitit să păcătuiască. Pavel spune: *Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Christos.* (Galateni 6.1-2).

Părtășia în multe biserici să chiar în grupuri mici rămâne superficială pentru că la cei mai mulți le e frică de vreun conflict. Ori de câte ori ideea este ridicată spre rezolvare poate cauza tensiune ori disconfort, și aceasta izbucnește în loc să păstreze un sens fals al păcii. *Domnul „Nu arunca cu piatră-n barcă”* sare înăuntru și încearcă să liniștească penele zburlete ale fiecăruia, și astfel problemele nu se rezolvă niciodată, și fiecare trăiește cu o frustrare fundamentată. Fiecare știe problema, dar nimeni nu o discută deschis. Aceasta creează un anturaj bolnav al unor secrete unde clevetirea prosperă. Soluția lui Pavel este direct în față: *lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul”, pentru că suntem mădulare unii altora.* (Efeseni 4.25).

Părtășia reală, indiferent că este în căsătorie, prietenie, ori biserică depinde de deschiderea totală a fiecăruia. De fapt, tunelul conflictului este pasajul intimității în orice relație. Atâta timp cât nu vei confrunța și rezolva barierele fundamentate, tu niciodată nu vei crește aproape unul de altul prin înfățișarea și rezolvarea diferențelor. Scriptura spune: *Cine muștră pe alții, găsește mai multă bunăvoință pe urmă, decât cel cu limba lingușitoare* (Proverbe 28.23).

Vorbirea pe față nu este o autorizație pentru a spune tot ceea ce vrei, oriunde și oricând tu vrei. Nu este o grosolanie. Scriptura ne spune că este timpul potrivit și locul potrivit pentru orice lucru: *pentru orice lucru este o vreme și o judecată* (Eclesiastul 8.6). Cuvintele negândite lasă răni

de durată. Dumnezeu ne spune să vorbim unii cu alții în biserică ca și cu membrii familiei noastre dragi: *Nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați; pe femeile bătrâne, ca pe niște mame; pe cele tinere, ca pe niște surori, cu toată curăția.* (1 Timotei 5.1-2).

Cu durere, mii de părtășii s-au distrus din lipsă de corectitudine. Pavel a trebuit să mustre biserica din Corint pentru tăcerea lor admitând imoralitatea în părtășia lor. Pentru că nici unul nu a avut curajul de confruntare el a zis: *Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Christos, Paștele noastre, a fost jertfit... V-am scris în epistola mea să n-aveți nici o legătură cu curvarii. – Însă n-am înțeles cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani, sau cu cei hrăpăreți, sau cu cei ce se închină la idoli, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. Ci v-am scris să n-aveți nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate”, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați. În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? Nu este datorია voastră să judecați pe cei dinăuntru?* (1 Corinteni 5.3-12).

Când conflictul este tratat corect, noi creștem mai aproape unii față de alții.

Cultivând comunitatea necesită umilință. Auto importanța, auto complăcerea și auto încăpățănarea distruge părtășia mai repede decât orice altceva. Mândria construiește ziduri între oameni; umilința construiește punți. Umilința este uleiul care înmoaie și calmează relațiile. De aceea Scriptura spune: *toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie.* (1 Petru 5.5b). Îmbrăcămintea adevărată pentru părtășie este o atitudine umilă.

În continuarea versetului de mai sus stă scris: *Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har* (1 Petru 5.5c). Aceasta este o altă rațiune pentru care noi trebuie să fim umili: Mândria blochează harul în viețile noastre, în loc să crească, să se schimbe, să se vindece, și să ajute pe alții. Primim harul lui Dumnezeu prin umilință admitând că avem nevoie de el. Scriptura spune că ori de câte ori suntem plini de mândrie, noi trăim în opoziție cu Dumnezeu! Aceasta este o cale ne bună și periculoasă de a trăi.

Tu poți dezvolta umilință în mod practic: admitând slăbiciunile tale, fiind răbdător cu slăbiciunile altora, fiind deschis la corectare și punctând punctele de vedere ale altora. Pavel ne-a sfătuit:

Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți (Romani 12.16). Creștinilor din Filipi le scrie: *Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.* (Filipeni 2.3-4)

Umlința nu este a te subestima; ci este a gândi mai puțin despre tine însuși. Umilința înseamnă a gândi mai mult despre alții. Oamenii umili sunt așa de concentrați a-i sluji pe alții că nu se gândesc prea mult la ei înșiși.

Cultivând comunitatea necesită curtoazie. Curtoazia este respectarea diferențelor noastre, luând în considerare simțirile altora, și fiind răbdător cu oamenii care ne irită. Scriptura spune: *Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora.* (Romani 15.2). Pavel a spus lui Tit: *să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii.* (Tit 3.2).

În fiecare biserică și grup mic, întotdeauna există cel puțin o persoană „dificilă”, și de obicei sunt mai mulți. Acești oameni poate au nevoi emoționale speciale, nesigurante adânci, maniere iritante ori îndemânări sociale nedezvoltate. I-ai putea numi oameni cu diagnosticul EHN – „Extra Har Necesar”.

Dumnezeu a pus acești oameni în mijlocul nostru pentru beneficul lor și al nostru. Ei au oportunitatea de creștere și totodată este un test la părtășiei: *Îi vom iubi ca și frați și surori și îi vom trata cu demnitate?*

Într-o familie, acceptarea nu este bazată pe cât de deștept și frumos ori talentat ești. Noi apărăm și protejăm familia, fără condiție. Un membru de familie poate e puțin ridicol, dar este de-

al nostru. În același fel Scriptura spune: *Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.* (Romani 12.10).

Adevărul este că noi toți avem un subrefugiu și caracteristici enervante. Dar comunitatea nu are nimic de-a face cu compatibilitatea. Baza părtășiei noastre este relația noastră cu Dumnezeu: Suntem o familie.

Una din cheile curtoaziei este să înțeleg de unde vin oamenii. Să descopăr istoria lor. Când tu vei ști prin ce ei au trecut, îi vei înțelege mai bine. În loc să gândești cât de departe se duc, înțelege-i cât de greu au venit până aici prin durerile lor.

O altă parte a curtoaziei este a nu te juca cu îndoielile cuiva. Numai pentru că ție nu ți-e frică de ceva nu înseamnă să faci simțirile invalide. Comunitatea reală se petrece când oamenii știu că sunt suficient de siguri că îndoielile lor și fricile lor nu sunt condamnate.

Cultivând comunitatea necesită confidențialitate. Numai în mediu protejat al acceptării calde și confidențialității de încredere oamenii se vor deschide și vor împărtăși rănilor adânci, nevoile și greșelile. Confidențialitate nu înseamnă a tăcea când fratele și sora ta păcătuiesc. Înseamnă că ceea ce este împărtășit în grupul tău, e nevoie să stea în grupul tău, și grupul trebuie să lucreze spre rezolvare nu spre clevetire la alții.

Dumnezeu urăște clevetirea, în special când în mod fin este prezentată ca o „cere de rugăciune” pentru cineva. Dumnezeu zice: *Omul neastâmpărat stârnește certuri, și pârătorul dezbină pe cei mai buni prieteni* (Proverbe 16.28). Clevetirea întotdeauna cauzează răni și diviziune și distruge părtășia, și Dumnezeu este foarte categoric că noi trebuie să-i confruntăm pe acei care cauzează diviziune între creștini. *După întâia și a doua muștrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări,* (Tit 3.10). Ei poate se supără și vor părăsi grupul tău ori biserica dacă tu îi confrunți cu acțiunile lor de divizare, dar părtășia bisericii este mai importantă decât cea a individului.

Cultivând comunitatea necesită frecvență. Tu trebuie să ai contact frecvent, regulat cu grupul tău pentru a construi o părtășie adevărată. Relațiile cer timp. Scriptura ne spune: *Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.* (Evrei 10.25). Trebuie să ne dezvoltăm un obicei să ne întâlnim împreună. Un obicei este ceva ce-l faci frecvent, nu ocazional. Tu trebuie să investești timp cu oamenii – *mult timp* – să construiești o relație adâncă. Iată de ce părtășia este așa de superficială în multe biserici, pentru că noi nu petrecem mult timp împreună, și timpul ce-l petrecem este ascultarea vocii unei singure persoane.

Comunitatea se construiește, și nu este ceva ce ni se cuvine („ne adunăm împreună când ne place”), dar e o convingere că am nevoie de ea pentru sănătate spirituală. Dacă tu vrei să cultivi o părtășie reală, va trebui să te duci la întâlnire și când nu-ți convine, crezând că nu este așa important. Creștinii din primul veac se întâlneau zilnic: *Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă.* (Fapte 2.46). Părtășia cere o investiție a timpului.

Dacă tu ești membru al uni grup mic sau clasă, eu te sfătuiesc să faci un legământ cu grupul care include nouă caracteristici ale părtășiei scripturale: Vom împărtăși simțirile noastre (*autenticitate*), ne vom încuraja unii pe alții (*reciprocitate*), ne vom suporta unii pe alții (*simpatie*), ne vom ierta unii pe alții (*milă*), vom vorbi adevărul în dragoste (*cinste*), vom admite slăbiciunile noastre (*umilință*), vom respecta diferențele noastre (*curtoazie*), nu vom cleveti (*confidențialitate*) și vom da prioritate întâlnirilor grupului (*frecvență*).

Când tu te uiți la această listă de caracteristici, îți dai seama cât de rară este o părtășie reală. Înseamnă să renunțăm la noi înșine și la independență de dragul de a deveni interdependenți. Dar beneficiul împărtășirii vieții împreună este fără putință de valorificare și ne pregătește pentru ceruri.

Reține că: *Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.* (1 Ioan 3.16).

20. Restaurând o părtășie distrusă

*Dumnezeu, ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos,
și ne-a încredințat slujba împăcării;
2 Corinteni 5.18*

Relațiile sunt totdeauna demne de restaurat.

Pentru că toată viața este o lecție despre dragoste, Dumnezeu ne vrea să valorificăm relațiile și să facem efortul să le menținem în loc să ne debarasăm de ele când apare depresiune, durere ori conflict. De fapt Scriptura ne spune că Dumnezeu ne-a încredințat slujba restaurării relațiilor:

Dumnezeu, ne-a încredințat slujba împăcării; (2 Corinteni 5.18). Pentru rațiunea aceasta o mare parte a Noului Testament este destinată să ne învețe cum trebuie să ne tratăm unii pe alții. Pavel a scris: Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. (Filipeni 2.1-2). Pavel ne-a învățat că abilitatea de felul tratăm relațiile este un semn al maturității spirituale. Dumnezeu răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte, unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus; (Romani 15.5).

Din moment ce Christos vrea ca familia Lui să fie cunoscută de alții prin dragostea din familie; *Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.*” (Ioan 13.35); o părtășie distrusă este o mărturie rușinoasă pentru necredincioși. Iată de ce pentru Pavel a fost așa jenant că membrii bisericii din Corint au fost împărțiți într-o varietate de disensiuni și fiecare îl pâra pe celălalt la tribunal. El a scris: *Spre rușinea voastră zic lucrul acesta. Astfel, nu este între voi nici măcar un singur om înțelept, care să fie în stare să judece între frate și frate? (1 Corinteni 6.5). El a fost șocat că niciunul din biserică nu a fost suficient de matur să rezolve conflictul, cu pace. În aceeași scrisoare el a scris: Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire. (1 Corinteni 1.10)*

Dacă tu vrei binecuvântările lui Dumnezeu în viața ta și tu vrei să fii cunoscut ca și copil al lui Dumnezeu tu trebuie să înveți să fii făcător de pace. Isus a zis: *Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!* (Matei 5.9). Notați că Isus nu a zis: „Ferice de cei iubitori de pace”, pentru că fiecare iubește pacea. Nici măcar nu a zis: „Ferice de cei ce se împacă ușor”, care nu sunt deranjați de nici o situație. Isus a zis: „Ferice de cei ce lucrează pentru pace” - acei care în mod continuu sunt în căutarea rezolvării conflictului. Făcătorii de pace sunt rari pentru că împăciuirea este o muncă grea.

Pentru că tu ai fost creat să faci parte din familia lui Dumnezeu și al doilea scop al vieții tale pe pământ este cum să iubești și să o arăți asta la alții, împăciuirea este unu din cele mai importante sarcini pe care tu trebuie să o dezvolți. Cu regret, că majoritatea dintre noi nu am fost învățați să rezolvăm un conflict.

Împăciuirea nu este *evitarea conflictului*. Fugind de o problemă, pretinzând că nu există, ori fiindu-ți frică să discuți despre aceasta este de fapt lașitate. Isus, Prințul Păcii, nu a avut frică de conflict. O dată El a fost *provocat*, și a rezolvat-o spre binele tuturor. Câteodată noi trebuie să evităm conflictul, câteodată e nevoie să-l creem, și câteodată e nevoie să-l rezolvăm. Iată de ce noi trebuie să ne rugăm Duhului Sfânt pentru sfătuire continuă.

Împăciuirea nu este *calmare*. Întotdeauna cedând, acționând ca un preș, și permițând altora să ne calce în picioare nu este ceea ce Domnul Isus a avut în vedere. El a refuzat să cedeze de multe ori, stând pe poziție tare în fața opoziției răului.

CUM SE RESTAUREAZĂ O RELAȚIE

Ca și credincioși, Dumnezeu ne-a dat o misiune: *ne-a încredințat slujba împăcării; (2 Corinteni 5.18). Iată mai jos șapte faze scripturale pentru a restaura o părtășie.*

Vorbește-i lui Dumnezeu înainte de a-i vorbi persoanei. Discută problema cu Dumnezeu. Dacă tu mai întâi vei aduce înaintea lui Dumnezeu conflictul existent, în loc să-l clevetești la un prieten, adesea vei descoperi ori că Dumnezeu va schimba inima ta ori El o va schimba inima

celuilalt, fără nici o intervenție directă a ta. Toate relațiile tale vor merge ușor dacă tu te vei ruga mai mult pentru ele.

Așa cum a făcut David cu psalmii săi, folosește rugăciunea pentru o *ventilare pe verticală*. Spune-i lui Dumnezeu frustrările tale. Plânge înaintea Lui. El niciodată nu va fi surprins ori deranjat de mânia ta, rana, insecuritatea ta și emoțiile tale. Spune-i Lui deci exact cum te simți.

Multe conflicte au rădăcina în nevoi neîmplinite. Unele din aceste nevoi pot fi împlinite de Dumnezeu. Când tu te aștepti de la cineva – un prieten, soție sau soț, șef, ori membru de familie – să împlinească o nevoie pe care numai Dumnezeu o poate împlini, te pui pe tine însuși într-o poziție de dezamăgire și amărăciune. Nimeni nu poate împlini toate nevoile tale cu excepția lui Dumnezeu.

Apostolul Iacov a notat că multe din conflictele noastre sunt cauzate lipsei de rugăciune. *De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre? Voi ... nu aveți, pentru că nu cereți.* (Iacov 4.1-2). În loc să ne uităm la Dumnezeu, privim la alții și așteaptă ca alții să ne facă fericiți și ne mâniem când ei ne dezamăgesc. Dumnezeu zice: „De ce nu vii prima dată la Mine?”

Întotdeauna ia inițiativa. Nu are importanță dacă ești apărător sau atacator: în orice conflict Dumnezeu așteaptă de la tine prima mișcare. Nu aștepta după cealaltă parte. Du-te tu primul. Restaurarea părtășiei distruse este așa de importantă, că Isus a poruncit-o ca fiind prioritară înaintea închinării în grup: *dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul.* (Matei 5.23-24).

Când părtășia este surmenată ori distrusă, planifică o consfătuire de pace. Nu amâna, nu te scuza ori nu promite. „Mă voi ocupa de aceasta într-o zi”. Programează o întâlnire față-n față cât mai repede posibil. Amânarea adâncește numai resentimentele și agravează situația. În conflict timpul nu vindecă; dimpotrivă cauzează răni până la infecții.

Aționând imediat reduce deasemenea avariile spirituale ale tale. Scriptura numește păcat, un conflict nerezolvat, și blochează părtășia noastră cu Dumnezeu, oprește ca rugăciunile noastre să fie ascultate. *purtați-vă și voi, ... cu înțelepciune ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre.* (1 Petru 3.7); *Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă.* – (Proverbe 28.9). În afară de aceasta ne face pe noi miserabili. Prietenii lui Iov i-au spus: *Nebunul piere ucis de mânia lui, prostul moare ucis de aprinderea lui* (Iov 5.2) *Oare pentru tine, care te sfâșii în mânia ta, s-ajungă pustiu pământul, și să se strămute stâncile din locul lor?* (Iov 18.4).

Succesul unei consfătuiri de pace adesea depinde de programarea ei la timp și loc potrivit. Nu o programa când unul din voi sunteți obosiți ori grăbiți ori să fiți ușor întrerupți. Cel mai bun timp este timpul cel mai convenabil pentru amândouă părțile.

Simpatizează cu simțirile celuilalt. Folosește-ți urechile mai mult decât gura. Înainte de a fi gata să rezolvi orice dezacord tu trebuie să ascuți la simțirile celuilalt. Pavel ne-a îndrumat: *Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.* (Filipeni 2.4). Expresia „să se uite”, în greacă are corespondentul *skopos*, care vine de la cuvintele telescop și microscop. Înseamnă uită-te cu atenție! Concentrează-te la simțirile celuilalt, nu la faptele lui. Începe cu simpatie nu cu soluții.

Nu încerca ca tu să-i spui celuilalt, cum el se simte. Ascultă-l numai și lasă-l să-și descarce toate emoțiile fără a-l ataca. Dă din cap, în a-l face să se simtă că-l înțelegi chiar dacă nu agreezi cu el sau cu ea. Simțirile nu totdeauna sunt logice sau adevărate. De fapt, resentimentele ne fac să acționăm și să gândim nebunește. David a admis aceasta: *Când mi se amăra inima, și mă simțeam străpuns în măruntaie, eram prost și fără judecată, eram ca un dobitoc înaintea Ta.* (Psalm 73.21-22). Noi toți acționăm de nesuferit când suntem răniți.

În contrast Scriptura spune: *Înțelepciunea face pe om răbdător, și este o cinste pentru el să uite greșelile.* – (Proverbe 19.11). Răbdarea vine din înțelepciune, și înțelepciunea vine de la auzirea perspectivelor altora. Ascultătorul zice: „Apreciez opinia ta, îmi pasă de relația noastră, și tu ești important pentru mine”. Ce adevărat este proverbul: „Oamenilor nu le pasă ce știu până când ei știu ce le pasă”.

Să restaurăm o părtășie trebuie ca *fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora*. (Romani 15.2). Este un sacrificiu să absorbi cu răbdare mânia altora și-n special ale celor nejustificați. Dar adu-ți aminte că acesta a făcut Isus pentru tine. El a îndurat mânie nejustificată și răutăcioasă pentru a te salva: *Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine.”* (Romani 15.3)

Mărturisește partea ta a conflictului. Dacă tu ești serios în restaurarea părtășiei, va trebui să începi admitând greșelile și păcatele tale. Isus a spus că aceasta-i calea de a vedea lucrurile mai clar: *scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.* (Matei 7.5).

Atâta timp cât tu ai puncte oarbe, tu poate ai nevoie să ceri ajutor la al treilea să evalueze acțiunile tale înainte de a te întâlni cu persoana cu care ești în conflict. Deasemenea întreabă-l pe Dumnezeu să-ți arate cât de mare este greșeala ta în conflict. Întreabă: „Sunt eu o problemă? Sunt eu nerealist, insensibil ori prea sensibil?” Scriptura spune: *Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.* (1 Ioan 1.8).

Mărturisirea este un instrument puternic for reconciliere. Adesea calea de a trata un conflict creează mai multă durere ca problema însăși. Când tu începi admitând în umilință partea de vină, greșelile tale se interpătrund în mânia persoanei din conflict și dezarmează orice atac pentru că era de așteptat ca tu să te aperi. Nu te scuza ori schimba vina; în mod cinstit ia-ți responsabilitatea pentru partea care ai avut-o în conflict. Acceptă responsabilitatea pentru greșelile tale și cere-ți iertare.

Atacă problema, nu persoana. Tu nu poți repara problema dacă nu te consumi să repara vina ta. Trebuie să alegi una din două. Scriptura spune: *Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia.* (Proverbe 15.1). Tu niciodată nu-ți vei așeza punctul tău de vedere la o răscruce, făcându-te cruce, deci folosește cuvintele înțelept. Un răspuns blând este întotdeauna mai bun ca și unul sarcastic.

În rezolvarea conflictului, cum tu vorbești este important cât și ce vorbești. Dacă tu vorbești apărându-te, vei fi atacat. Dumnezeu ne spune: *Cine are o inimă înțeleaptă este numit priceput, dar dulceața buzelor mărește știința.* – (Proverbe 16.21) Cicălirea niciodată nu e bună. Tu niciodată nu vei convinge când ești abraziv.

În timpul Războiului Rece, amândouă părțile au agreeat că unele arme sunt atât de distrugătoare că niciodată nu ar trebui să fie folosite. Astăzi armele chimice și biologice sunt interzise și depozitele de material nuclear sunt reduse ori distruse. De dragul părtășiei, tu trebuie să distrugi arsenalul tău nuclear al armelor relaționale, incluzând condamnarea, diminuarea, compararea, etichetarea, insulta, bunăvoința și fiind sarcastic. Pavel le-a sumarizat în felul următor: *Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud.* (Efeseni 4.29).

Cooperează cât se poate de mult. Pavel a spus: *Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii* (Romani 12.18). Pacea întotdeauna este etichetată cu un preț. Câteodată ne costă mândria noastră, adesea costă egocentrismul nostru. De dragul părtășiei, fă tot ce-ți stă în putință să te ajustezi cu alții, și să le împărtășești preferințele de care au nevoie. *Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățască. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia* (Romani 12.10); *Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.* (Filipeni 2.3). O parafrazăre a celei de-a șaptea fericire a Domnului Isus ar spune: „Ferice de cei care cooperează în loc să facă competiție, ori să lupte. Așa descoperi cine ești cu adevărat, și locul tău în familia lui Dumnezeu.” (*Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!* (Matei 5.9)).

Accentuează reconcilierea, nu rezoluția. Nu este realist să te aștepti de la cineva să agreeze cu orice. Reconcilierea se concentrează la relație, în timp ce rezoluția se concentrează la problemă. Când ne concentrăm la reconciliere, problema își pierde din semnificație și adesea devine irelevantă.

Noi putem restabili o relație chiar dacă nu suntem în stare să rezolvăm diferențele dintre noi. Creștinii adesea au dezacorduri legitime cinstite și opinii diferite, dar noi putem agreea fără să fim

dezagreabili. Același diamant arată diferit din unghiuri diferite. Dumnezeu așteaptă unitate, nu uniformitate, și noi putem călca umăr-la-umăr fără a ne vedea ochi-în-ochi la fiecare idee.

Asta nu înseamnă să renunți ca să găsești o soluție. Tu poate trebuie să continui discuția și chiar dezbateră – dar fă-o în duhul armoniei. Reconcilierea înseamnă să înmormântezi toporișca, și nu neapărat ideea.

Pe cine ai putea contacta ca rezultat al acestei meditații? Cu cine ar trebui să restaurezi părtășia? Nu amâna o secundă. Oprește-te chiar acum și vorbește-i lui Dumnezeu despre acea persoană. Sună-o la telefon și începe procesul. Aceste șapte faze sunt simple, dar nu așa ușor de împlinit. Îți ia un mare efort să restaurezi o relație. De aceea Petru ne îndeamnă: *Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea, și s-o urmărească* (1 Petru 3.11). Dar când tu lucrezi pentru pace, tu faci ceea ce Dumnezeu ar face. De aceea Dumnezeu îi numește pe copiii săi făcători de pace. *Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!* (Matei 5.9) Nu uita: *Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați.* (Romani 12.18).

21. Protejând biserica ta

căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii.

Efesenii 4.3

mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.

Colosenii 3.14

Este sarcina ta să protejezi unitatea în biserica ta.

Unitatea în biserică este așa de importantă că Noul Testament îi dă mai mare atenție acesteia decât cerului sau iadului. Dumnezeu în mod adânc dorește ca noi să experimentăm unitatea și armonia unii cu alții.

Unitatea este sufletul părtășiei. O distrugi, tu frângi inima Trupului lui Christos. Este esența, miezul a ceea ce Dumnezeu intenționează pentru noi să experimentăm viața împreună în Biserica Lui. Modelul suprem de unitate este Trinitatea. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt complet unite în Unul. Dumnezeu însăși este cel mai înalt exemplu al sacrificiului în dragoste, umilință spre folosul altora și o armonie perfectă.

La fel ca orice părinte, Tatăl nostru ceresc se bucură uitându-se la copiii Lui înțelegându-se unii cu alții. În momentele Lui finale, înainte de a fi arestat, Domnul Isus s-a rugat cu pasiune pentru unitatea noastră! (*Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, – Eu în ei, și Tu în Mine; – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.* (Ioan 17.20-23)). Unitatea noastră a fost cea mai importantă cerere în rugăciune, în timpul orelor Lui de agonie. În felul acesta se vede cât de semnificant este acest subiect.

Nimic pe pământ nu este mai valoros înaintea lui Dumnezeu ca Biserica Sa. El a plătit cel mai înalt preț pentru ea, și o vrea să fie protejată, în special de avariile devastatoare care-s cauzate prin diviziune, conflict și dezarmonie. Dacă tu ești parte din familia lui Dumnezeu, este responsabilitatea ta să protejezi unitatea unde ai părtășie. Tu ești împuternicit de Isus Christos să faci tot ce e posibil să păstrezi unitatea, să protejezi părtășia, și să promovezi armonia în familia ta spirituală, biserica, și între alți credincioși. Scriptura spune: *căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii.* (Efesenii 4.3)

Cum realizăm aceasta? Scriptura ne dă îndemnuri practice.

Concentrează-te la ce aveți în comun, nu la diferențe. Pavel ne spune: *să urmărim lucrurile, care duc la pacea și zidirea noastră.* (Romani 14.19). Ca și credincioși, noi împărtășim

același Domn, un trup, un scop, un Tată, un Duh, o nădejde, o credință, un botez, și o dragoste. Noi împărtășim aceeași mântuire, aceeași viață, și același viitor – factori mult mai importanți decât diferențele care le-am putea enumera. Acesta-i punctul de vedere, nu diferențele personale la care ne-am putea concentra.

Noi trebuie să ne amintim că Dumnezeu a ales să ne dea personalități diferite, trecuturi diferite, rase diferite, și preferințe ca noi să putem valorifica și ne bucura de aceste diferențe, nu numai să le tolerăm. Dumnezeu vrea unitate, nu uniformitate. Dar, de dragul unității niciodată nu trebuie să lăsăm diferențele ca să ne despartă. Noi trebuie să stăm concentrați la ceea ce e mai important – învățând să ne iubim unii pe alții așa cum Christos ne-a iubit, și împlinind cele cinci scopuri ale lui Dumnezeu pentru noi și Biserica Sa.

Conflictul este de obicei un semn al concentrării la lucruri cu mai puțină importanță, lucruri pe care Scriptura le numește: *păreri îndoielnice* (Romani 14.1-2), *întrebări nebune și nefolositoare* (2 Timotei 2.23). Când noi ne concentrăm la personalități, preferințe, interpretări, stiluri ori metode diviziunea apare întotdeauna. Dar dacă noi ne concentrăm la a ne iubi unii pe alții și împlinirea scopurilor lui Dumnezeu vom avea parte de armonie. Pavel a pledat pentru aceasta: *Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.* (1 Corinteni 1.10).

Fii realist în așteptările tale. Din moment ce tu descoperi ce înseamnă pentru Dumnezeu o părtășie reală, este ușor să devii descurajat datorită diferenței dintre ideal și ce e real în biserica ta. Da, noi trebuie să iubim biserica în ciuda imperfecțiunilor ei. Dorind idealul și criticând realul, dăm dovadă de imaturitate. Pe de altă parte, făcând hotărâri pentru real fără a tinde spre ideal este complăcere. Maturitatea trăiește cu tensiune.

Alți credincioși vor fi dezamăgiți de tine și te vor pune jos, dar asta nu e o scuză să oprești părtășia cu ei. Ei sunt familia ta, chiar dacă tu nu acționezi ca ei, și tu nu umbli ca ei. De fapt Dumnezeu ne spune:

cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, (Efeseni 4.2)

Oamenii devin iluzionați cu biserica pentru multe rațiuni neînțelese. Lista ar putea fi cam lungă: conflict, rană, ipocrizie, neglijare, nebagare-n seamă, legalism, și alte păcate. În loc să fii șocat și surprins tu trebuie să-ți amintești că biserica este formată din păcătoși reali, incluzându-ne pe noi. Pentru că noi suntem păcătoși, noi ne rănim unii pe alții câteodată intenționat și câteodată neintenționat. Dar, în loc, a părăsi biserica, avem nevoie să stăm și să lucrăm în ea, dacă e posibil. Reconcilierea, nu fuga, este drumul spre un caracter puternic și o părtășie adâncă.

Divorțând de biserica ta este primul semn al dezamăgirii ori deziluziei și este marca imaturității. Dumnezeu are lucruri pe care El vrea să te învețe, pe tine și pe alții la fel. Pe lângă aceasta, nu este o biserică perfectă în care să fugi. Fiecare biserică are setul ei de slăbiciuni și probleme. Tu în curând vei fi dezamăgit din nou.

Groucho Marx a fost renumit spunând că el nu ar vrea să aparțină uni club dar nu să devină membru. Dacă biserica trebuie să fie perfectă ca să te satisfacă, aceeași perfecțiune te va exclude pe tine de la membralitate, pentru că tu nu ești perfect!

Dietrich Bonhoeffer, păstorul german care a fost martirizat că s-a opus nazismului, a scris o carte clasică de părtășie, *Viața Împreună*. În ea, el sugerează că deziluzia cu biserica locală este un lucru bun pentru că ea distruge falsele așteptări ale perfecțiunii. Cu cât mai curând vom renunța la iluzia că biserica trebuie să fie perfectă în loc să o iubim, cu atât vom înceta cu pretenții și vom începe să admitem că noi toți suntem imperfecți și avem nevoie de har. Acesta este începutul realei comunități a Duhului.

Fiecare biserică și-ar putea pune afară un semn, „Oamenii imperfecți pot veni aici. Acesta este un loc numai pentru acei care admit că ei sunt păcătoși, au nevoie de har, și doresc să crească”.

Bonhoeffer a zis: Cel care iubește visul lui la comunitate mai mult decât comunitatea creștinului însăși devine un distrugător mai târziu... Dacă noi nu mulțumim zilnic pentru părtășia creștină în care am fost plasați, chiar dacă nu este o deosebită experiență, ori abundență descoperită, ci multă slăbiciune, puțină credință și dificultate; și contrar, noi ne plângem pentru orice este

nesemnificativ și meschin, atunci noi punem un zid de despărțire între noi și Dumnezeu de la a permite părtășiei noastre să crească.

Alege să încurajezi în loc să critici. Este mult mai ușor să stai pe margine și să vânez pe cei care slujesc decât să te implicii și să contribui. Dumnezeu ne avertizează din nou și din nou să nu ne criticăm, comparăm sau să ne judecăm unii pe alții! *Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic, care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.* (Romani 14.13). Când tu critici ceea ce alt credincios face prin credința lui și datorită convingerii lui sincere, tu te interferezi cu afacerile lui Dumnezeu. *Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuși, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea.* (Romani 14.4). Pavel adăugă că noi să nu stăm ca judecători, și să privim de sus pe alți credincioși a căror convingere este diferită de a noastră. *Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuși, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea.* (Romani 14.4).

Oricând eu judec un alt credincios, patru lucruri se întâmplă: pierd părtășia cu Dumnezeu, îmi expun mândria mea și nesiguranța, mă pun în poziția de a fi judecat de Dumnezeu și produc rău părtășiei din biserică. Un spirit critic este un viciu care costă.

Scriptura îl numește pe Satana „*pârâșul fraților noștri*” (Apocalipsa 12.10). Este misiunea Diavolului să blameze, să se plângă, și să critice membrii familiei lui Dumnezeu. De fiecare dată când facem la fel, noi suntem escortați în misiunea lui Satana, în folosul lui. Amintește-ți, că alți creștini, indiferent cât tu dezagreezi cu ei, nu sunt dușmanii reali. De fiecare dată când comparăm, ori criticăm alți credincioși pierdem timpul, în loc să construim unitatea părtășiei noastre. Scriptura spune: *să urmărim lucrurile, care duc la pacea și zidirea noastră.* (Romani 14.19).

Refuză să ascuți clevetiri. Clevetirea este transmiterea unei informații când tu ești nici parte din problemă, nici parte din soluție. Tu știi că transmiterea clevetirii este greșită, dar tu nu ar trebui să o ascuți, dacă tu vrei să protejezi biserica. Ascultarea la clevetire este ca și acceptarea unei proprietăți furate, fără a te face vinovat de crimă.

Când cineva începe să clevetească, ai curajul și spune-i „Oprește-te te rog”. Oamenii care clevetesc către tine vor cleveti și despre tine. Ei nu pot fi oameni de încredere. Dacă tu-ți pleci urechea la clevetire Dumnezeu îți spune că ești o persoană ce crezi necazuri. *Cel rău ascultă cu luare aminte la buza nelegiuită, și mincinosul pleacă urechea la limba nimicitoare.* (Proverbe 17.4). *Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii, care n-au Duhul.* (Iuda 1.19).

Este trist că în turma lui Dumnezeu, cele mai mari răni vin de la oi nu de la lupi. Pavel ne avertizează despre „creștini canibali” care *mușcă și mănâncă unii pe alții.* (Galateni 5.15), și distrug părtășia. Scriptura spune să ne ferim de astfel de oameni ce creează probleme. *Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucrurile ascunse; și cu cel ce nu-și poate ține gura să nu te amesteci.* (Proverbe 20.19). Cel mai ușor a evita un conflict în biserică sau grup mic, este să confrunți în dragoste pe cei ce clevetesc și să insiști a se opri din clevetire. Solomon a punctat foarte bine: *Când nu mai sunt lemne, focul se stinge; și când nu mai este nici un clevetitor, cearta se potolește.* (Proverbe 26.20).

Metoda practică a lui Dumnezeu pentru rezoluția conflictului. Adicional principiilor menționate în meditația anterioară, Isus a dat bisericii trei faze simple al procesului: *Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii* (Matei 18.15-17a).

În timpul conflictului, este tentant să te plângi la a treia parte în loc să ai curajul să vorbești adevărul în dragoste, persoanei în cauză. Aceasta face situația mai dificilă. Mai bine este să te duci direct la persoana implicată.

Confruntarea privată este întotdeauna prima fază, și tu trebuie să acționezi imediat posibil. Dacă nu poți rezolva situația între voi doi, următoarea fază este să iei unul sau doi martori ca să ajute la confirmarea problemei și reconcilierea relației. Ce ai putea face dacă persoana în cauză se încăpățânează? Isus a zis să o aduci în fața bisericii. Dacă persoana refuză să asculte după aceasta, tu poți să-l tratezi pe respectivul ca un necredincios. *Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l*

Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș (Matei 18.17); am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus. (1 Corinteni 5.5).

Sprijină păstorul și slujitorii bisericii. Nu există slujitori perfecți, dar Dumnezeu a dat slujitori cu responsabilități și autoritatea de a menține unitatea bisericii. Rezolvarea conflictelor interpersonale este o sarcină care nu este prețuită. Păstorii adesea au neplăcerea să slujească ca mediator între membri răniți, în conflict, ori imaturi. Ei de asemenea au sarcina imposibilă de a încerca să facă pe fiecare fericit, lucru care nici chiar Isus nu l-a putut face.

Scriptura este clară despre felul cum noi trebuie să ne relatăm la cei ce ne slujesc: *Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos. (Evrei 13.17).*

Păstorii într-o zi vor sta înaintea lui Dumnezeu să dea socoteală de felul cum au vegheat asupra ta,

ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele (Evrei 13.17) Tu vei da socoteală deasemenea. Vei da socoteală de felul cum ai urmat liderii tăi.

Scriptura dă păstorilor instrucțiuni specifice de felul cum să trateze cu cei care divizează poporul în părtașie. Ei trebuie să evită discuțiile contradictorii, să învețe cu blândețe pe potrivnici și să se roage pentru schimbarea lor, să-i avertizeze pe cei care argumentează, să pledeze pentru armonie și unitate, să mustre pe cei ce nu sunt respectuoși cu cei ce slujesc, și să se depărteze după a doua muștrare de astfel de oameni. *După întâia și a doua muștrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări, căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit. (Tit 2.10-11).*

Noi protejăm părtașia când noi onorăm pe cei ce ne slujesc și conduc. Păstorii și bătrânii au nevoie de rugăciunile noastre, încurajarea noastră, apreciere și dragoste. Ni se poruncește: *să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor (1 Tesaloniceni 5.12-13a)*

Vreau să te provoc să accepți responsabilitatea de a proteja și promova unitatea în biserică ta. Pune-ți tot efortul, și aceasta îi va plăcea lui Dumnezeu. Nu este întotdeauna ușor. Câteodată va trebui să faci ce este mai bine pentru trup, nu pentru tine, împărțând preferințele altora. Iată de ce Dumnezeu ne-a pus în familia bisericii – să învățăm lepădarea de sine. În comunitatea Duhului noi învățăm să spunem „noi” în loc de „eu”, și „al nostru” în loc de „al meu”. Dumnezeu spune: *Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia. (1 Corinteni 10.24).*

Dumnezeu binecuvântă bisericile unite. La biserică unde sunt păstor, Saddleback Church, fiecare membru semnează un legământ care include promisiunea să protejeze unitatea în părtașia noastră. Ca rezultat, biserică niciodată nu a avut conflicte care să ducă la despărțirea părtașiei. E foarte important, pentru că așa e o părtașie plină de dragoste, în unitate, mulți oameni vor să facă parte din ea! În decurs de șapte ani consecutivi biserică a botezat peste 9.100 noi credincioși. Când Dumnezeu are un grup de micuți în credință El vrea să-i distribuie, El se uită pentru cel mai cald incubator, o biserică ce le-o poate găsi.

Ce faci tu, personal, ca să faci familia ta spirituală, biserică, mai caldă și plină de dragoste? Sunt mulți oameni în comunitatea ta care se uită după iubire și un loc să aparțină. Adevărul este că fiecare are nevoie și vrea să fie iubit și când oamenii găsesc o biserică cu membri plini de o dragoste adevărată și care poartă grijă unii de alții, nimeni și nimic nu-i va mai ținea în afară.

Atenție: să urmărim lucrurile, care duc la pacea și zidirea noastră. (Romani 14.19)

SCOPUL NUMARUL TREI

AI FOST CREAT SĂ AJUNGI CA ȘI CHRISTOS
*după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul,
 așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El,
 întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date,
 și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu.*

Coloseni 2.6,7

vom ajunge toți la înălțimea staturii plinătății lui Christos.

Efeseni 4.13

22. Creat să ajungi ca și Christos

*pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte,
 i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său,
 pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.*

Romani 8.29

*El este chipul Dumnezeului celui nevăzut,
 cel întâi născut din toată zidirea.*

Coloseni 1.15

Tu ai fost creat să ajungi ca și Christos.

De la bun început planul lui Dumnezeu a fost să te facă ca Fiul Său, Isus. Acesta este destinul tău și al treilea scop la vieții tale. Dumnezeu a anunțat această intenție la creație:

Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră.” (Genesa 1.26).

În toată creația numai ființa umană a fost creată „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. Acesta este un mare privilegiu și ne dă o demnitate. Noi nu știm *toată* adâncimea acestor cuvinte, dar noi știm ceva din aspectele ce le conțin. Ca și Dumnezeu, noi suntem *ființe spirituale* – duhul nostru este nemuritor și va trăi mai mult decât trupul nostru pământesc; suntem *intelectuali* – noi putem gândi, raționa, și rezolva probleme; ca și Dumnezeu noi suntem *relaționali* – noi putem oferi și primi o dragoste reală; și avem o *conștiință morală* – noi putem discerne între bine și rău, ceea ce ne face vrednici de a da socoteală lui Dumnezeu.

Scriptura spune că toți oamenii, nu numai credincioșii, posedă parte a chipului și asemănării lui Dumnezeu, de aceeauciderea și avortul sunt greșite. Imaginea este însă incompletă și a fost distrusă și distorsionată de păcat. Astfel Dumnezeu a trimis pe Domnul Isus cu misiunea de a restaura întreaga imagine ce am pierdut-o.

Cum arată o imagine „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”? Arată ca și Isus Christos! Scriptura spune că Domnul Isus este: *chipul lui Dumnezeu*. (2 Corinteni 4.4); *chipul Dumnezeului celui nevăzut*. (Coloseni 1.15); *oglinzirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui* (Evrei 1.3).

Oamenii folosesc de obicei expresia „Cum e tata așa și fiul”, cu referire la asemănările familiare. Când oamenii văd aspecte de-ale mele în copiii mei, îmi face plăcere. Dumnezeu vrea ca și copiii Lui să poarte imaginea Lui și asemănările Lui deasemenea. Scriptura spune: *să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul*. (Efeseni 4.24).

Dați-mi voie să clarific aici ceva: Tu niciodată nu vei deveni Dumnezeu, nici măcar un oarecare Dumnezeu. Această minciună plină de mândrie este ispita cea mai veche a lui Satana. Satana a promis lui Adam și Eva că dacă ascultă de îndemnurile lui *veți fi ca Dumnezeu* (Genesa 3.5). Multe religii și filozofia Era Nouă (New Age) încă promovează această veche minciună că noi suntem divini ori putem deveni dumnezei.

Această dorință să fii un Dumnezeu apare ori de câte ori noi încercăm să controlăm circumstanțele noastre, viitorul nostru, și oamenii în jurul nostru. Dar ca și creaturi, noi niciodată nu vom fi Creator. Dumnezeu nu vrea să devenim Dumnezeu, El vrea ca tu să devii *evlavios* – preluând valoarea Lui, atitudinea și caracterul Lui. Scriptura spune: *cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în*

duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul. (Efeseni 4.22-24).

Scopul final al lui Dumnezeu pentru viața ta pe pământ nu este confortul și dezvoltarea caracterului. El vrea ca tu să crești spiritual și să ajungi ca și Christos. Ajungând ca și Christos nu înseamnă să pierzi personalitatea ta ori să devii un robot fără gândire. Dumnezeu te-a creat unic, deci El în mod sigur nu vrea să te distrugă. Ajungerea ca și Christos este transformarea caracterului tău, nu a personalității tale.

Dumnezeu vrea să dezvolți tipul de caracter descris în Predica de pe Munte: *săraci în duh, blânzi, flămânzi și însetați după neprihănire, milostivi, cu inima curată, împăciuitori*, (Matei 5.1-12); tipul de caracter prezentat prin Roadă Duhului: *dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor*. (Galateni 5.22-23); tipul de caracter prezentat de Pavel în capitolul dragostei: *Dragoste este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr; acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul*. (1 Corinteni 13); și lista cu caracteristicile unei vieți productive și eficiente: *uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni*. (2 Petru 1.5-8). De fiecare dată când tu nu bagi în seamă unul din aceste trăsături de caracter, care face parte din scopul lui Dumnezeu pentru viața ta, tu vei deveni frustrat de circumstanțele tale. Te vei minuna: „De ce mi se întâmplă aceasta? De ce am parte de aceste dificultăți? Unul din răspunsuri este că viața ți se pare să fie dificilă! Adevărul este că e ceva ce ne dă posibilitatea să creștem. Amintește-ți, pământul nu este cer!

Mulți creștini interpretează greșit promisiunea lui Isus al „vieții din belșug” (*Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug*. (Ioan 10.10)), ca fiind sănătate perfectă, viață confortabilă, fericire constantă, realizarea deplină a visurilor tale, fericire continuă, asistență imediată în probleme prin rugăciune și credință. Într-un cuvânt ei așteaptă viața creștină să fie o viață ușoară. Ei vor cerul pe pământ.

Această auto-asimilare perspectivă îl tratează pe Dumnezeu ca un geniu care pur și simplu există să ne slujească în preocupările noastre firești ale împlinirii personale. Dar Dumnezeu *nu* este servitorul tău, și dacă tu ajungi la ideea că viața ar trebui să fie ușoară, ori tu vei deveni extrem de dezamăgit ori tu vei trăi într-o negare a realității.

Niciodată să nu uiți că viața nu este ceea ce simți tu! Tu exiști pentru scopurile lui Dumnezeu și nu invers. De ce oare Dumnezeu ar pregăti în viața asta, *cer și pământ*, când El a planificat lucruri reale pentru tine în eternitate? Dumnezeu ne-a dat un timp al nostru pe pământ ca să formeze și să pregătească caracterul nostru pentru cer.

DUHUL LUI DUMNEZEU LUCREAZĂ ÎN TINE

Sarcina Duhului Sfânt este să producă caracter creștin în tine. Scriptura spune: *suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului*. (2 Corinteni 3.18b). Acest proces de schimbarea noastră, să ajungem ca și Isus este numit sfințire. Și este al treilea scop al vieții tale pe pământ.

Tu nu poți forma caracterul Domnului Isus prin puterea ta. Rezoluțiile de început de an, puterea voinței, și intențiile bune nu sunt destule. Numai Duhul Sfânt are puterea să producă schimbările pe care Dumnezeu vrea să le facă în viețile noastre. Scriptura spune: *Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea*. (Filipeni 2.13). Mulți oameni înțeleg prin expresia „puterea Duhului Sfânt” demonstrații miraculoase și emoții adânci. Dar de cele mai multe ori puterea Duhului Sfânt este arătată în viața ta în mod liniștit și pe căi modeste de care uneori nici nu-ți dai seama ori pe care nici nu le simți. El adesea ne „înghiontește” cu *un susur blând și subțire* (1 Regi 19.12).

Ajungerea ca și Christos nu se produce prin imitație ci prin inhibiție. Noi permitem lui Christos să trăiască în noi *Hristos în voi, nădejdea slavei*. (Coloseni 1.27). Pavel afirmă foarte clar:

Christos trăiește în mine (Galateni 2.20). Cum se petrece aceasta în viața reală? Prin alegerile ce le facem. Alegem să facem lucruri neprihănite în situațiile când ne încredem în Duhul Sfânt să ne dea puterea, dragostea, credința și înțelepciunea necesară să le facem. De când Duhul Sfânt trăiește în noi, aceste investiții sunt valabile, la cerere.

Noi trebuie să cooperăm cu lucrarea Duhului Sfânt. De-a lungul Scripturii noi vedem un adevăr important ilustrat de mai multe ori: Duhul Sfânt își arată puterea Sa în *momentul* când credința este reală. Iosua a întâmpinat o barieră imposibilă, apele învolburate ale Iordanului. Ele s-au despicat numai *după ce* conducătorii au pus piciorul în goana curentului apei, în umilință și credință - *Când preoții, care duceau chivotul, au ajuns la Iordan, și când li s-au muiat picioarele în marginea apei, apele care se pogoară din sus s-au oprit, și s-au înălțat grămadă; iar cele ce se pogorau spre marea câmpiei, s-au scurs de tot.* (Iosua 3.13-17). Supunerea deblochează puterea lui Dumnezeu.

Dumnezeu așteaptă de la tine să acționezi primul. Nu aștepta să fii plin de putere și încrezător. Aruncă-te în față, în slăbiciunea ta, făcând lucruri neprihănite în ciuda fricii și simțirilor tale. În felul acesta tu vei coopera cu Duhul Sfânt, și vei dezvolta caracterul tău.

Scriptura compară creșterea spirituală cu o sămânță, o clădire, și creșterea unui copil. Fiecare metaforă cere o participare activă: Sămânța trebuie să fie semănată și cultivată, clădirea trebuie construită – nu apare de la sine – și copiii trebuie să mănânce și să facă exerciții ca să crească.

Efortul nu are nimic de-a face cu mântuirea ta, dar are foarte mult de-a face cu creșterea ta spirituală. De cel puțin opt ori în Noul Testament ni se spune „*dați-vă și voi toate silințele*” în ajungerea la statura plinătății lui Christos. Nu putem sta și aștepta ca să se întâmple.

Pavel ne explică în Efeseni 4.22-24 trei responsabilități ale noastre în a deveni ca și Christos. În primul rând noi trebuie să ne lepădăm de vechile acțiuni: *să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare;* (Efeseni 4.22).

În al doilea rând trebuie să ne schimbăm felul de a gândi: *să vă înnoiți în duhul minții voastre,* (Efeseni 4.23). Scriptura spune că noi suntem transformați prin înnoirea minții noastre. Cuvântul grec pentru transformare este *metamorphosis* (folosit în Romani 12.2 și 2 Corinteni 3.18), și e folosit astăzi să descrie schimbările profunde ce se produc prin trecerea viermelui la starea de fluture. Este o minunată pictură a ceea ce se întâmplă cu noi din punct de vedere spiritual când noi permitem lui Dumnezeu să direcționeze gândurile noastre: Noi suntem schimbați din interior spre exterior, devenim minunați și noi suntem eliberați să zburăm spre înălțimi.

În al treilea rând noi trebuie „să ne îmbrăcăm” cu caracterul lui Christos prin dezvoltarea unor obiceiuri noi și evlavioase. Caracterul însumează toate obiceiurile tale, este felul cum acționezi *de obicei*. Scriptura spune: *să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.* (Efeseni 4.24)

Dumnezeu folosește Cuvântul, oamenii și circumstanțele să ne modeleze. Toate aceste trei sunt indispensabile pentru dezvoltarea caracterului. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă *adevărul* necesar creșterii, oamenii lui Dumnezeu ne oferă *suportul* necesar creșterii, și circumstanțele ne creează *anturajul* în care avem nevoie să practicăm creștinismul. Dacă tu studiezi și aplici Cuvântul lui Dumnezeu, te conectezi în mod regulat cu alți credincioși, și înveți să te încrezi în Dumnezeu în circumstanțe dificile, eu garantez că tu vei deveni ca și Christos. Vom studia mai amănunțit aceste ingrediente de creștere în meditațiile următoare.

Mulți oameni cred că tot ceea ce e nevoie pentru creșterea spirituală este Studierea Scripturii și rugăciunea. Dar sunt anumite lucruri în viață care nu vor fi schimbate *niciodată* prin studierea Scripturii și rugăciune. Numai. Dumnezeu folosește oameni. El de obicei preferă să lucreze prin oameni în loc să facă minuni, și în felul acesta să depindem unii de alții pentru părtașie. El ne vrea să creștem împreună.

În multe religii, oamenii considerați cei mai maturi spiritual și mai sfinți sunt acei care s-au izolat ei înșiși de alții în mănăstirile din vârful munților, nefiind „infectați” de contactul cu alți oameni. Dar aceasta este o mare lipsă de pricepere. Maturitatea spirituală nu este o preocupare izolată, individuală! Tu nu poți crește la statura lui Christos în izolare. Tu trebuie să fii înconjurat de alți oameni și în interacțiune cu ei. Tu trebuie să fii parte a bisericii și comunității. De ce? Pentru că

adevărată maturitate spirituală înseamnă să înveți să iubești ca și Isus, și tu nu poți practica să fii ca și Isus fără a fi în relație cu alți oameni. Amintește-ți totul se referă la dragoste – iubind pe Dumnezeu și iubindu-i pe alții.

Ajungerea ca și Christos este un proces de creștere lung și încet. Maturitatea spirituală nu este ceva instantaneu sau automat; este o dezvoltare gradată, progresivă care va avea loc tot restul vieții tale. Referitor la acest proces Pavel a spus că va continua până *„vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; (Efeseni 4.13).*

Tu ești o lucrare în progres. Transformarea ta spirituală în dezvoltarea caracterului lui Isus va ține tot restul vieții tale, și chiar atunci nu va fi terminată, aici pe pământ. Se va termina când tu vei ajunge în ceruri ori când Isus se va întoarce. Atunci, indiferent cât din lucrarea de formare a caracterului tău va fi terminată, va fi răpită. Scriptura spune că atunci când îl vom putea vedea pe Isus în mod perfect, atunci vom deveni perfecți ca El: *„acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. (1 Ioan 3.2)*

Multă confuzie apare în viața creștină de la ignorarea adevărului simplu că Dumnezeu este mai interesat în formarea caracterului tău decât orice altceva. Ne facem griji când ni se pare că Dumnezeu se pare că tace în anumite situații ca de exemplu „Ce carieră să aleg?”. Adevărul este că sunt *multe* cariere diferite care ar putea fi în voia lui Dumnezeu pentru viața ta. Pe Dumnezeu mai mult îl interesează ceea ce faci, să faci într-o manieră creștină.

Dumnezeu este mult mai interesat în ce ești decât ce faci. Noi suntem ființe umane, nu lucruri umane. Dumnezeu este mult mai interesat în caracterul tău decât în cariera ta, pentru că El va lua caracterul tău în veșnicie și nu cariera ta.

Scriptura ne avertizează: *„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită. (Romani 12.2).* Tu trebuie să faci o decizie împotriva culturii în care trăiești și să te concentrezi în a deveni ca și Isus. Altfel, alte forțe cum ar fi cei din jur, părinții, colegii și cultura vor încerca să te modeleze după imaginea lor.

Cu durere, că o scurtă privire peste multe cărți creștine populare revelează că mulți credincioși au abandonat trăirea pentru scopurile mărețe ale lui Dumnezeu și se mulțumesc cu o împlinire personală și o stabilitate emoțională. Aceasta este narcisism, nu ucenicie. Domnul Isus nu a murit pe cruce numai ca noi să trăim vieți confortabile și bine ajustate - Scopurile Lui sunt mult mai adânci: El ne vrea să devenim ca El înainte de a ne lua la cer. Acesta este marele nostru privilegiu, responsabilitatea noastră imediată și destinul nostru final.

Nu uita că: *„suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. (2 Corinteni 3.18b).*

23. Cum creștem

*„să creștem în toate privințele,
ca să ajungem la Cel ce este Capul, Christos.*

Efeseni 4.15a

„să nu mai fim copii.

Efeseni 4.14a

Dumnezeu vrea ca tu să crești la maturitate.

Scopul Tatălui creșc pentru tine este ca tu să te maturizezi și să dezvolti caracteristicile Domnului Isus Christos. Cu durere, milioane de creștini *ajung bătrâni*, dar ei niciodată nu *creșc mari*. Ei stagnează într-o stare infantilă spirituală perpetuă, rămânând în scutece și ghetuțe. Rațiunea este că ei niciodată nu au intenționat să crească.

Creșterea spirituală nu este ceva care să se producă în mod automat. Solicită un devotament intenționat. Tu trebuie să *vrei* să crești, să *decizi* să crești, să *faci un efort* să crești și să *persiști* în

creștere. Ucenicia – procesul de a deveni ca și Christos – întotdeauna începe cu o decizie. Isus ne cheamă și noi răspundem: *Isus i-a zis: „Vino după Mine”*. *Matei s-a sculat, și a mers după El*. (Matei 9.9).

Când primii ucenici au ales să-l urmeze pe Isus, ei nu au înțeles toate implicațiile deciziei lor. Ei, simplu, au răspuns invitației Domnului Isus. Aceasta este tot ceea ce trebuie ca să începi: *decide* să devii ucenic.

Nimic nu modelează viața ta mai mult ca devotamentul ce l-ai ales să-l îndeplinești. Devotamentul tău te poate dezvolta ori te poate distruge, dar oricum, te va defini. Spune-mi la ce ești dedicat și eu îți voi spune ce vei fi în douăzeci de ani. La ce ne dedicăm aceea devenim.

La acest punct, al devotamentului, mulți oameni pierd din vedere scopului lui Dumnezeu pentru viețile lor. Multora le e frică să se dedice la ceva și doar plutesc prin viață. Alții, cu inima împărțită, se dedică la valori competitive care conduc la frustrare și mediocritate. Alții se dedică total țelurilor pământești, ca de exemplu să devină bogați și faimoși, și sfârșesc în dezamăgire și amărăciune. Fiecare alegere are consecințe eterne, deci tu ar trebui să alegi înțelepțește. Petru ne avertizează: *fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă*, (2 Petru 3.11).

Partea lui Dumnezeu și partea ta. Ajungerea ca și Christos este rezultatul alegerilor de deveni ca și Christos și dependența de Duhul Sfânt ca să te ajute să împlinești acestea alegeri. Din moment ce tu decizi în mod serios să ajungi ca și Christos, tu trebuie să acționezi pe căi noi. Tu va trebui să renunți la unele din obiceiurile vechi, să dezvolti noi obiceiuri, și în mod intenționat să-ți schimbi felul de gândire. Tu trebuie să fii sigur că Duhul Sfânt te va ajuta în aceste schimbări. Scriptura spune: *preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea*. (Filipeni 2.12-13).

Aceste versete arată două părți ale creșterii spirituale: „*duceți ... cu*” și „*lucrează în*”. Expresia „*duceți ... cu*” este responsabilitatea ta, și „*lucrează în*” este rolul lui Dumnezeu. Creșterea spirituală este un efort de colaborare între tine și Duhul Sfânt. Duhul lui Dumnezeu lucrează *cu* noi nu numai în noi.

Aceste versete, scrise pentru credincioși, nu arată cum să fii mântuit, ci cum să crești. Nu spun „*duceți pentru*” salvarea voastră, pentru că nu puteți adăoga nimic la ceea ce Domnul Isus a făcut deja. Sportul fizic, prin exerciții *duce* la dezvoltarea trupului tău, nu la obținerea trupului.

Când tu *duci* la capăt rezolvarea unui joc de copii, numit puzzle, tu ai la dispoziție toate piesele, doar trebuie să le pui împreună. Fermierii *lucrează* pământul, nu îl *produc*, dar dezvoltă ceea ce acel pământ are deja. Dumnezeu ne-a dat o viață nouă, acum este responsabilitatea noastră să o dezvoltăm cu frică și cutremur. Asta înseamnă să iei foarte în serios creșterea ta spirituală! Când oamenii sunt indiferenți de creșterea lor spirituală, arată că ei nu înțeleg implicațiile eterne (așa cum am explicat deja în meditațiile 4 și 5).

Schimbând „pilotul robot”. Să schimbi viața ta, tu trebuie să schimbi felul de gândire. În spatele oricărui lucru pe care-l faci este un gând. Fiecare obicei este motivat de un crez, și fiecare acțiune este promptă printr-o atitudine. Dumnezeu a revelat aceasta mii de ani înainte ca psihologii să înțeleagă adevărul: *Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții*.

(Proverbe 4.23). Imaginează-ți că ești la cârma unei bărci de viteză, pe un lac, barcă programată prin computerul de la bord să meargă spre est. Dacă tu decizi să mergi invers, spre vest, ai două posibilități să schimbi direcția bărcii. Una este să ții tare de cârmă și cu *forța* fizică să întorci barca spre direcția opus programată în mod automat. Folosind puterea voinței complete, tu ai putea să învingi „pilotul robot”, dar vei întâmpina în mod continuu rezistență. Mâinile tale, eventual, vor fi obosite de efortul depus, vei elibera cârma și barca imediat o va lua spre est, direcția în care a fost programată.

Aceasta este ce se întâmplă când tu încerci să schimbi viața ta cu puterea voinței. Tu zici: „Mă voi *forța* să mănânc mai puțin..., o să fac mai mult sport... și încetez să mai fiu dezorganizat și întârziat”. Da, puterea voinței *poate* produce schimbări pe termen scurt, dar creează un stres intern

continuu pentru că tu nu ai tratat rădăcina. Schimbarea nu este ceva natural, deci să renunți, să renunți la dietă, și să nu mai faci sport. Tu foarte curând vei reveni la paternul dinainte.

Iată o cale mai bună și mai ușoară. Schimbă „pilotul robot” – felul de gândire. Scriptura spune: *să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.* (Romani 12.2b). Primul pas în creșterea spirituală este să începi să-ți schimbi modul de a gândi. Schimbarea întotdeauna începe în mintea ta. De felul cum gândești determină felul cum simți, și de felul cum simți influențează modul de acțiune. Pavel spus: *să vă înnoiți în duhul minții voastre,* (Efeseni 4.23).

Să fii ca și Christos tu trebuie să developezi mintea lui Christos. Noul Testament numește acest schimbător al minții, *pocăință*, care în greacă literal înseamnă „a schimba mintea” Te pocăiești ori de câte ori schimbi modul de gândire prin adoptarea felului cum Dumnezeu gândește – despre tine însuși, păcat, Dumnezeu, alți oameni, viață, viitorul tău, și ori ce altceva. Tu preiei privirea de ansamblu și perspectiva lui Christos.

Ni se poruncește *Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus* (Filipeni 2.5). Aceasta implică două părți. Prima jumătate a schimbătorului minții este să te oprești să gândești gânduri *imature* care sunt egocentrice și egoiste. Scriptura spune: *nu fiți copii la minte; ci, la răutate, fiți prunci; iar la minte, fiți oameni mari* (1 Corinteni 14.20). Copiii mici prin natura lor sunt complet egoiști. Ei gândesc numai pentru ei înșiși și nevoile lor. Ei sunt incapabili să dea, ei pot primi numai. Aceasta este o gândire imatură. Cu durere, mulți oameni niciodată nu cresc mai mult decât la acest punct al gândirii. Scriptura spune că această gândire egoistă este sursa unui obicei păcătos: *cei ce trăiesc după îndemmurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești* (Romani 8.5).

A doua jumătatea a gândirii ca Isus este să *începi* să gândești *matur*, care se concentrează la alții, nu la tine însuși. În mărșul capitol a definiției dragostei, Pavel concluzionează cu ideea că o gândire la alții este un semn al maturității: *Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.* (1 Corinteni 13.11).

În zilele noastre mulți presupun că maturitatea spirituală este măsurată prin cantitatea de informație biblică și doctrină acumulată. Cunoștința este *o măsură* a maturității, dar asta nu înseamnă totul. Viața creștină este mult mai mult decât crez și convingere, ea include conduită și caracter. Faptele noastre trebuie să fie consistente cu crezul nostru, și crezul nostru trebuie să fie confirmat cu obiceiul creștin.

Creștinătatea nu este o religie ori o filozofie, ci este o relație și un mod de a trăi. Sâmburele acestui mod de viață este gândirea altruistă, așa cum Isus a demonstrat-o, în locul unei gândiri egocentrice. Scriptura spune: *Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși* (Romani 15.2-3a).

Gândirea altruistă este inima plăcută lui Christos și este cea mai bună evidență a creșterii spirituale. Acest fel de gândire nu ne este natural, este împotriva mersului normal, este rar, și este dificil. Ce bine, însă, că avem ajutor: *noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu* (1 Corinteni 2.12a). În meditațiile următoare ne vom ocupa să studiem instrumentele folosite de Duhul Sfânt ca să ne ajute să creștem.

Fii atent deci: *să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.* (Romani 12.2b)

24. Transformat prin Adevăr

*Omul nu trăiește numai cu pâine,
ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.*

Matei 4.4

*vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său,
care vă poate zidi sufletește,
și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.*

Faptele Apostolilor 20.32

Adevărul ne transformă.

Creșterea spirituală este un proces de înlocuirea minciunii cu adevărul. Domnul Isus s-a rugat: *Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.* (Ioan 17.17). Sfințirea cere revelație. Duhul lui Dumnezeu folosește Cuvântul lui Dumnezeu să ajungem ca Fiul lui Dumnezeu. Să devenim ca și Isus noi trebuie să umplem viețile noastre cu Cuvântul Său. Scriptura spune: *pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună* (2 Timotei 3.17).

Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi comparat cu orice alt cuvânt. El este viu. Domnul Isus a zis: *cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață.* (Ioan 6.63). Când Dumnezeu vorbește, lucrurile se schimbă. Totul din jurul nostru – toată creația - există pentru că „*Dumnezeu a zis să fie*”. El a vorbit și toate au luat ființă. Fără Cuvântul lui Dumnezeu tu nici nu ai putea fi în viață. Domnul Isus a punctat aceasta spunând: *El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui.* (Iacov 1.18).

Scriptura este mult mai mult decât un ghid de doctrină. Cuvântul lui Dumnezeu generează viață, creează credință, produce schimbare, se luptă cu diavolul, dă naștere la miracole, vindecă răni, construiește caracter, transformă circumstanțe, împarte bucurie, învinge adversități, se împotrivesc ispitei, produce nădejde, dă putere, curăță mințile noastre, aduce lucruri în ființă, și garantează viitorul nostru pentru veșnicie! Noi nu putem trăi fără Cuvântul lui Dumnezeu! *Niciodată* să nu-l luăm ca un lucru de apucat. Tu ar trebui să-l consideri ceva esențial pentru viața ta la fel ca și o mâncare. Iov a zis: *N-am părăsit poruncile buzelor Lui; mi-am plecat voia la cuvintele gurii Lui.* (Iov 23.12).

Cuvântul lui Dumnezeu este o nutriție spirituală care ți-o *trebuie* pentru împlinirea scopului tău. Scriptura îl numește lapte, pâine, mâncare tare și prăjitură dulce. Aceste patru feluri de mâncare conțin meniul Duhului Sfânt pentru întărirea și creșterea spirituală. Petru ne îndeamnă: *ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire.* (1 Petru 2.2).

RĂMÂNAREA ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Sunt astăzi mai multe Biblii tipărite ca niciodată dar o Biblie uitată pe un raft este fără putere. Milioane de credincioși sunt năpăstuiți cu anorexie (lipsa poftei de mâncare), flămânzind până la moarte datorită subnutriției spirituale. Ca să fii un sănătos ucenic al lui Christos, hrănindu-te cu Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să faci din asta prioritatea numărul unu. Domnul Isus a numit aceasta „*rămânere*”: „*Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei;* (Ioan 8.31). În viața de zi cu zi rămânerea în Cuvântul lui Dumnezeu include trei aspecte.

Eu trebuie să accept autoritatea Cuvântului. Scriptura trebuie să devină standardul cu autoritate pentru viața mea: busola pe care mă bazez pentru direcție, consilierul de care ascult în a face decizii înțelepte și standardul pe care-l folosesc pentru a evalua orice lucru.

Multe din problemele noastre vin datorită faptului că bazăm alegerile noastre pe o autoritate nestandardizată: cultură („*fiecare face la fel*”), tradiție („*din totdeauna am făcut așa*”), rațiune („*mi se pare logic*”), ori emoție („*mi se pare corect*”). Toate aceste patru sunt sortite la Cădere. Avem nevoie de un standard perfect, care niciodată nu ne vor îndrepta spre o direcție greșită. Numai Cuvântul lui Dumnezeu împlinește aceste nevoi. Solomon ne amintește că *Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat.* (Proverbe 30.5), și Pavel ne explică: *Toată Scriptura este insufletă de*

Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire (2 Timotei 3.16).

În anii de început ale lucrării sale evanghelice, Billy Graham a trecut printr-o perioadă când el s-a confruntat cu îndoiala exactității și autorității Scripturii. Într-o noapte cu lună plină, el s-a aruncat pe genunchi cu lacrimi și i-a spus lui Dumnezeu că în ciuda pasajelor confuze pe care el nu le-a înțeles, din acel moment el ar vrea să se bazeze complet pe Scriptură ca singura autoritate pentru viață și lucrarea evangheliei. Începând cu acea zi, viața lui Billy a fost binecuvântată cu o putere și eficiență neobișnuită.

Cea mai importantă decizie pe care tu ai putea-o face astăzi este să iei în considerare această idee ca și o autoritate ultimă pentru viața ta. Decide aceasta indiferent de cultură, tradiție, rațiune ori emoție; tu alege Scriptura ca și autoritatea finală. Pune-ți întrebarea în primul rând „Ce spune Scriptura?”, când trebuie să faci o decizie. Hotărăște-te ca atunci când Dumnezeu spune să faci ceva specific, tu te vei încrede în Cuvântul lui Dumnezeu și vei face așa indiferent dacă se pare că are sens ori nu. Adoptă hotărârea lui Pavel ca și o afirmare a credinței tale: *eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci*, (Fapte 24.14).

Eu trebuie să asimilez adevărul Cuvântului. Nu este suficient să cred Scriptura; eu trebuie să-mi umplu mintea cu ea și astfel Duhul Sfânt mă poate transforma folosind adevărul Scripturii. Sunt cinci căi de a realiza aceasta: tu poți primi, citi, cerceta, memora și reflecta asupra adevărului.

În primul rând tu *primești* Cuvântul lui Dumnezeu când tu îl asculți și-l accepți cu o atitudine deschisă, receptivă. Paralela cu sămânța ilustrează cum receptivitatea noastră determină într-un fel sau altul înrădăcinarea Cuvântului lui Dumnezeu în viețile noastre și producerea roadelor. Domnul Isus identifică trei atitudini nereceptive – o minte închisă (pământul pietros), o minte superficială (pământ spinos) și o minte distrată (pământ buruienos) – și apoi zice: *Luați seama dar la felul cum ascultați* (Luca 8.18).

De fiecare dată când tu consideri că tu nu înveți nimic dintr-o predică ori de la un învățător biblic, tu trebuie să-ți verifici atitudinea ta, în special la nivelul mândriei, pentru că Dumnezeu poate vorbi chiar prin cel mai plictisitor învățător când tu ești smerit și receptiv. Iacov ne îndeamnă: *lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele.* (Iacov 1.21).

În al doilea rând mai mult de 2000 de ani de istoria bisericii, numai preoții au înțeles să citească Scriptura, în mod personal, dar acum miliarde dintre noi au acces la ea. În ciuda acestui adevăr, mulți credincioși sunt credincioși citirii ziarului zilnic decât Bibliile lor. Nu e de mirare că nu creștem. Noi nu ne putem aștepta să creștem uitându-ne la televizor trei ore, și citind Scriptura trei minute.

Multi dintre noi pretindem că credem Scriptura „din scoartă-n scoartă” dar niciodată nu am citit-o de la-nceput la sfârșit. Dacă tu vei citi Scriptura cincisprezece minute pe zi, vei avea șansa să o citești toată într-un an. Dacă tu reduci treizeci de minute de televizor pe zi și citești Scriptura în acel timp, tu vei citi Scriptura de două ori pe an.

Citirea zilnică a Scripturii te va ține în limitele vocii lui Dumnezeu. Iată de ce Dumnezeu îți instruieste pe împărații lui Israel ca întotdeauna să țină o copie a Cuvântului Său aproape de ei: *Vă trebui s-o aibă cu el și s-o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul lui* (Deuteronom 17.19a). Dar nu numai să o țină pe-aproape; ci să o citească în mod regulat! De mare ajutor pentru aceasta este un plan zilnic de citire a Scripturii. Acesta te va feri de a umbla prin Scriptură arbitrar și aruncând privirile numai peste anumite secțiuni. Dacă vrei o copie a planului meu de citire a Scripturii, îl poți comanda (vezi anexa 2 a cărții *The purpose driven life*).

În al treilea rând, *cercetând* ori studiind Scriptura este un alt mod practic de a rămâne în Cuvânt. Diferența între citire și studierea Scripturii implică două activități adiționale: punerea întrebărilor din text și notarea ideilor scoase. Tu nu ai studiat într-adevăr Scriptura până nu ai scris ideile găsite pe hârtie ori în computer.

Spațiul nu-mi permite să explic diferite metode de studiere a Scripturii. Majoritatea cărților ajutătoare la metode de studiere a Scripturii sunt valabile, incluzând una care am scris-o douăzeci de ani în urmă. (Rick Wareen - *Twelve Personal Bible Study Methods*). Secretul unui studiu bun al Scripturii este simplu să pui întrebări corecte. Metode diferite folosesc întrebări diferite. Tu vei

descoperi mult mai mult dacă te vei opri și vei pune întrebări simple ca de exemplu: Cine? Ce? De ce? Unde? și Când? Scriptura spune: *Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.* (Iacov 1.25).

Al patrulea mod de a rămâne în Cuvântul lui Dumnezeu este *memorându-l*. Capacitatea ta de memorare este un dar oferit de Dumnezeu. Poate te gândești că ai memorie slabă, dar adevărul este, tu ai milioane de idei, adevăruri, fapte și figuri memorate. Amintește-ți ce este *important* pentru tine. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu este important, tu îți vei face timp să-l memorezi.

Sunt enorme beneficii dacă memorezi versetele Scripturii. Te va ajuta:

- să rezști ispitelor: *Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!* (Psalm 119.11);
- să faci decizii înțelepte: *Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea.* (Psalm 119.105);
- să aduci mângâiere: *făgăduința robului Tău, este mângâierea mea în necazul meu: că făgăduința Ta îmi dă iarăși viață.* (Psalm 119.49-50);
- să dezvolți încrederea: *cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele* (Ieremia 15.169);
- să oferi sfaturi bune: *ia învățătura mea în inimă, și să-ți fie deodată pe buze.* (Proverbe 22.18);
- să împărtășești credința ta cu alții: *Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi.* (1 Petru 2.15).

Memoria ta este ca un mușchi. Cu cât o folosești mai mult, cu atât devii mai puternic, și memorarea Scripturii va deveni un lucru ușor. Poate vei începe selectând câteva versete ale Scripturii, prezentate în aceste meditații, care în mod deosebit te-au atins și le vei scrie pe o bucată de hârtie, sau pe o bucată mică de carton (ca un card de credit) și le vei purta cu tine oriunde vei merge. Repetă-le și citește-le cu voce tare în cursul zilei. Tu poți memora Scriptura oriunde: când lucrezi, exersezi, conduci, aștepti ori te culci. Trei chei de memorare a Scripturii sunt: repetă, repetă și repetă! Scriptura spune: *Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea.* (Coloseni 3.16a).

Al cincilea mod de a rămâne în Cuvântul lui Dumnezeu este a *reflecta* asupra lui, care în Scriptură este numit cugetare. Pentru mulți ideea de cugetare, meditare, invocă imaginații de introdus în minte care în mod neutru să fie lăsate liber să hoinărească. Asta este ceva exact opus meditației scripturale. Meditația, cugetarea scripturală este o *concentrare* a gândirii. Cere un efort serios. Tu trebuie să alegi un verset și să reflectezi, în mintea ta, de mai multe ori asupra lui.

Așa cum am menționat în meditația a 11-a, dacă tu știi să te îngrijorezi, tu știi să cugeți, să meditezi. Îngrijorarea este concentrată asupra a ceva negativ. Meditarea este tot o concentrare dar la Cuvântul lui Dumnezeu în locul problemelor tale.

Nici un alt obicei nu poate face mai mult să transforme viața ta și să te facă ca și Isus decât reflectarea zilnică în Scriptură. În timp ce noi ne facem timp să contemplăm la adevărul lui Dumnezeu, reflectând în mod serios la exemplul lui Christos noi *suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.* (2 Corinteni 3.18).

Privind cu atenție în toate timpurile, când Dumnezeu vorbește despre cugetare, în Scriptură, te vei minuna de beneficiile pe care El le-a promis aceluia care-și fac timp să reflecteze la Cuvântul Său în timpul zilei. Una din motivele pentru care Dumnezeu l-a numit pe David *om după inima Mea* (Fapte 13.22) este că David i-a plăcut să reflecteze la Cuvântul lui Dumnezeu. El a spus: *Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea.* (Psalmul 119.97). Reflectarea în mod serios la Cuvântul lui Dumnezeu este o cheie la răspunsul la rugăciune și secretul trăirii unei vieți cu succes.

Eu trebuie să aplic principiile Cuvântului. Primind, citind, cercetând, memorând și reflectând la Cuvânt sunt fără folos dacă refuzăm să le punem în practică. Noi trebuie să fim *împlinitori ai Cuvântului.* (Iacov 1.22). Aceasta este cea mai grea treaptă, pentru că în această direcție Satana se luptă foarte intens. Pe el nu-l deranjează să te duci să studiezi Scriptura, atâta timp cât tu nu faci nimic cu ceea ce înveți.

Ne înșelăm când considerăm că numai pentru că am auzit, ori citit, ori studiat Adevărul, l-am asimilat. De fapt, tu poți fi foarte ocupat încât să mergi la studiu, ori seminar, ori conferință pe teme scripturale și să nu ai timp să implementezi ce ai învățat. Tu ai uitat multe mergând de la un loc la altul. Fără implementare, toate studiile noastre biblice sunt fără folos. Domnul Isus a zis: *pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă.* (Matei 7.24). Domnul Isus deasemenea a punctat că binecuvântările lui Dumnezeu vin în urma supunerii în fața Adevărului nu numai știindu-l. El a zis: *Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți.* (Ioan 13.17).

O altă rațiune pentru care noi evităm aplicația personală este că uneori poate fi dificilă sau chiar dureroasă. Adevărul vă va face slobozi, dar prima dată poate te va face mizerabil! Cuvântul lui Dumnezeu expune motivele noastre, punctează căderile noastre, ne mustră pentru păcat, și așteaptă schimbare de la noi. Natura umană opune rezistență la schimbare, astfel că aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu este o muncă grea. Iată de ce este așa de important să discutăm aplicațiile personale cu alți oameni.

Eu nu pot să estimez suficient ce-nseamnă să faci parte dintr-un grup de studiu unde se discută din Scriptură. Noi întotdeauna învățăm de la alții adevăruri pe care nu le-am putea învăța de la noi înșine. Alți oameni te vor ajuta să pătrunzi în adâncime ceea ce ai putea pierde și ce ai putea să câștigi aplicând Adevărul lui Dumnezeu în mod practic.

Cea mai bună metodă de a deveni „înfăptuitorul Cuvântului” este ca întotdeauna să scrii acțiunea luată ca rezultat al citirii, studierii ori reflectării la Cuvântul lui Dumnezeu. Dezvoltă obiceiul de a scrie exact ceea ce tu vrei să faci. Această treaptă a acțiunii ar putea fi *personal* (te implică pe *tine*), *practic* (ceva ce poți *face*), și *planificat* (cu o dată de dus la *îndeplinire*). Fiecare aplicație va implica ori relația ta cu Dumnezeu ori relația ta cu alții, ori caracterul tău personal.

Înainte de a citi meditația următoare, stai puțin și gândește-te la întrebarea aceasta: Ce ți-a zis Dumnezeu să faci *deja* prin Cuvântului Său și încă nu ai făcut? Scrie câteva faze ale acțiunii de a duce la îndeplinire ceea ce cunoști. Poate-i spui unui prieten față de care să dai socoteală de această misiune a ta. Așa cum D.L Moody a zis: „Scriptura nu ne-a fost dată să creștem în cunoștință, ci să ne schimbăm viețile”

Nu uita deci: „*Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.*” Ioan 8.31-32

25. Transformat prin Necazuri

*întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi
tot mai mult o greutate veșnică de slavă.*

2 Corinteni 4.17

*Focul suferinței aduce
la iveală aurul relației dumnezeiești.*

Madam Guyon

Dumnezeu are un scop în spatele fiecărui necaz.

El folosește circumstanțele să dezvolte caracterul nostru. De fapt, formarea caracterului depinde mai mult de circumstanțe, în a ajunge ca și Isus, decât de citirea Scripturii. Rațiunea e clară: tu ai de-a face cu circumstanțe douăzeci și patru ore pe zi.

Domnul Isus ne-a avertizat că vom avea necazuri în lume! *În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.* (Ioan 16.33). Nimeni nu este scutit de durere, ori izolat de suferință și nimeni nu trece ușor, fără să se clatine, în viață, prin probleme. Viața este o serie de probleme. De fiecare dată când rezolvi una din ele, alta stă în așteptare să-i ia locul. Nici una din ele nu este prea mare, dar toate sunt semnificative în procesul lui Dumnezeu de creștere a ta. Petru ne asigură că problemele sunt normale, spunând: *Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi.* (1 Petru 4.12).

Dumnezeu folosește problemele vieții să ne atragă mai aproape de El. Scriptura spune: *Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă, și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit* (Psalm 34.18). Cea mai profundă și intimă închinare a ta va fi în zilele negre – când inima ta este frântă, când te simți abandonat, când nu mai ai nici o opțiune, când durerea este mare – și tu singur te întorci la Dumnezeu. În timpul suferinței noi învățăm să ne rugăm mai autentic, din toată inima, deschis în fața lui Dumnezeu. Când noi suntem în durere noi nu avem „energie” pentru rugăciuni superficiale.

Joni Eareckson Tada a notat: „Când viața este roză, noi alunecăm la gândul că știm ceva despre Isus, imitându-l, amintindu-ne cuvintele Lui și vorbindu-i Lui. Dar numai în suferință noi îl vom *cunoaște* pe Isus”. În suferință noi învățăm lucruri despre Dumnezeu, care nu le putem învăța altfel.

Dumnezeu ar fi putut să-l țină pe Iosif afară din închisoare, să-l țină pe Daniel afară de groapa cu lei, să-l țină pe Ieremia fără să fie aruncat în fântână, să-l păstreze pe Pavel fără să se sfârșame corabia cu el de trei ori, și să aibe grijă de cei trei tineri fără să fie aruncați în cuptorul încălzit de șapte ori – dar nu a făcut-o. El a îngăduit aceste probleme să se întâmple, și ca rezultat, fiecare din acești oameni au fost aduși mai aproape de Dumnezeu.

Problemele ne obligă să ne întoarcem privirea spre Dumnezeu și să depindem de El în loc să depindem de noi înșine. Pavel a mărturisit acest beneficiu spunând: *necazul care ne-a lovit în Asia ne spunea gândul că trebuie să murim; pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu.* (2 Corinteni 1.8,9). Tu niciodată nu vei înțelege că Dumnezeu este tot ce ai, până când Dumnezeu nu va fi tot ce ai.

Indiferent de cauză, nici una din probleme nu poate să se întâmple fără permisiunea lui Dumnezeu. Orice se întâmplă la copilul lui Dumnezeu este *filtrat de Tata*, și El intenționează să folosească totul spre binele tău chiar și atunci când Satana și alții din jur gândesc că e spre rău.

Pentru că Dumnezeu este în control suveran, accidentele sunt incidente în bunul plan al lui Dumnezeu pentru tine. Pentru că fiecare zi a vieții tale a fost scrisă în calendarul lui Dumnezeu înainte de a te naște (*Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele* (Psalm 139.16)); orice lucru ți se întâmplă are semnificații spirituale. Orice lucru! Romani 8. 28-29 explică de ce: *De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.*

ÎNȚELEGÂND ROMANI 8.28-29

Acesta este unul din pasajele Scripturii cel mai mult amintit și înțeles greșit. Nu spune: „Toate lucrurile lucrează calea pe care o vreau eu”. Desigur că asta nu e adevărat. Deasemenea nu zice: „Toate lucrurile lucrează în așa fel încât să am un sfârșit bun pe pământ.” Nici acesta nu-i adevărat. Sunt multe sfârșituri nefericite pe pământ.

Noi trăim într-o lume căzută. Numai în cer toate lucrurile sunt făcute perfect, în felul cum Dumnezeu a intenționat să fie. Iată de ce ni s-a cerut să ne rugăm: *vină împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.* (Matei 6.10). Pentru a înțelege deplin Romani 8.28-29 trebuie să-l studiem fază cu fază.

„**știm**”: Nădejdea noastră în vremuri dificile nu este bazată pe o gândire pozitivă, gândire visată, ori optimism natural. Cu siguranță este bazată pe știința adevărului, că Dumnezeu este în control complet al universului nostru și în același timp că El ne iubește. El este un mare Proiectant în spatele oricărui lucru. Viața ta nu este o întâmplătoare șansă, soartă sau noroc. Viața ta este un plan al Maestrului. Istoria este *povestea Lui* (History is His story). Dumnezeu trage sforile. Noi facem greșeli, dar Dumnezeu niciodată nu face. Dumnezeu *nu poate* face greșeli - pentru că este Dumnezeu.

„**că toate lucrurile**”: Planul lui Dumnezeu pentru viața ta implică *tot* ce se întâmplă cu tine – incluzând greșelile tale, păcatele tale, și loviturile ce le primești. Include: boli, datorii, dezastre, divorț, și moartea unei persoane apropiate. Dumnezeu poate scoate la iveală binele din multe rele ce se întâmplă. El a făcut-o la Calvar.

„**lucrează împreună**”: Nu separat ori independent. Evenimentele în viața ta lucrează *împreună* în planul lui Dumnezeu. Ele nu acționează izolat, ci în interdependență, pentru a te face ca și Christos, așa cum acționează părțile componente ale unui proces. Să faci o prăjitură tu trebuie să folosești făină, sare, ouă, zahăr și ulei. Mâncându-le individual, fiecare este destul de dezagreabil chiar imposibil de mâncat. Dar puse împreună și coapte ele devin o prăjitură delicioasă. Dacă tu vei da lui Dumnezeu toate experiențele dezagreabile, neplăcute, El le va îmbina împreună pentru ceva bun.

„**spre binele**”: Asta nu înseamnă că orice lucru în viață este bun. Ce se întâmplă în lumea noastră, de cele mai multe ori este rău și greșit, dar Dumnezeu este specializat în transformarea lor în bine. În genealogia pământească a Domnului Isus sunt menționate trei femei: Tamar, Rahab, Rut și Batșeba. Tamar a păcătuit devenind însărcinată cu socrul ei. Rahab a fost o stricată. Rut nu a fost evreică, dar a călcat legea ebraică căsătorindu-se cu un evreu. Batșeba a păcătuit cu David, ceea ce a culminat cu uciderea soțului ei. Toate acestea nu au avut o reputație veritabilă, dar Dumnezeu a scos ceva bun din ce era rău, și Isus a venit în linia lor de neam. Scopul lui Dumnezeu sunt mai mare ca problema noastră, durerea noastră, și chiar decât păcatul nostru.

„**celor ce iubesc pe Dumnezeu și ... sunt chemați**”: Aceasta e numai pentru copiii lui Dumnezeu. Nu este pentru oricine. Toate lucrurile lucrează *pentru răul* acelora care trăiesc în opoziție cu Dumnezeu și insistă în a avea calea lor.

„**după planul Său**”: Care este planul Său? Este acesta: „**să fie asemenea Fiului Său**”. Orice ceea ce Dumnezeu permite în viața ta este pentru planul Său!

FORMÂND CHARACTER CA ȘI A LUI CHRISTOS

Noi suntem ca niște bijuterii, săpați cu ciocanul și dalta diversității. Dacă ciocanul bijutierului nu este suficient de puternic să dea la o parte marginile noastre dure, Dumnezeu va folosi barosul. Dacă suntem foarte încăpățânați va folosi pikamărul. Va folosi ori ceea ce e nevoie.

Fiecare problemă este o oportunitate de formare a caracterului, și cu cât este mai dificilă, cu atât potențialul de formare a mușchilor spirituali și a fibrelor morale este mai mare. Pavel a zis: *necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare* (caracter) (Romani 5.3-4). Ce se întâmplă în exteriorul vieții tale nu este așa de important ca și ceea ce se întâmplă *înăuntru*. Circumstanțele tale sunt temporare, dar caracterul tău rămâne pentru veșnicie.

Scriptura adesea compară încercările cu focul, din rafinările de metale, care arde toate impuritățile. Petru a spus: *încercarea credinței voastre este cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc* (1 Petru 1.7a). Un argintar a fost întrebat: „Cum știi că argintul este pur?” El a răspuns: „Când mă văd reflectat în el”. Când tu ești trecut prin focul încercării, oamenii vor putea vedea pe Isus reflectat în viața ta. Iacov a zis: *încercarea credinței voastre lucrează... să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic*. (Iacov 1.2-3).

Pentru că Dumnezeu intenționează să te facă ca și Isus, El te va trece prin experiențe similare prin care l-a trecut pe Isus. Aceasta include singurătate, ispite, stress, critici, respingere, și multe alte probleme. Scriptura spune despre Domnul Isus că: *măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și ... a fost făcut desăvârșit*. (Evrei 5.8-9). De ce Dumnezeu ar face excepție cu privire la noi de la ce a permis să experimenteze Singurul Său Fiu? Pavel a spus: *dacă suntem copii, suntem ... și împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El*. (Romani 8.17).

RĂSPUNZÂND LA PROBLEME CA DOMNUL ISUS

Problemele nu produc în mod automat ceea ce Dumnezeu intenționează. Mulți oameni devin înrăiți în loc să devină mai buni, și niciodată nu cresc. Tu trebuie să tratezi problemele cum le-a tratat Domnul Isus.

Amintește-ți că planul lui Dumnezeu este bun. Dumnezeu știe ce e cel mai bun pentru tine și ce e mai de folos pentru inima ta. Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: *Căci Eu știu gândurile, pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.* (Ieremia 29.11). Iosif a înțeles acest adevăr când le-a zis fraților lui care, l-au vândut ca un sclav. *Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine.* (Genesa 50.20). Ezechia a avut același sentiment despre tratarea bolii vieții lui: *chiar suferințele mele erau spre mântuirea mea.* (Isaia 38.17). Ori de câte ori Dumnezeu spune nu, la cererea ta de alinare a suferințelor, ia în considerare și aceasta: *Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui.* (Evrei 12.10b).

Este vital ca tu să stai concentrat la planul lui Dumnezeu, nu la problema sau durerea ta. Așa cum Domnul Isus a îndurat durerea crucii, suntem îndemnați să-i urmăm exemplul: *Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea.* (Evrei 12.2a). Corrie ten Boom care suferit în câmpurile naziste de exterminare, a explicat puterea concentrării: „Dacă te uiți la lume, vei fi în primejdie. Dacă te uiți înăuntrul tău vei fi deprimat. Dacă te uiți la Christos vei fi liniștit!”. Concentrarea ta va determina simțirile tale.

Secretul trecerii prin probleme este să-ți amintești că durerea ta este temporară, dar răsplata este veșnică. Moise a făcut față problemelor vieții *pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire* (Evrei 11.26). Pavel a îndurat tratamentul dur, la fel. El a zis că: *întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă* (2 Corinteni 4.17).

Nu accepta o gândire cu bătaie scurtă. Stai concentrat la rezultatul de la capăt: *suntem... împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.* (Romani 8.17-18).

Adu-i slavă și bucură-te. Scriptura ne spune: *în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos* (1 Petru 4:11). Cum e posibil așa ceva? Notează că Scriptura spune ca Dumnezeu să fie slăvit „în toate lucrurile” nu „pentru toate lucrurile”. Dumnezeu nu așteaptă ca să-i aduci slavă *pentru rău, pentru păcat, pentru suferință* ori pentru consecințele dureroase ale lumii. În loc de acestea Dumnezeu vrea să-i aduci slavă când El va folosi problemele tale să împlinească scopurile Lui.

Scriptura spune: *Bucurați-vă totdeauna în Domnul!* (Filipeni 4.4). Nu spune „Bucură-te de durerea ta”. Acesta-i masochism. Tu te bucuri „în Domnul”. Nu are importanță ce se întâmplă, tu te poți bucura în dragostea, suportul, înțelepciunea, puterea și credincioșia lui Dumnezeu. Domnul Isus a zis: *Bucurați-vă în ziua aceea, și săltați de veselie; pentru că răsplata voastră este mare în cer.* (Luca 6.23).

Noi ne putem bucura de cunoașterea că Dumnezeu merge cu noi în durere. Noi nu punem un zid de separare ca să-l detașăm pe Dumnezeu care ar arunca, clișee încurajatoare de pe margine. Nu, noi îl acceptăm și ca urmare El intră în suferința noastră. Domnul Isus a făcut aceasta în urma Întrupării Sale și Duhul Său continuă acesta, acum, în noi. Dumnezeu nu ne va lăsa de capul nostru.

Refuză să renunți. Fii răbdător și persistent. Scriptura spune: *ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ... și să nu duceți lipsă de nimic.* (Iacov 1.3-4).

Formarea caracterului este un proces încet. Oricând noi încercăm să evităm or să fugim de dificultăți în viață, noi scurtcircuităm procesul de creștere, încetinim creșterea noastră și de fapt sfârșim cu cea mai grea durere – timpul pierdut - care acompaniază și mai mult refuzul și evitarea. Când tu pricepi consecințele eterne al dezvoltării caracterului tău, te vei ruga mai puțin rugăciunea „Mângâie-mă” („Ajută-mă să mă simt bine”), ci te vei ruga mai mult „Transformă-mă” („Folosește această ocazie să mă faci mai mult ca Tine”).

Tu știi că te maturizezi când începi să vezi mâna lui Dumnezeu în circumstanțe ale vieții, la întâmplare, în valuri și fără sens aparent.

Dacă tu treci prin necazuri chiar acum, nu întreba „De ce eu?” În loc de acesta întreabă „Ce vrei Tu să înveț?” Apoi încrede-te în Dumnezeu și du-te înainte făcând ce este drept: *Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.* (Evrei 10.36). Nu renunța – și vei crește! (Don't give up- grow up!)

Atenție deci: *toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.* (Romani 8.28).

26. Crescând prin ispite

Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.

Iacov 1.12

*Ispitele pentru mine sunt
licențele în divinitate.*

Martin Luther

Fiecare ispită este o oportunitate să faci bine.

Una din căile spre maturitate spirituală, ispita, devine o piatră solidă și nu o piatră de poticnire când tu realizezi că este drept în așa multe ocazii să faci lucruri bune decât să faci lucruri rele. Ispita pur și simplu, aduce cu ea o alegere. În timpul ispitei prima lovitură a lui Satana este să te distrugă, Dumnezeu vrea să folosească aceasta să te crească. De fiecare dată când tu alegi să faci bine în locul păcatului, tu crești în caracterul lui Christos. Să înțelegi aceasta, tu trebuie mai întâi să definești calitățile caracterului Domnului Isus. Una din cele mai concise descrieri ale caracterului Lui este roada Duhului: *dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor* (Galateni 5. 22-23).

Aceste nouă calități sunt o extindere a Marii Porunci și portretează descrierea lui Isus Christos. Domnul Isus este dragoste, bucurie, pace, răbdare *perfectă* și toate celelalte fructe întruchipate într-o singură persoană. Să ai Roada Duhului înseamnă să fii ca și Christos.

Cum lucrează Duhul Sfânt să producă aceste nouă fructe în viața ta? Le creează dintr-o dată? Te vei trezi într-o zi și dintr-o dată vei fi umplut cu aceste caracteristici dezvoltate complet? Nu. Fructul întotdeauna se maturizează și se coace încet.

Următoarea frază este una din cele mai importante adevăruri spirituale pe care eu le-am învățat vreodată: Dumnezeu dezvoltă Roada Duhului în viața ta permițând să experimentezi circumstanțe în care tu ești ispitit să *exprimi calități exact opuse!* Formarea caracterului implică o alegere și ispitele vin din oportunități.

Spre exemplu, Dumnezeu ne învață *dragostea* punând în jurul nostru oameni *greu de iubit*. Nu este o caracteristică a caracterului să iubești oameni care sunt ușor de iubit și care te iubesc pe tine. Dumnezeu ne învață reala *bucurie* în mijlocul tristeții, când ne întoarcem la El. Fericirea depinde de circumstanțele exterioare, dar bucuria este bazată pe relația ta cu Dumnezeu.

Dumnezeu dezvoltă o *pace* reală în noi, nu când lucrurile merg cum le-am planificat, ci permițând haos și confuzie. Fiecare poate fi plin de pace privind la un apus de soare splendid, ori relaxându-se în concediu. Noi învățăm o pace reală alegând să ne încredem în Dumnezeu în circumstanțe în care suntem ispitiți să ne îngrijorăm ori să fim fricoși. Tot așa *răbdarea* este formată în circumstanțe în care ești obligat să aștepti și ești ispitit să fii mândru ori să nu fii în siguranță.

Dumnezeu folosește situații opuse ale fiecărui fruct să ne permită nouă să alegem. Nu poți pretinde să fii bun dacă nu ai fost ispitit să fii rău. Nu poți pretinde să fii credincios dacă nu ai avut oportunitatea să fii necredincios. Integritatea este construită prin înfrângerea ispitei să fii necinstit; smerenia crește când refuzăm să fim mândri; și răbdarea se dezvoltă oricând tu refuzi ispita de a renunța. De fiecare dată când tu biruiești ispita, tu devii mai mult ca Isus!

CUM LUCREAZĂ ISPITA

Ispita ne ajută să știm că Satana este total prezicător. El a folosit aceeași strategie și păcăleală de când e Creația. De acea Pavel a spus: *nu suntem în neștiință despre planurile lui.* (2 Corinteni 2.11). Din Scriptură învățăm că ispita trece printr-un proces cu patru faze, pe care Satana le-a folosit atât la Adam și Eva cât și la Domnul Isus.

În faza unu, Satana identifică o *dorință* dinlăuntrul nostru. Poate fi o dorință păcătoasă, ca de exemplu o răzbunare, ori a-i urmări pe alții, sau poate fi dorință legitimă, normală cum ar fi dorința să fii iubit, ori apreciat, ori să te simți bine. Ispita începe când Satana vine cu sugestia (cu un gând) ca tu să accepți o dorință rea, ori ca tu să împlinești o dorință legitimă în mod greșit ori la timp nepotrivit. Întotdeauna fii atent la scurtături. Ele adesea sunt ispite! Satana șoptește: „Tu meriți acesta! Ar trebui să o ai acum! Va fi emoționant, ... mângâietor, ... ori te va face să te simți bine”.

Noi gândim că ispitele sunt împrejurul nostru, dar Dumnezeu spune că încep înlăuntrul nostru. Dacă tu nu ai avut o dorință interioară, ispita nu poate să te atragă. Ispita întotdeauna începe în minte nu în circumstanțe. Domnul Isus a zis: *dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru, și spurcă pe om.*” (Marcu 7. 21-23). Iacov ne spune clar: *poftele voastre ... se luptă în mădulele voastre?* (Iacov 4.1).

Faza a doua e *îndoiala*. Satana încearcă să te determine să te îndoiești despre ce a zis Dumnezeu referitor la păcat: Oare e chiar așa de greșit? Oare a zis Dumnezeu într-adevăr să-l faci? Oare a mai interzis aceasta Dumnezeu la cineva sau de-a lungul timpului? Oare Dumnezeu mă vrea fericit? Scriptura ne avertizează: *Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.* (Evrei 3.12)

Faza a treia este *decepția*. Satana este incapabil să spună adevărul și este numit *mincinos și tatăl minciunii*. (Ioan 8.44). Orice el spune este neadevăr sau jumate de adevăr. Satana oferă minciuna sa să înlocuiască ceea ce Dumnezeu deja a spus în Cuvântul Său. Satana spune: „Tu nu vei muri. Tu vei deveni deștept ca Dumnezeu. Tu poți trece peste astea. Nimeni nici măcar nu va ști. Se va rezolva problema ta. În jurul tău fiecare face așa. Nu este numai un micuț păcat.” Dar un mic păcat este nevăzut, nu se observă, dar crește și foarte curând va fi vizibil.

Faza a patra este *nesupunerea*. Ultima acțiune a unui gând cu care ai de-a face este în mintea ta. Ce a început cu o idee dă naștere la un obicei. Tot ceea ce tu reții va intra în atenția ta. Tu crezi minciuna lui Satana și cazi într-o capcană de care ne avertizează Iacov: *fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea. Nu vă înșelați preaiubiții mei frați.* (Iacov 1.14-16).

BIRUINȚA ASUPRA ISPITEI

Înțelegând cum lucrează ispita însăși, te ajută la ceva, dar sunt câteva trepte ce trebuie să le urci ca să fii biruitor.

Refuză să fii intimidat. Mulți creștini sunt speriați și demoralizați de gândurile ispitei simțindu-se vinovați că ei nu trec „dincolo de” ispită. Se simt rușinați chiar numai pentru faptul că sunt ispitiți. Aceasta este o lipsă de înțelegere a maturității. Tu *niciodată* nu vei depăși ispita.

Într-un sens tu poți considera ispita ca și un compliment. Satana nu-i ispitește pe aceia care-i fac voia lui, rea; sunt deja ai lui. Ispita este un semn ca Satana te urăște, nu e un semn al slăbiciunii ori trăirii lumești. Este de asemenea o parte a ființei umane și a trăirii într-o lume căzută. Nu fi surprins, șocat ori descurajat de aceasta. Fii realist despre inevitabilitatea ispitei; tu nu vei fi în stare niciodată se o eviți în mod complet. Scriptura spune: „Când tu ești ispitit...” nu spune „Dacă tu ești ispitit”. Pavel ne spune: *Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească.* (1 Corinteni 10.13).

Nu este păcat să fii ispitit. Domnul Isus a fost ispitit, da, și niciodată nu a păcătuit, *în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.* (Evrei 4.15). Ispita devine păcat când pătrunzi în ea. Martin Luther a zis: „Tu nu poți opri păsările să zboare deasupra capului tău dar tu le poți opri ca ele să-și facă cuib în părul tău.” Tu nu-l poți ține pe Diavol de la a veni cu sugestii în gândirea ta, dar tu poți alege a nu trata nimic cu el.

Spre exemplu, mulți oameni nu știu diferența dintre atracția fizică și poftă. Ele nu sunt identice. Dumnezeu ne-a făcut pe fiecare dintre noi ființe sexuale, și asta e bine. Atracția este naturală, spontană, răspunsul dat de Dumnezeu la frumusețea fizică, pe când pofta este un *act deliberat al voinței*. Pofta este o alegere să comiți în mintea ta ce ți-ar place să faci cu trupul tău. Tu poți fi atras fără a alege să păcătuiești prin poftă. Mulți oameni, special bărbații creștini, se simt vinovați că hormonii dați de Dumnezeu sunt activi. Când ei automat punctează o femeie atractivă, li se pare că au profit și se simt rușinați și condamnați. Dar atracția nu este poftă până nu începi să tratezi cu ea.

De fapt, cu cât crești mai aproape de Dumnezeu, cu atât Satana te va ispiti mai mult. Momentul când devii copil al lui Dumnezeu, Satana, ca și un criminal, pretinde a avea un „contract” cu tine. Ești dușmanul lui și conspiră căderea ta.

Câteodată când te rogi, Satana va veni cu tot felul de sugestii bizare ori gânduri rele numai să te distragă și să-ți fie rușine. Nu fi alarmat ori rușinat de asta, dar realizează că lui Satana îi este frică de rugăciunile tale și va încerca orice să te oprească să te rogi. În loc să te condamni pe tine însuși cu gânduri ca acesta „Cum am putut să gândesc așa ceva?” tratează ca o acțiune a lui Satana de a te distra și reconcentrează-te la Dumnezeu.

Recunoaște paternul ispitei tale și fii gata de acțiune. Sunt câteva situații sigure care te fac mai vulnerabil la ispită ca altele. Unele circumstanțe te vor determina să te poticnești imediat, în timp ce altele nu te deranjează. Aceste situații sunt unice la slăbiciunile tale, și tu ai nevoie să le identifici pentru că Satana cu siguranță le știe! El știe *exact* ce te face să cazi, și în mod constant va lucra să te ducă în aceste circumstanțe. Petru ne avertizează: *Fiți treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită.* (1 Petru 5.8).

Întreabă-te tu însuși „Când sunt cel mai ispitit? În care zi din săptămână? Care perioadă a zilei?” Întreabă-te: „Unde sunt cel mai mult ispitit: La locul de muncă? Acasă? La casa vecinului? La sala de sport? În aeroport, ori motel, ori în oraș?”

Întreabă: „Cine este cu mine când sunt cel mai mult ispitit? Prietenii? Colegii? Străinii? Când sunt singur?” Întreabă deasemenea: „Cum mă simt de obicei când sunt cel mai mult ispitit?” Poate fi când tu ești obosit, ori singur, ori plictisit, ori deprimat, ori sub stress. Poate fi când ai fost rănit, ori flămând, ori îngrijorat, ori după un mare succes, ori înălțime spirituală.

Tu ar trebui să-ți identifici paternul tău tipic al ispitei și atunci să te pregătești să eviți acele situații pe cât e posibil. Scriptura ne spune în repetate rânduri să anticipăm, și să fim gata să facem față ispitei. Pavel a zis: *să nu dați prilej diavolului.* (Efeseni 4.27). Planurile înțelepte reduc ispitele. Urmează îndemnul Proverbelor: *Cărarea pe care mergi să fie netedă, și toate căile tale să fie hotărâte: nu te abate nici la dreapta nici la stânga, și ferește-te de rău.* (Proverbe 4.26-27); *Calea oamenilor fără prihană este să se ferească de rău; acela își păzește sufletul, care veghează asupra căii sale.* – (Proverbe 16.17).

Cere ajutorul lui Dumnezeu. Cerul are douăzeci și patru de ore, linie de urgență. Dumnezeu vrea să-l soliciți pentru asistență în ispitele care te înăbușesc. El zice: *Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!* (Psalm 50.15). Eu numesc aceasta, rugăciunea „cuptorul cu microunde”, pentru că este rapid și la punct: Ajutor! SOS! Mayday! (un semnal internațional folosit de avioane și vapoare în caz de pericol). Când ispitele vin, tu nu ai timp pentru o conversație lungă cu Dumnezeu, tu simplu plângi. David, Daniel, Petru, Pavel și milioane mulți alții s-au rugat acest fel de rugăciune spontană pentru ajutor în necazuri.

Scriptura garantează că plânsul nostru după ajutor va fi auzit pentru că Domnul Isus este înțelegător cu luptele noastre. El a avut de-a face cu aceleași fel de ispite. El *în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.* (Evrei 4.15).

Dacă Dumnezeu așteaptă să ne ajute să biruim ispita de ce nu ne întoarcem la El mai des? Cinstit fiind, câteodată nu vrem să fim ajutați! Noi vrem să înțrăm în ispită, chiar știind că e ceva greșit. În momentul când gândim, când știm ce e mai bun pentru noi mai mult ca Dumnezeu, ușor cădem.

Altădată ne este rușine să-l întrebăm pe Dumnezeu pentru ajutor pentru că noi ținem în noi aceeași ispită din nou și din nou. Dar Dumnezeu niciodată nu se crede iritat, plictisit ori nerăbdător

când noi venim la El. Scriptura zice: *Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.* (Evrei 4.16).

Dragostea lui Dumnezeu este veșnică, și răbdarea Lui ține pentru totdeauna. Dacă tu trebuie să plângi pentru ajutorul lui Dumnezeu de două sute de ori pe zi să învingi o anume ispită, El va fi dornic să-ți dea milă și har, deci vino cu curaj. Cere-i Lui puterea să faci lucruri bune și așteaptă de la El să ți le ofere.

Ispitele ne țin dependenți de Dumnezeu. Așa cum o rădăcină crește puternic când vântul suflă puternic în crengile copacului, și tu de fiecare dată când stai drept în fața ispitei tu crești puternic devenind ca și Isus. Când tu te poticnești – și o vei face – nu înseamnă ceva fatal. În loc să intri în bucluc ori să renunți, privește la Dumnezeu, așteaptă ajutor de la El, și adu-ți aminte că răsplata te așteaptă: *Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a fâgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.* (Iacov 1.12)

Ține minte deci: *Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a fâgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.* (Iacov 1.12)

27. Biruind ispita

*Fugi de poftele tinereții, și urmărește
neprihănirea, credința, dragostea, pacea,
împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.*

2 Timotei 2.22

*Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească.
Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre;
ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.*

1 Corinteni 10.13

Întotdeauna e o cale de ieșire.

Câteodată ți se pare câte-o ispită ca fiind peste puterile tale ca s-o biruiești, dar aceasta-i o minciună de-a lui Satana. Dumnezeu a promis că niciodată nu va permite să vină peste tine mai mult decât a pus în tine ca să mânuiești. El nu va permite nici o ispită care să fie peste puterea ta. Oricum, tu trebuie să-ți faci partea ta practicând cele patru faze de a birui ispita.

Reconcentrează atenția ta la altceva. Poate e o surpriză să-ți spun că *nicăieri* în Scriptură nu e scris ca noi „să ne împotrivism ispitei”. Ni se spune „să ne împotrivism diavolului” (*Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.* (Iacov 4.7)); dar e foarte mare diferență între cele două, și voi explica aceasta mai târziu. În loc de acestea ni se spune să ne reconcentrăm atenția, pentru că împotrividu-ne unui gând nu are efect. Fixându-ne gândirea numai la o idee, se intensifică concentrarea noastră numai la un singur lucru și întărește ispita. Să vă explic:

De fiecare dată când tu încerci să blochezi un gând să stea în mintea ta, tu îl vei trimite mai adânc, în memorie. Rezistând, tu, de fapt îl întărești. Acesta este un adevăr special cu ispita. Tu nu învingi ispita luptând cu simțirile tale. Cu cât te lupti mai mult cu simțirile tale, cu atât mai mult te vei consuma și ele vor pune stăpânire pe tine. Le dai mai multă putere dacă le dai importanță, gândindu-te la ele.

Din moment ce ispita începe cu un gând, cel mai rapid mod de neutralizare a ispitei este să îndrepti atenția ta spre altceva. Nu lupta cu gândurile, schimbă canalul minții tale și găsește interes într-o altă idee. Acesta este primul pas să învingi ispita.

Lupta pentru păcat este câștigată ori pierdută, în mintea ta, funcție de direcția în care te focalizezi. De aceea Iov a zis: *Făcusem un legământ cu ochii mei, și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare* (Iov 31.1). Și David s-a rugat: *Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deșarte.* (Psalm 119.37a).

Te-ai uitat vreodată la televizor la o reclamă despre mâncare și imediat după aceea ai simțit că ți-e foame? Ai auzit pe cineva tușind și imediat ai simțit nevoia să tușești? Ai văzut pe cineva căscând și ai simțit nevoia și te-ai găsit căscând? (Poate tu, deja, te găsești pe tine căscând acuma

chiar!). Aceasta-i puterea sugestiei. De obicei mergem înainte indiferent de concentrarea atenției noastre. Cu cât gândești mai mult la ceva, cu atât mai mult acel ceva pune stăpânire pe tine.

Iată de ce repetând: „Trebuie să mă rețin să mănânc mult... ori să mă opresc de la fumat... ori să mă rețin de la a pofti ceva” este o strategie de autoînvingere. Te ține concentrat la ceva ce nu vrei. Este ca și următorul anunț: „Eu nu voi face niciodată ceea ce părinții mei au făcut”. Te pui pe tine însuși în joc, în mod repetat.

Multe meniuri pentru cură de slăbire nu-și fac efectul pentru că te țin cu gândul la mâncare tot timpul demonstrându-ți că ești flămând. În același mod un vorbitor care vorbește însuși „Nu te speria”, ajunge să-i fie frică! În loc de aceasta, concentrează-te în totalitate – la Dumnezeu, nu la importanța cuvântării or nevoia ascultătorilor.

Ispita începe prin captarea atenției. Ceea ce este în atenția ta stârnește emoțiile tale. Apoi emoțiile tale activează obiceiul tău, și tu acționezi în direcția în care simți. Cu cât te concentrezi mai mult la „Nu vreau să fac aceasta”, cu atât mai puternic ești atras în acel domeniu.

Ignorând o ispită este mult mai efectiv decât luptând cu ea. Din moment ce în mintea ta este altceva, ispita pierde puterea. Deci, când ispita te sună la telefon, nu argumenta, ci închide telefonul!

Câteodată asta înseamnă, concret, să părăsești situația ispititoare. Este folositor să fugi. Scoală-te și închide televizorul. Pleacă dintr-un grup, care clevește. Părăsește sala de cinema la mijlocul filmului. Ca să eviți înțepătura stai departe de albine. Fă orice e posibil să dai atenție la altceva.

Spiritual, mintea ta este cel mai vulnerabil organ. Să reduci ispita, ține mintea ocupată cu Cuvântul lui Dumnezeu și alte gânduri bune. Tu învingi gândurile rele gândind la ceva mai bun. Acesta este principiul înlocuirii. *Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.* (Romani 12.21). Satana nu poate să-ți atragă atenția când mintea ta este ocupată cu altceva. Iată de ce Scriptura în mod repetat ne spune unde să ne concentrăm mintea noastră: *Frați sfinți care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus.* (Evrei 3.1). *Adu-ți aminte de Domnul Isus Christos.* (2 Timotei 2.8). *Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească.* (Filipeni 4.8)

Dacă tu ești serios în ce privește biruința asupra ispitei tu trebuie să-ți organizezi mintea ta și să îți evidențiezi sursele informațiilor. Cel mai înțelept om ce a trăit pe pământ a spus: *Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.* (Proverbe 4.23). Nu accepta ca toate gunoaiile, în mod indiscret, să între în mintea ta. Fii selectiv. Alege atent la ce te gândești. Urmează exemplul lui Pavel: *Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.* (2 Corinteni 10.5). Aceasta cere o practică de o viață, dar cu ajutorul Duhului Sfânt tu poți reprograma modul tău de gândire.

Revelează lupta ta la un prieten evlavios ori unui grup care e gata să te ajute. Tu nu trebuie să spui la toată lumea, dar trebuie la cel puțin o persoană să împărtășești deschis lupta ce o duci. Scriptura spune: *Mai bine doi decât unul... Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice!* (Eclesiastul 4.9-10).

Să clarific această idee: Dacă tu pierzi o luptă împotriva unui prost obicei, persistent, o adicție, ori o ispită și tu ești blocat, în mod repetat, într-un cerc al buneii intenții-cădere-vinovăție, tu nu vei câștiga de unul singur! Ai nevoie de ajutorul unei persoane. Unele ispite sunt biruite cu ajutorul soțului sau soției care se roagă pentru tine, te încurajează și te ține motivat.

Planul lui Dumnezeu pentru creșterea și libertatea ta include alți creștini. În mod autentic, cinstit, părtașia este un antidot al luptei de unul singur împotriva păcatului, care nu cedează. Dumnezeu spune că e o singură cale să fii eliberat: *Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.* (Iacov 5.16).

Într-adevăr, tu vrei să fii vindecat de acea ispită persistentă care te biruie iarăși și iarăși? Soluția lui Dumnezeu este clară: Nu te revolta; nu fi confuz! Nu renunța; scoate-o la iveală. Darea pe față a simțirilor tale este începutul vindecării.

Ascunzând-o în inimă se va intensifica. Problemele cresc în întuneric și devin din ce în ce mai mari, dar când sunt expuse la lumina adevărului ele se subțiază. Ești atât de bolnav numai atât cât ții în secret. Dă jos masca, oprește-te să te pretinzi că ești perfect și pășește în libertate.

La biserica ce o păstoresc, Saddleback Church, noi am experimentat o putere deosebită în acest principiu, să rupi agățarea de adicțiile aparente, fără ajutor și să persisti ispitelor printr-un program pe care noi l-am numit *Celebrate Recovery*. Este un proces scriptural de recuperare, cu opt trepte, bazat pe Predica de pe Munte a Domnului Isus și construit în grupe mici de suport. În ultimii zece ani peste 5.000 de vieți au fost eliberate din tot felul de obiceiuri, răni și adicții. Astăzi programul este folosit în câteva mii de biserici. În mod deosebit recomand acest program și pentru biserica ta.

Satana vrea să gândești că păcatul tău și ispita ta sunt unice și ca urmare trebuie să le ții în secret. Adevărul este că, toți suntem în aceeași barcă. Noi avem de-a face cu același fel de ispite: *Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească*, (1 Corinteni 10.13); și *toți au păcătuit*. (Romani 3.23). Milioane au căzut în cursa în care ești acum și au avut de-a face cu aceleași lupte cu care tu ai de-a face acum.

Rațiunea pentru care noi ascundem căderile noastre este mândria. Noi vrem ca alții să gândească că la noi totul este „sub control”. Adevărul este, fie ca vorbești sau nu, ceva este deja ieșit de sub control în viața ta: probleme financiare, căsătoria, copiii, gândurile, viața sexuală, obiceiurile secrete sau orice altceva. Dacă tu le-ai fi putut rezolva de unul singur erau rezolvate. Dar nu poți. Puterea voinței și rezoluțiile personale nu sunt suficiente.

Unele probleme sunt prea confuze, prea obișnuite și prea mari de rezolvat de unul singur. Tu ai nevoie de un grup mic ori un prieten motivator care să te încurajeze, să te ajute, să se roage pentru tine, să-ți arate dragostea necondiționată, și te țină motivat. Același lucru și tu poți face pentru el.

Oricând cineva mi se mărturisește și-mi spune că „Eu niciodată n-am spus aceasta la nimeni, până acum”, mă bucur pentru acea persoană, pentru că știu că va experimenta o deosebită vindecare și eliberare. Robinetul butoiului exploziv, se deschide încet și pentru prima dată poate să se vadă o licărire de nădejde pentru viitor. Miracolul se întâmplă întotdeauna când noi facem ceea ce Dumnezeu ne spune să facem, mărturisind luptele noastre unui prieten evlavios.

Să-ți pun o întrebare dificilă: Ce pretinzi tu a nu fi o problemă în viața ta? Ți-e frică să vorbești despre asta? Nu încerca să o rezolvi de unul singur. Da, este umilitor să admitem slăbiciunile noastre altora, dar o lipsă de umilință se vede în orice lucru care te ține blocat de a schimba ceva spre bine. Scriptura spune: *Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți.*” *Supuneți-vă dar lui Dumnezeu.* (Iacov 4.6-7a).

Împotriviți-vă Diavolului. După ce ne-am smerit și ne-am supus lui Dumnezeu, ni se spune să ne împotrivim Diavolului. Partea a doua a lui Iacov 4.7 spune: *Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.* Noi nu vom ceda, în mod pasiv, la atacurile lui. Noi trebuie să ne luptăm împotriva lui.

Noul Testament adesea descrie viața creștină ca o bătălie spirituală împotriva forțelor răului, folosind cuvântul război ca o luptă, cucerire, strădanie și biruință. Creștinii adesea sunt comparați cu soldați slujind pe teritoriul inamicului.

Cum ne putem împotrivi Diavolului? Pavel ne spune: *Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.* (Efeseni 6.17). Prima treaptă este să accepți mântuirea lui Dumnezeu. Tu nu vei fi în stare să zici NU Diavolului până nu zici DA lui Christos Domnul. Fără Christos tu ești fără nici o apărare împotriva Diavolului, dar cu „coiful mântuirii” mințile noastre sunt protejate de Dumnezeu. Ține minte aceasta: Dacă tu ești un credincios, Satana nu te poate forța să faci ceva. El poate numai să vină cu sugestii.

În al doilea rând tu trebuie să folosești Cuvântul lui Dumnezeu ca și o armă împotriva lui Satana. Domnul Isus a folosit aceasta când a fost ispitit în pustie. De fiecare dată când Satana venea cu o sugestie, Isus a atacat-o folosind pasaje din Scriptură. El nu a argumentat cu Satana. El nu a zis „Nu sunt flămând”, când a fost ispitit să-și folosească puterea pentru nevoile personale. El pur și simplu a citat Scriptura din memorie. Noi trebuie să facem la fel. Aici e puterea în Cuvântul lui Dumnezeu și lui Satana i-e frică.

Nici măcar nu încerca să argumentezi cu Diavolul. El e mai bun în argumente decât tine, având mii de ani de practică. Tu nu-l poți impresiona pe Satana cu logica ori opinia ta, dar tu poți folosi arma care-l face să tremure – Cuvântul lui Dumnezeu. Iată de ce memorizarea Scripturii este absolut esențială să ne apărăm de ispită. Tu ai acces imediat la el oricând ești ispitit. Ca și Isus, tu ai adevărul depozitat în inima ta, gata să fie folosit.

Dacă tu nu ai memorat nici un verset din Scriptură, tu nu ai cartușe în pușca ta! Te provoc să memorezi câte un verset pe săptămână pentru tot restul vieții tale. Imaginează-ți ce puternic vei fi.

Dă-ți seama de vulnerabilitatea ta. Dumnezeu ne avertizează să nu fim îngâmfați și prea încrezători. Ieremia a zis: *Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?* (Ieremia 17.9). Asta înseamnă că noi putem să ne autodistrugem. În circumstanțe reale fiecare dintre noi suntem capabili să comitem orice păcat. Noi trebuie să nu lăsăm jos garda noastră și să gândim că suntem înafara ispitei.

Nu te plasa pe tine însuși în situații de ispite. Evită-le. Scriptura spune: *Înțeleptul se teme și se abate de la rău, dar nesocotitul este îngâmfat și fără frică.* (Proverbe 14.16). Amintește-ți că e mai ușor să stai departe de ispită decât să o accepți. Pavel ne spune: *să nu poftim după lucruri rele, ... să nu fiți închinători la idoli, ... să nu curvim, ... să nu ispitim pe Domnul, ... să nu cârțiți, ... cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.* (1 Corinteni 10.6-12).

Nu uita: *Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.* (1 Corinteni 10.13b)

28. Maturizarea cere timp

Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.

Eclesiastul 3.1

Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Christos.

Filipeni 1.6

Nu este scurtătură pentru maturizare.

Durează ani pentru ca să creștem la starea de adulți și durează un sezon întreg pentru un fruct să crească și să se coacă. Același lucru este adevărat și cu privire la Rosta Duhului. Formarea unui caracter ca a lui Christos nu se realizează în grabă. Creșterea spirituală, ca și creșterea biologică cere timp.

Când tu încerci să culegi un fruct înainte de devreme, fructul își pierde gustul. În America, roșiile, de obicei, se culeg mai devreme ca să fie tari pe perioada transportului la magazin. Așa că înainte de a fi vândute aceste roșii verzi sunt stropite cu gaz de bioxid de carbon, care le roșește imediat. Roșiile gazate sunt comestibile dar ele nu au gustul roșiilor proaspete care sunt lăsate să se coacă normal.

În timp ce noi ne facem griji să creștem cât mai repede, Dumnezeu este interesat să creștem cât mai puternici. Dumnezeu vede viețile noastre din și pentru veșnicie, așa că El niciodată nu se grăbește.

Lane Adams a comparat o dată procesul de creștere spirituală cu strategia aliaților, folosită în cel de-al doilea război mondial, să elibereze insulele în Sudul Pacificului. Prima dată ei au vrut „să potolească” insula, slăbindu-i rezistența bombardând fortărețele inamicului cu obuze de pe vapoare, departe de coastă. Apoi, un grup mic al Marinei invada insula și construia o baracă (beachhead) – pe un loc mic al insulei, ușor de controlat. După ce baraca era în siguranță, ei începeau un proces de eliberare a restului insulei, un mic teritoriu o dată. Poate era posibil ca toată insula să fie rapid sub control, dat cu un cost mare al bătăliei.

Adams a venit cu o paralelă: Mai întâi, Christos Domnul, ne-a alarmat, bombardându-ne cu vestea bună. El câteodată „să ne potolească” permitea invadarea unor probleme pe care noi nu le puteam rezolva. Unii își deschid viața pentru Christos, când prima dată El bate la ușă, mulți însă opun rezistență și se apără. Prin multe experiențe și comunicări Isus continuă spunând: *„Iată eu stau la ușă și bat!”*

Momentul când tu te deschizi pentru Christos, Dumnezeu construiește o „baracă” în viața ta. Tu poate gândești că te-ai predat Lui cu toată viața, dar adevărul este, că atunci și acolo sunt multe aspecte ale vieții tale de care tu nu ești conștient că sunt departe de o predare totală. Tu poți preda lui Dumnezeu ceea ce înțelegi în acel moment. Și e bine. Din moment ce Christos are o „baracă”, El începe o campanie de cucerire a tot mai mult teritoriu până când toată viața ta este a Lui, complet. Vor fi lupte și bătălii, dar rezultatul niciodată nu va fi regretat. Dumnezeu a promis că *Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Christos.* (Filipeni 1.6).

Ucenicia este procesul de conformare ca și Christos. Scriptura spune că: *până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos;* (Efeseni 4.13). A fi ca și Christos este destinația ta finală dar călătoria ta va dura toată viața.

Până acum am văzut cum călătoria implică *credință* (prin închinare), *apartenență* (prin părtășie) și *transformare* (prin ucenicizare). Fiecare zi, ce trece, Dumnezeu te vrea să devii din ce în ce mai mult ca El: *v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut* (Coloseni 3.10a).

Astăzi suntem obsedați de viteză, dar Dumnezeu este mult mai interesat în întărire și stabilitate decât iuțea. Noi vrem să rezolvăm rapid, pe scurtătură, un punct al soluției. Noi vrem o predică, un seminar, ori o experiență care va rezolva imediat toate problemele, să mute toate ispitele, și să ne elibereze de toate durerile creșterii. Dar reala maturitate nu este niciodată rezultatul unei singure experiențe, n-are importanță cât de puternic ori cât de adânc ai fost mișcat. Creșterea este gradată. Scriptura spune: *Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.* (2 Corinteni 3.18b).

DE CE DUREAZĂ AȘA DE MULT?

Dumnezeu *ar putea* să ne transforme instantaneu, dar El a ales să ne crească încet. Isus este precaut în formarea ucenicilor Săi. Așa cum Dumnezeu a permis israeliților să ocupe Țara Promisă „încetul cu încetul” pentru a nu fi peste puterile lor, El preferă să lucreze în faze progresive și în viețile noastre.

De ce ia atâta timp să ne schimbe și să creștem? Sunt câteva rațiuni.

Noi suntem înceteți la învățătură. Noi adesea trebuie să reînvățăm o lecție de patru, cinci ori, până o știm. Problemele se țin în mod repetat, și noi gândim: „Nu vreau încă odată! Eu deja am învățat aceasta!” - dar Dumnezeu știe mai bine. Istoria Israelului ilustrează cât de repede noi uităm lecțiile ce Dumnezeu ne învață și cât de repede noi revenim la paternele noastre vechi de comportare. Noi avem nevoie de demascări repetate.

Noi avem multe de învățat. Mulți oameni se duc la consilieri cu o problemă personală sau o problemă de relație care a luat *ani* să se dezvolte și zic: „Eu am nevoie să mă ajuți. Vrea să văd rezultatul imediat.” Ei, în mod naiv, așteaptă o rezolvare rapidă, la o problemă coaptă în termen lung, cu dificultăți, cu rădăcini adânci. Așa cum multe probleme de-ale noastre – și, de fapt, toate obiceiurile noastre – nu se pot dezvolta peste noapte, nu este realistic să ne așteptăm să se rezolve imediat. Nu există medicament, rugăciune, ori principiu care poate repara imediat ceea ce este distrus de ani de zile. Cere muncă serioasă de mutare și înlocuire. Scriptura spune aceasta în mai multe feluri: *încetul cu încetul... nu vei putea îndată* (Deuteronom 7.22) ori *Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericii, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.* (Romani 13.12) ori *lăsați-vă mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut... Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.* (Coloseni 3.7-10, 14). După ce ai primit noua natură, la momentul acceptării lui Isus ca Domn și Mântuitor, nu ai fost imediat eliberat de vechile obiceiuri, paterne și practici care trebuie mutate sau înlocuite.

Ne este frică să ne umilim și să facem față adevărului despre noi înșine. Deja am punctat că adevărul ne va face slobozi, dar adesea mai întâi ne face mizerabili. Frica a ceea ce poate, vom

descoperi, dacă noi în mod cinstit, vom da pe față defectele caracterului nostru, ne ține trăind în închisoarea refuzului. Numai cum Dumnezeu permite să strălucească lumina adevărului Său peste căderile noastre, greșelile noastre, numai așa suntem ajutați să începem să lucrăm la rezolvarea lor. Iată de ce tu nu poți crește fără umilință, cu o atitudine gata de a învăța.

Creșterea este adesea dureroasă și ne sperie. Nu este creștere fără schimbare; nu este schimbare fără teamă ori pierdere, nu este pierdere fără durere. Trebuie să lași trecutul să plece, ca să experimentezi noul. Ne e frică de pierderi, chiar dacă căile noastre vechi ne autodistrug, pentru că, așa cum o pereche de pantofi veche a fost oricum confortabilă și familiară, și uneori, ne e greu, dar o schimbăm.

Oamenii adesea își făuresc identitatea în jurul defectelor lor. Noi zicem: „Vreau să fie ca mine...” și „Sunt așa cum sunt”. O inconștientă frică este aceea că, dacă dau drumul obiceiului meu, durerii mele, deschiderii mele ce se va întâmpla cu mine? Frica aceasta cu siguranță va încetini creșterea ta.

Obiceiurile cer timp pentru transformare. Amintește-ți că caracterul tău este suma obiceiurilor tale. Tu nu poți pretinde să fii bun până nu arăți că de obicei ești bun – tu arăți bunătate fără chiar să o planifici. Tu nu poți pretinde integritate, până când în viața ta obișnuită ești totdeauna cinstit. Un soț care este credincios soției lui aproape tot timpul nu este credincios de loc! Obiceiul tău definește caracterul tău.

Este o singură cale să transformi obiceiurile la caracterul lui Christos. Tu trebuie să le *practici* – și asta cere timp! Nu este un *obicei instantaneu*. Paul îl îndeamnă pe Timotei: *Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți.* (1 Timotei 4.15).

Dacă tu practici ceva mai mult decât normal, vei obține ceva bun. Repetiția este mama caracterului și îndemnării. Această formare de caracter-obicei este adesea numit „*disciplină spirituală*”, și există zeci de cărți care pot să te învețe cum să faci aceasta. După terminarea meditației a 40-a vei găsi o listă cu cărți recomandate pentru creștere spirituală.

NU TE GRĂBI

Pe cum crești spre maturitatea spirituală, vei găsi câteva căi de cooperare cu Dumnezeu în acest proces:

Crede că Dumnezeu lucrează în viața ta chiar dacă tu nu simți aceasta. Creșterea spirituală este ceva plicticos, fiind înceată, numai câte o treaptă o dată. Așteaptă-te la o îmbunătățire gradată. Scriptura spune: *Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.* (Eclesiastul 3.1). Există, de asemenea, sezoane în viața spirituală, de creștere. Uneori, tu vei avea pentru scurt timp o intensă izbucnire a creșterii (o primăvară), urmată de o perioadă de stabilizare și testare (vară și toamnă).

Ce să zic de acele probleme, obiceiuri și lovituri pe care tu ai vrea să fie mutate în mod miraculos? Este fain să te rogi pentru miracole, dar nu fi dezamăgit dacă răspunsul vine printr-o schimbare gradată. Peste timpul normal, un șuvoi de apă încet dar hotărât va roade piatra tare și va transforma marele bolovan în pietricică. Cu timpul, o mică ghindă poate fi transformată într-un gigant copac verde, înalt de 350 picioare, pomul roșu gigant (un copac numit „giant redwood”, găsit în nordul Californiei, la Sequoia).

Ține un jurnal al lecțiilor învățate. Acesta nu este o agendă zilnică a evenimentelor, dar un raport a ceea ce tu ai învățat. Scrie gândurile importante și lecția vieții pe care Dumnezeu te învață despre El, despre tine, despre viață, relații și orice altceva. Înregistrează acestea care să le poți revedea și aminti și să le transmiți la generațiile următoare. *Să se scrie lucrul acesta pentru neamul de oameni care va veni, și poporul, care se va naște, să laude pe Domnul!* (Psalm 102.18). Rațiunea pe care noi trebuie să o reînvățăm este că uităm ușor. Revizuirea jurnalului tău spiritual în mod regulat poate să te ferească de răni care nu mai sunt necesare și de dureri de cap. Scriptura spune: *trebuie să ne ținem de lucrurile, pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele.* (Evrei 2.1).

Fii răbdător cu Dumnezeu și cu tine însuși. Una din frustrările vieții este că timpul lui Dumnezeu foarte rar este la fel cu al nostru. Noi suntem adesea grăbiți când Dumnezeu nu este. Tu poate te simți frustrat cu progresul încet, pentru că-l trăiești efectiv în viața ta. Amintește-ți că Dumnezeu niciodată nu se grăbește, dar El totdeauna acționează la timp. El va folosi întreaga ta viață să te pregătească pentru rolul tău din eternitate.

Scriptura este plină cu exemple cum Dumnezeu folosește un proces lung să formeze un caracter, special pentru cei cu funcții de slujire. A avut nevoie de opt zeci de ani să-l pregătească pe Moise, incluzând patruzeci de ani în pustie. Pentru 14.600 de zile Moise era în așteptare, întrebându-se „Nu e timpul încă?” Dar Dumnezeu îi spunea „Nu încă”

Contrar titlurilor cărților populare nu vei găsi titluri ca: *Trepte Ușoare spre Maturitate* ori *Secrete ale Sfințenie Instantanee*. Când Dumnezeu vrea să facă un mușuroi, îl face peste noapte, dar când El vrea să facă un grandios stejar are nevoie de sute de ani. Grandiosul suflet crește prin probleme și furtuni și sezoane de suferință. Fii răbdător cu aceste procese. Iacov ne îndeamnă: *răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic.* (Iacov 1.4)

Nu te descuraja. Când Habacuc a devenit descurajat pentru că el nu a gândit că Dumnezeu lucrează suficient de repede, Dumnezeu i-a spus aceasta: *este o prorocie, a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire, și nu va minți; dacă zăbovește, așteaptă-o, căci va veni și se va împlini negreșit.* (Habacuc 2.3). O întârziere nu este un refuz din partea lui Dumnezeu.

Amintește-ți cât de mult ai venit și cât de mult ai de mers. Cu ani în urmă oamenii purtau o emblemă populară cu literele PBPGINFWMY, care sunt inițialele la „Please Be Patient, God Is Not Finish With Me Yet”. (Pe românește ar suna așa: RARDINATCIIM = Rogu-te, Ai Răbdare, Dumnezeu Încă Nu A Terminat Ce-a Început În Mine) Dumnezeu nu a terminat cu tine, încă, deci mergi înainte. Chiar și melcul ajung la arcă perseverând!

Nu uita: *Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Christos.* Filipeni 1.6

SCOPUL NUMARUL PATRU

AI FOST FORMAT SĂ-L SLUJEȘTI PE DUMNEZEU
*Cine este Pavel? Și cine este Apolo?
 Niște slujitori ai lui Dumnezeu, prin care ați crezut;
 și fiecare după puterea dată lui de Domnul.
 Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească.*
 1 Corinteni 3.5-6

29. Acceptă însărcinarea ta

*noi suntem lucrarea Lui,
 și am fost zidiți în Christos Isus pentru faptele bune,
 pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte,
 ca să umblăm în ele.*

Efesenii 2.10

*Te-am proslăvit pe pământ,
 am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac.*

Ioan 17.4

Ai fost așezat pe pământ să-ți aduci contribuția ta.

Nu ai fost creat să consumi resursele pământului – să mănânci, să respiri, și să ocupi locul de geaba. Dumnezeu te-a destinat să faci ceva deosebit cu viața ta. De ce cărțile, ce se vând cele mai bine, oferă sfatul cum să „profitezi” cel mai mult din viață, și nu rațiunea pentru care Dumnezeu te-a creat? Ai fost creat să dai ceva vieții pe pământ, nu numai să iei. Dumnezeu vrea să dai ceva în

schimb a ceea ce primești. Acesta e al patrulea scop al vieții tale, și este numit „lucrarea” ori slujba ta. Scriptura ne dă detalii.

Ai fost creat să-L slujești pe Dumnezeu. Scriptura spune: *am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.* (Efeseni 2.10b). Aceste „fapte bune” constituie slujba ta. Oricând îi slujești pe alții la orice nivel, tu, de fapt, îl slujești pe Dumnezeu împlinind unul din scopurile tale. În următoarele două meditații tu vei vedea cum Dumnezeu te-a *întocmit* cu deosebită grijă, pentru acest scop. Ce Dumnezeu i-a spus lui Ieremia este adevărat și pentru tine: *înainte ca să te fi întocmit în pântecel mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să ieși tu din pântecel ei, Eu te pusesem deoparte, și te făcusem prooroc al neamurilor.*” (Ieremia 1.5). Ai fost plasat pe planeta aceasta pentru o însărcinare specială.

Ai fost salvat să-L slujești pe Dumnezeu. Scriptura spune: *El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Christos Isus, înainte de veșnicii,* (2 Timotei 1.9). Dumnezeu te-a răscumpărat pentru ca tu să faci „lucrarea sfântă” a Lui. Tu nu ești salvat *prin* slujba ce o faci, ci tu ești salvat *pentru* slujba ce trebuie s-o faci. În Împărăția lui Dumnezeu, tu ai un loc, un scop, un rol și o funcție ca să le împlinești. Aceasta îți dă o măreață semnificație și valoare.

L-a costat pe Isus viața lui însăși, să plătească mântuirea ta, *ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.* (1 Corinteni 6.20). Noi nu-L slujim pe Dumnezeu pentru că ne simțim vinovați, or frica ori chiar datoria, ci îl slujim cu bucurie, și adâncă grațitudine pentru ceea ce El a făcut pentru noi. Lui îi datorăm viața noastră. Prin mântuirea primită, trecutul nostru a fost iertat, prezentul nostru are o semnificație și viitorul nostru este în siguranță. În lumina acestui beneficiu incredibil, Pavel, a concluzionat: *pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.* (Romani 12.1).

Apostolul Ioan a învățat că slujirea noastră, altora în dragoste, arată că noi într-adevăr suntem mântuiți. El a zis: *Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați.* (1 Ioan 3.14). Dacă eu nu am dragoste față de alții, n-am dorință să-i slujesc pe alții și sunt interesat numai de nevoile mele ar trebui să mă gândesc serios dacă într-adevăr Domnul Isus e în viața mea. O inimă mântuită este una care vrea să slujească.

Un alt termen pentru slujirea lui Dumnezeu este ceea ce mulți oameni nu înțeleg și este exprimată prin cuvântul *lucrare*. Când mulți oameni aud de lucrare, ei se gândesc la păstori, preoți și clerici de profesie, dar Dumnezeu spune că fiecare membru al familiei Lui este un lucrător. În Scriptură cuvintele *slujitor* și *lucrător* sunt sinonime ca și *slujbă* și *lucrare*. Dacă tu ești creștin, tu ești un lucrător, și unde tu slujești, acolo tu lucrezi.

După ce, soacra lui Petru a fost vindecată de Isus, ea imediat *s-a sculat, și a început să-I slujească.* (Matei 8.15), folosind noul ei dar al sănătății. Aceasta este ceea ce trebuie să faci. Ești vindecat să slujești altora. Suntem binecuvântați să fim o binecuvântare. Suntem mântuiți să slujim, nu să stăm pe margine și să așteptăm veșnicia.

Te-ai întrebat vreodată de ce Dumnezeu nu ne ia imediat, în ceruri, după momentul în care am acceptat harul Său? De ce ne lasă într-o lume decăzută? Ne lasă aici, ca să împlinim scopurile Lui. Din moment ce ești salvat, Dumnezeu intenționează să te folosească pentru țelurile Lui. Dumnezeu are o lucrare pentru tine în Biserica Sa și o *misiune* pentru tine în lume.

Ești chemat să-L slujești pe Dumnezeu. Crescând mare, poate te-ai gândit că numai atunci ești chemat de Dumnezeu, când El te cheamă pentru o lucrare de misionar, păstor, călugăr ori unul din alți lucrători permanenți, cu experiență, ai bisericii, dar Scriptura spune că fiecare creștin este chemat la o slujbă. Chemarea ta la mântuire a inclus chemarea ta la slujbă. Sunt la fel. Înafara meseriei tale sau carierei tale, tu ești chemat în serviciu *permanent* ca și creștin. A spune „creștin neslujitor” este o contradicție de termeni.

Scriptura spune: *El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Cristos Isus, înainte de veșnicii,* (2 Timotei 1.9). Petru adaogă: *Voi însă, sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce*

v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; (1 Petru 2.9). De fiecare dată când tu folosești capacitățile date de Dumnezeu spre alții, tu-ți împlinești chemarea.

Scriptura spune : *frații mei, suntem ai lui Christos,... ca să aducem rod pentru Dumnezeu.* (Romani 7.4). Cât de mult din timpul tău ești folositor în slujba lui Dumnezeu? În unele biserici, în China, noii convertiți sunt primiți spunând „Isus are acum o nouă pereche de ochi, să vadă; urechi noi, să audă; mâini noi, să ajute și o nouă inimă să iubească”.

Una din rațiunile pentru care tu ești conectat la familia lui Dumnezeu, Biserica, este să-ți împlinești chemarea, să-i slujești pe alții, în mod practic. Scriptura spune: *Voi sunteți trupul lui Christos, și fiecare, în parte, mădularele lui.* (1 Corinteni 12.27). Slujba ta este de neapărată trebuință în Trupul lui Christos – întreabă numai biserica locală. Fiecare dintre noi avem un rol în echipă și fiecare rol este important. Nu este mică slujbă pentru Dumnezeu, toate au importanță.

Tot așa nu este o slujbă nesemnificativă în Biserică. Unele sunt vizibile și altele sunt înafara scenei, dar toate sunt valoroase. Micile și ascunsele lucrări adesea fac o mare diferență. În casa mea, cea mai importantă lumină nu este candelabrul mare din sufragerie, ci lumina care luminează noaptea să mă ferească să mă lovesc de ceva cu piciorul, când mă scol. Nu este corelare între mărime și semnificație. Fiecare lucrare e importantă, pentru că noi suntem toți dependenți unii de alții, în diferite slujbe.

Ce se întâmplă când o parte din trupul tău nu poate să funcționeze. Tu ajungi bolnav. Tot trupul tău suferă. Imaginează-ți că ficatul tău a decis să trăiască pentru sine și-ți spune: „Sunt obosit! Nu mai vreau să slujesc trupul! Vreau un an de zile să fiu hrănit numai. Vreau să fac ce e mai bine pentru mine! Altă parte din trup să-mi ia locul.” Ce s-ar întâmpla? Trupul tău va muri. Astăzi mii de biserici sunt pe moarte pentru că creștinii nu sunt doritori să slujească. Stau pe margine ca și spectatori, și Trupul suferă.

Ni se poruncește să-L slujim pe Dumnezeu. Isus a fost fără greșală. *Atitudinea ta trebuie să fie ca a Lui: Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.* ” (Matei 20.28). Pentru creștini, slujba nu este opțională, ceva să ne țină ocupați atunci când noi avem timp liber. Este inima vieții creștine. Isus a venit „să slujească” și „să dea” – și aceste două verbe ar trebui să definească viața ta pe pământ, deasemenea. Slujind și dăruind însumează al patrulea scop al lui Dumnezeu pentru viața ta. Mama Tereza a zis o dată: „Viața în sfințenie se arată făcând lucrarea lui Dumnezeu cu bucurie”

Isus a învățat că maturitatea spirituală nu se împlinește niciodată, prin sine însăși. Maturitatea este pentru lucrare! Noi creștem să dăruim. Nu este suficient să învățăm tot mai mult și mai mult. Noi trebuie să acționăm în ce știm și să practicăm ce pretindem că credem. Impresia fără expresie cauzează depresie. Studiul fără slujbă duce la stagnare spirituală. Comparația veche între marea Galileii și marea Moartă este adevărată. Galilea este un lac plin de viață, pentru că primește apă și dă apă mai departe. În contrast, în marea Moartă nimic nu trăiește, pentru că apa nu se duce nicăieri, lacul e stagnat.

Astăzi, studierea Scripturii pentru credincioși, pe lista priorităților spirituale ar trebui să fie pe ultimul loc. Ei deja știu mult mai mult decât pun în practică. Ce ar trebui să fie prioritară este slujirea, punerea în practică a ceea ce au învățat, în care pot exersa mușchii lor spirituali.

Slujirea este opusul înclinației noastre spirituale. De cele mai multe ori noi suntem mai interesați în „a fi slujiți” decât a „sluji”. Unii zic: „Caut o biserică ca să împlinesc nevoile mele și să mă binecuvinteze” și nu zic: „Caut un loc să slujesc și să fiu o binecuvântare”. Așteptăm alții să ne slujească, și nu invers. După nivelul de maturitate în Christos, concentrarea vieților noastre se va transforma în trăirea unei vieți de slujire. Urmașii maturi ai lui Isus nu mai întreabă: „Cine împlinește nevoile mele?” ci întreabă: „La cine pot să-i împlinesc nevoile?”. Ți-ai pus vreodată una din aceste întrebări?

PREGĂTINDU-TE PENTRU VEȘNICIE

După ce vei sfârși viața pe acest pământ, tu vei sta în fața lui Dumnezeu, și El îți va evalua felul cum tu i-ai servit pe alții în viața ta. Scriptura spune: *fiecare din noi are să dea socoteală*

despre sine însuși lui Dumnezeu. (Romani 14.12). Gândește-te la implicațiile ce vor apare. Într-o zi Dumnezeu va compara timpul și energia pierdute cu tine însuși cu timpul investit slujind altora.

În momentul acela, toate scuzele noastre de egocentrism vor suna în gol: „Am fost prea ocupat” ori „Eu, am avut țelurile mele” ori „Eu, am fost preocupat cu munca, distracția, ori m-am pregătit pentru pensie”. La toate aceste scuze Dumnezeu va răspunde: „Îmi pare rău, ai răspuns greșit. Eu te-am creat, te-am salvat, te-am chemat și ți-am poruncit să trăiești o viață de slujire altora. Ce anume nu ai înțeles?”. Scriptura avertizează necredincioșii că: *Dumnezeu... și va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire.* (Romani 2.8); dar pentru creștini asta va însemna pierderea răsplăților eterne.

Tu trăiești din plin, numai când tu slujești altora. Isus a zis: *oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui.* (Marcu 8.35). Acesta este un adevăr așa de important că este repetat de cinci ori în Evanghelii. Dacă tu nu slujești, tu nu ești, pentru că viața are semnificație în slujire, numai. Dumnezeu vrea ca tu să înveți să iubești și slujești pe alții în mod altruist.

SLUJIREA ȘI SEMNIFICAȚIA

Oricum tu îți dai viața pentru ceva. Ce e aceasta – o carieră, un sport, faimă, sănătate? Niciuna din acestea în final nu vor avea o semnificație. Slujirea este calea spre o semnificație reală. Iată de ce prin slujire noi descoperim semnificația vieților noastre. Scriptura spune: *noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.* (Romani 12.5). Slujind împreună în familia lui Dumnezeu viețile noastre capătă o importanță veșnică. Pavel a zis: *trupul nu este un singur mădular... Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?* (1 Corinteni 12. 14a, 19).

Dumnezeu vrea să te folosească să contribui cu ceva în lumea Lui. El vrea să lucreze prin tine. Nu e important *cât durează* viața ta, ci *cât se dăruiește*. Nu *cât de mult* ai trăit ci *cum* ai trăit.

Dacă tu nu ești implicat într-o slujire sau lucrare, ce scuză ai putea avea? Avram a fost bătrân, Iacov a fost în nesiguranță, Lea a fost neatractivă, Iosif a fost abuzat, Moise a fost bâlbâit, David a trăit în adulter și a avut tot felul de probleme familiale, Ilie a fost un ucigaș, Ieremia a fost deprimat, Ioan a fost șovăielnic, Naomi a fost văduvă, Ioan Botezătorul a fost cel puțin excentric, Petru a fost impulsiv și agresiv, Marta s-a îngrijorat mult, femeia samariteană a fost căsătorită de mai mult ori, Zacheu nu a fost popular, Toma a fost necredincios, Pavel a avut o sănătate șubredă, și Timotei a fost timid. Acestea sunt câteva varietăți și nepotriviri, dar Dumnezeu i-a folosit pe fiecare din ei, în slujire. El te va folosi și pe tine, deasemenea, dacă dai la o parte scuzele.

Nu uita că: *noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.* (Efeseni 2.10)

30. Ai fost format pentru a-I sluji lui Dumnezeu

*Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit,
ele m-au întocmit în întregime...*

Iov 10.8

*poporul pe care Mi l-am alcătuit,
ca să vestească laudele Mele*

Isaia 43.21

Tu ai fost format să-I slujești lui Dumnezeu.

Dumnezeu a format fiecare creatură pe această planetă, cu un domeniu special de expertiză. Unele animale fug, altele sar, altele înoată, altele scormonesc și altele zboară. Fiecare are un rol particular în viață, bazat pe modul cum au fost formate de Dumnezeu. Același adevăr este valabil și cu ființa umană. Fiecare dintre noi am fost proiectat într-un tipar unic, am fost „format” pentru lucruri specifice.

Înainte ca arhitecții să proiecteze o construcție nouă își pun întrebarea: „Cu ce scop va fi construită? În ce condiții va fi folosită?” Funcția destinată, întotdeauna, determină forma construcției. Înainte ca Dumnezeu să te creeze pe tine, El a decis rolul pe care El vrea să-l ai pe pământ. El a planificat exact cum El a vrut să-I slujești Lui, și El te-a format pentru această misiune. Tu ești așa cum ești, pentru că tu ai fost făcut pentru o lucrare specială.

Scriptura spune: *noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Christos* (Efeseni 2.10). Cuvântul „poem”, în engleză, vine de la traducerea cuvântului „măiestrie” (workmanship). Tu ești lucrarea manuală, lucrarea de artă a lui Dumnezeu. Tu nu ești un produs ieșit de pe bandă, un produs făcut la grămadă, fără nici un tratament special. Tu ești făcut la comandă, ca o serie unică, piesă originală.

Dumnezeu, în mod liber, te-a format și dăruit să-I slujești Lui într-un mod unic, în lucrare. El, cu mare grijă, a amestecat celulele DNA, care te-au alcătuit. David L-a lăudat pe Dumnezeu pentru această atenție personală, incredibilă, de detaliere: *Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai ținut în pântecele mamei mele; Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!* (Psalm 139.13-14). Așa cum a zis Ethel Waters: „Dumnezeu nu face rebuturi”.

Nu numai că Dumnezeu ți-a dat un tipar înainte de naștere, dar El a planificat fiecare zi a vieții tale, care să contribuie la procesul formării tale. David continuă: *Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.* (Psalm 139.16). Aceasta înseamnă că nimic nu se întâmplă în viața ta fără o semnificație, ci Dumnezeu le folosește pe toate, să te modeleze pentru lucrarea altora și să te dăltuiască pentru slujba Lui.

Dumnezeu niciodată nu a irosit nimic. El nu-ți va da ție capacități, preocupări, talente, daruri, personalitate și experiențe în viață, fără să intenționeze să le folosească pentru slava Lui. Identificând și înțelegând acești factori tu poți descoperi voia lui Dumnezeu pentru viața ta.

Scriptura spune că tu ești o „făptură minunată”. Tu ești o combinație de foarte mulți factori. Ca să te ajut să ții minte cinci din acești factori, am creat un acrostic simplu: TIPAR (SHAPE). În această meditație și în următoarea vom analiza acești cinci factori, urmând ca apoi să-ți explic cum să descoperi și să folosești tiparul în care ai fost format.

DUMNEZEU TE FORMEAZĂ PENTRU MISIUNEA ÎNCREDINȚATĂ

Oricând Dumnezeu ne dă o însărcinare, El întotdeauna ne echipează cu tot ce avem nevoie să o îndeplinim. Această combinație specifică a capacităților tale am numit-o TIPAR (SHAPE), și e compus din cinci factori:

Träirea darurilor spirituale

Inimă

Personalitate

Abilitate

Realitate

TIPAR: TRĂIREA DARURILOR SPIRITUALE

Dumnezeu dă fiecărui credincios daruri spirituale, ca să fie trăite în lucrarea încredințată. Acestea sunt capacități împuternicite de Dumnezeu cu scopul de a-I sluji Lui și sunt date numai credincioșilor. Scriptura spune: *omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.* (1 Corinteni 2.14).

Nu există cale de a putea obține darurile spirituale, nu se dau pe baza meritelor – iată de ce ele se numesc *daruri!* Ele sunt expresia harului lui Dumnezeu pentru tine: *fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Christos.* (Efeseni 4.7). Tu nici măcar nu poți alege ce dar ai vrea să-l ai; Dumnezeu determină aceasta. Pavel ne-a explicat: *toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește.* (1 Corinteni 12.11).

Pentru că lui Dumnezeu nu-i place monotonia și El ne vrea pe fiecare a fi special, unic, nu este nici măcar un dar, comun, să fie dat la toți. (*Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi. Oare toți sunt apostoli? Toți sunt prooroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți talmăcesc?* (1 Corinteni 12.28-30)). De asemenea nu este nici un individ ca să le primească pe *toate* darurile. Dacă tu le-ai avea pe toate, tu nu ai avea nevoie de altcineva, și aceasta ar fi împotriva unuia din scopurile lui Dumnezeu – care ne învață să ne iubim și să depindem unii de alții.

Darurile tale spirituale nu-ți sunt date spre folosul tău, ci spre folosul *altora*, așa cum darurile date altora sunt spre folosul tău. Scriptura spune: *fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.* (1 Corinteni 12.7). Dumnezeu ne-a planificat în felul acesta, astfel că, noi avem nevoie unii de alții. Când noi folosim darurile noastre împreună, toți beneficiem. Dacă alții nu-și folosesc darurile lor, tu ești înșelat și dacă tu nu folosești darul tău, ei sunt înșelați. Iată de ce ni se poruncește să descoperim și să dezvoltăm darurile noastre spirituale. Ți-ai făcut timp să descoperi darurile tale spirituale? Un dar nedespachetat este fără valoare.

Oricând vei uita acest adevăr de bază, aceasta va cauza probleme, în biserică. Două probleme comune apar: „*darul invidiei*” și „*darul afișării*”. Primul apare când noi comparăm darurile noastre cu ale altora, simțindu-ne nesatisfăcuți cu ceea ce Dumnezeu ne-a dat, și devenind geloși, ori cu resentimente la modul cum Dumnezeu îi folosește pe alții. A doua problemă se întâmplă când noi așteptăm ca ceilalți, din jurul nostru, să aibă darurile noastre, să facă ce suntem noi chemați să facem, și să fie pasionați de aceasta așa cum suntem noi. Scriptura spune: *sunt felurite slujbe, dar este același Domn* (1 Corinteni 12.5).

Câteodată darurile spirituale, pentru tine, exprimă mai mult decât trebuie, ceea ce duce la neglijarea altor factori pe care Dumnezeu îi folosește să te formeze pentru slujbă. Darurile tale revelează o cheie a descoperirii voii lui Dumnezeu pentru lucrarea ta, dar darurile spirituale nu reprezintă totul. Dumnezeu te-a format, într-un tipar, care, în același timp, conține și următorii factori.

TIPAR: ASCULTĂ-ȚI INIMA.

Scriptura folosește termenul *inimă* să descrie abundența dorințelor, nădejdlor, preocupărilor, ambițiilor, visurilor și afecțiunilor ce le ai. Inima ta reprezintă sursa tuturor motivațiilor – ceea ce iubești tu să faci și aceea de care ai grijă cel mai mult. Chiar și astăzi noi încă folosim cuvântul în aceste sens când spunem: „Te iubesc din toată inima mea”.

Scriptura spune: *Cum răspunde în apă fața la față, așa răspunde inima omului inimii omului.* (Proverbe 27.19). Inima ta revelează ceea ce ești tu în mod real – ce ești cu adevărat, nu ce gândesc alții despre tine, ori ce te forțează circumstanțele să fii. Inima ta determină de ce *spui* că faci, ceea ce faci; de ce *simți* modul în care faci, ceea ce faci; și de ce *acționezi* în modul cum faci, ceea ce faci: *din prisosul inimii vorbește gura.* (Matei 12.34); *Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.* (Proverbe 4.23).

Din punct de vedere fizic, fiecare dintre noi avem o bătaie unică a inimii. Așa cum fiecare avem o amprentă unică, ochi unici, voce unică, inima noastră bate în mod încet, într-un tipar unic. E măreț cum dintre miliarde de oameni care au trăit vreodată, nici unul nu a avut bătaia inimii exact ca a ta.

În același mod, Dumnezeu ne-a dat fiecăruia dintre noi o „bătaie a inimii” unic, *emoțională*, care se accelerează când noi gândim la subiecte, activități, ori circumstanțe ce ne interesează. Noi, în mod instinctiv, avem grijă de anumite lucruri și le ignorăm pe altele. Aici este cheia pentru direcția în care ar trebui să slujim.

Un alt cuvânt pentru inimă e *pasiunea*. Sunt subiecte distincte care ne pasionează și altele de care nu ne facem griji. Unele experiențe te schimbă și îți captează atenția, în timp ce altele te opresc ori te duc la lacrimi. Acestea revelează natura inimii tale.

Crescând mare, tu poate ai descoperit că tu, în mod intens ai fost preocupat de unele subiecte, în care nimeni din familia ta nu le-a avut grija. De unde au venit aceste preocupări? Ele au venit de la Dumnezeu. Dumnezeu a avut un scop dându-ți aceste preocupări înnăscute. Bătaia, cu pasiune spre ceva a inimii tale, este a doua cheie să înțelegi tiparul tău pentru slujbă. Nu ignora preocupările tale. Consideră cum ele ar putea fi folosite pentru slava lui Dumnezeu. Asta-i rațiunea că tu iubești aceste lucruri.

În mod repetat Scriptura spune: „slujește-I lui Dumnezeu cu toată inima ta”. Dumnezeu vrea să-L slujești cu pasiune, nu din datorie. Oamenii adesea excelează la însărcinările ce le au și le plac, și se simt pasionați de munca făcută. Dumnezeu vrea ca tu să folosești preocupările tale, naturale, ca să-L servești pe El și pe alții. Ascultând, atent, la promptitudinile lăuntrice, ele te vor îndrepta spre lucrarea pe care Dumnezeu a intenționat-o pentru tine.

Cum știi când îi slujești lui Dumnezeu din toată inima ta? Primul semnal este *entuziasmul*. Când tu faci ceva ce-ți place să faci, nimeni nu trebuie să te motiveze ori să te provoace, ori să te verifice. Tu faci aceasta cu o bucurie completă. Tu nu ai nevoie de răsplată, ori aplauze, ori plată. Opusul este de asemenea adevărat: Când nu faci ceva cu toată inima, ușor devii descurajat.

A doua caracteristică a slujirii lui Dumnezeu din toată inima este *eficacitatea*. Oricând tu faci ce Dumnezeu te-a circuitat să faci, vei face cu plăcere și vei găsi de bine să faci aceasta. Pasiunea duce la perfecțiune. Dacă ție nu-ți pasă de o însărcinare, mai mult ca sigur că nu vei avea succes. În contrast, cei mai mari realizatori în orice domeniu sunt acei care fac ceva cu pasiune, nu din datorie sau profit.

Auzim tot timpul oameni spunând: „Am un loc de muncă pe care-l urăsc, deși fac o grămadă de bani, dar într-o zi îmi voi da demisia, și voi face ce mi-ar place să fac.” Asta e mare greșală. Nu-ți pierde viața în locul de muncă care nu este expresia inimii tale. Amintește-ți că cele mai mari lucruri în viață nu sunt *lucruri*. Esența este mult mai importantă decât banii. Cel mai bogat om din lume a zis odată: *Mai bine puțin, cu frică de Domnul, decât o mare bogăție, cu tulburare!* (Proverbe 15.16).

Nu te pune în situația numai să realizezi „o viață bună”, pentru că viața bună nu e de ajuns. În ultimă instanță, nu te va satisface. Tu poți avea mult *de* trăit și încă să nu ai nimic *pentru* ce să trăiești. Țintește în schimb pentru „o viață mai bună” – slujind pe Dumnezeu în modul de expresie a inimii tale. Motivează ce-ți place să faci – ce Dumnezeu a pus în inima ta – și fă-o spre slava Lui.

Nu uita că: *sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.* (1 Corinteni 12.6)

31. Înțelegerea tiparului tău

*Tu mi-ai întocmit rărunchii,
Tu m-ai Țesut în pânțele mamei mele.
Psalm 139.13*

Numai tu poți fi tu.

Dumnezeu ne-a proiectat pe fiecare dintre noi așa încât să nu putem fi duplicați, în lume. Nimeni nu are exact același amestec de factori, ceea ce te face unic. Asta înseamnă că nimeni altcineva în lume nu va fi în stare să joace rolul pe care Dumnezeu l-a planificat pentru tine. Dacă nu-ți aduci contribuția ta unică la Trupul lui Christos, aceasta nu va fi adusă de altcineva. Scriptura spune: *Sunt felurite daruri,... sunt felurite slujbe,...sunt felurite lucrări, dar ... același Dumnezeu ... lucrează totul în toți.* (1 Corinteni 12.4-6). În meditația anterioară am studiat două din aceste contribuții: darurile spirituale ale tale și inima ta. Acum ne vom uita la ceilalți factori ce compun TIPAR-ul în care ai fost făcut să-I slujești lui Dumnezeu.

TIPAR: FOLOSEȘTE-ȚI PERSONALITATEA

Nu putem realiza cât de unici suntem fiecare dintre noi. Moleculele DNA pot fi unite într-un infinit număr de căi și anume 10 la puterea 2.400.000.000. Acest număr reprezintă probabilitatea ca să găsești pe cineva exact ca și tine. Dacă tu ai scrie acest număr cu fiecare zero la lățimea unui inch, ai avea nevoie de o bucată de hârtie lungă de 37.000 mile!

Să așeze aceasta, în perspectivă, unii oameni de știință au venit cu presupunerea că toate particulele în univers, probabil sunt între 10 și 76 de zero-uri mai mici ca acesta, mult mai mici ca posibilitățile DNA-ului tău. Unicitatea este un fapt științific al vieții. Când Dumnezeu te-a făcut, El a spart mulajul. Nimeni nu a fost, și nimeni nu va fi exact ca și tine.

Desigur că lui Dumnezeu îi place diversitatea – uită-te numai în jur! El ne-a creat pe fiecare dintre noi cu o combinație unică a trăsăturilor personalității. Dumnezeu a făcut *egoști și altruști*. El a făcut oameni care le plac lucrurile *monotone* și alții care le plac *varietățile*. El a făcut unii oameni „*gânditori*” și alții „*receptori*”. Unii oameni lucrează cel mai bine când primesc o însărcinare individuală, alții lucrează mai bine în echipă. Scriptura spune: *sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.* (1 Corinteni 12.6).

Scriptura ne dă o mulțime de dovezi că Dumnezeu folosește toate tipurile de personalități. Petru a fost *sanguin*. Pavel a fost *holeric*. Ieremia a fost *melancolic*. Când tu privești la diferențele de personalitate la cei doisprezece ucenici, este ușor să vezi de ce uneori au avut conflicte interpersonale.

Nu există temperament „drept” sau „greșit” pentru lucrare. Avem nevoie de toate tipurile de personalități să aducă echilibrare bisericii și să-i dea gust. Lumea ar fi un loc foarte plictisitor dacă totul ar fi un câmp de vanilie. Din fericire, oamenii au mai mult de treizeci și unu de gusturi.

Personalitatea ta va afecta cum și unde tu vei folosi darurile spirituale și abilitățile tale. Spre exemplu, doi oameni poate au același dar de evanghelizare, dar dacă unul este tăcut, se interiorizează și altul se exteriorizează, acel dar va fi exprimat pe căi diferite.

Muncitorii forestieri știu că este mai bine să lucreze în lungimea fibrei lemnului decât împotriva ei. În același fel, când tu ești forțat să slujești într-o manieră care este „în afara caracterului” pentru temperamentul tău, creează tensiune și neplăcere, solicită un efort și o energie în plus, și nu produce cele mai bune rezultate. Iată de ce imitând slujirea cuiva nu are rezultate niciodată. Tu nu poți avea personalitatea *lor*. Pe lângă aceasta, Dumnezeu te-a făcut pe tine să fii tu! Tu poți *învăța* din exemplele altora, dar tu trebuie să filtrezi ce înveți pentru *tiparul* tău. Astăzi sunt multe cărți și posibilități să te ajute să-ți înțelegi personalitatea ta, ca să o determini și să o folosești pentru Dumnezeu.

Ca și sticla colorată, personalitățile noastre diferite reflectă lumina lui Dumnezeu în multe culori și paterne. Aceasta binecuvintează familia lui Dumnezeu cu adâncime și varietate. De asemenea ne binecuvintează în mod personal. Te simți bine să faci ceea ce Dumnezeu te-a făcut să

faci. Când tu slujești într-o manieră consistentă cu personalitatea ce ți-a dat-o Dumnezeu tu experimentezi plinătate, satisfacție și belșug.

TIPAR: APLICÂND ABILITĂȚILE TALE

Abilitățile tale, capacitățile tale, sunt talentele naturale cu care ai fost născut. Unii oameni au abilitate naturală în vorbire: ei au venit afară din pântecul mamei vorbind! Ați oameni au abilități atletice, excelând în coordonate fizice. Tot așa unii sunt buni la matematică, ori muzică, ori mecanică.

Când Dumnezeu a vrut să creeze Cortul Întâlnirii și toate obiectele de închinare, El a pregătit artiști și specialiști în lucrul artei manuale pe care i-a dotat cu *înțelepciune, pricepere, și știință pentru tot felul de lucrări... cu putere să născocască tot felul de lucrări meșteșugite, să lucreze în aur, în argint și în aramă, să sape în pietre și să le lege, să lucreze în lemn, și să facă tot felul de lucrări*. (Exod 31.3-5). Și astăzi Dumnezeu acordă aceste abilități și multe altele, cu miile, ca oamenii să-L slujească pe El.

Toate abilitățile noastre vin de la Dumnezeu. Chiar și abilitățile folosite pentru păcat sunt date de Dumnezeu; ele numai că sunt folosite în mod greșit sau abuziv. Scriptura spune: *avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat*. (Romani 12.6a). Din moment ce abilitățile naturale vin de la Dumnezeu, ele sunt așa de importante și așa de „duhovnicești” ca și darurile tale spirituale. Diferența constă numai că au fost date la naștere.

Una din cele mai comune scuze pe care oamenii le au în a nu sluji este „Eu chiar nu am abilitatea de a oferi” Aceasta-i ridicol. Tu ai zeci, poate sute de abilități nescosate la iveală, nerecunoscute și nefolosite, care dorm liniștite înăuntrul tău. Multe studii au revelat că în medie o persoană posedă între 500 și 700 îndeletniciri și abilități diferite – mult mai mult decât tu realizezi.

Spre exemplu, creierul tău poate depozita 100 trilioane fapte. Minte ta poate mânui 15.000 decizii pe secundă, asta în cazul în care sistemul digestiv funcționează. Nasul tău poate miroși până la 10.000 de parfumuri diferite. Simțul tău poate detecta un obiect cu probabilitatea de 1/25.000, la grosimea unui inch, și limba ta poate gusta o chinină în 2 milioane părți de apă. Tu ești o înmănunchiere de abilități, o măreață creație a lui Dumnezeu. Una din responsabilitățile bisericii este să identifice și să realizeze abilitățile tale de a sluji lui Dumnezeu.

Fiecare abilitate poate fi folosită pentru slava lui Dumnezeu. Pavel a spus: *fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu*. (1 Corinteni 10.31). Scriptura este plină cu exemple de abilități diferite pe care Dumnezeu le folosește spre slava Lui. Iată câteva din ele menționate în Scriptură: abilitate artistică, arhitecturală, de administrare, de bucătărie, facere de bărci, fabricarea bomboanelor, dezbatere, proiectare, îmbălsămare, broderie, gravare, gospodărie, pescuit, grădinărit, coordonare, managerie, piatrărie, muzică, fabricat de arme, croitorie, vopsitorie, plantare, filozofare, mecanică, invenție, lemnărie, marinărie, vânzare, armată, învățare, scriere de literatură și poezie. Scriptura spune: *sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți*. (1 Corinteni 12.6). Dumnezeu are loc, pentru tine, în Biserica Sa, unde specialitatea ta poate străluci și tu poți avea o contribuție substanțială. Depinde de tine să găsești acel loc.

Dumnezeu dă unor oameni abilitatea să facă o mulțime de bani. Moise a zis israeliților: *adu-ți aminte de Domnul, Dumnezeul tău, căci El îți va da putere să câștigi, ca să întărească legământul încheiat cu părinții voștri prin jurământ, cum face astăzi*. (Deuteronom 8.18). Oamenii cu aceste abilități sunt buni în a deschide o afacere, a face comerț și a aduna profit. Dacă tu ai această abilitate, tu ar trebui să o folosești pentru slava lui Dumnezeu. Cum? În primul rând, fii conștient că abilitatea ta vine de la Dumnezeu și dă-i Lui tot meritul. În al doilea rând folosește afacerea ta să slujești nevoilor altora și să împărtășești credința ta cu necredincioșii. În al treilea rând, returnează cel puțin a zecea parte din profitul tău lui Dumnezeu ca un act de închinare. În final, fă un scop al tău să fii *Constructorul Împărăției* în loc să fii doar un *constructor al bogăției*. Îți voi explica aceasta în Meditația 34-a.

Ce sunt capabil să fac, aceea Dumnezeu mă vrea să fac. Tu ești singura persoană pe pământ care are abilitățile tale. Nimeni altul nu poate juca rolul tău, pentru că nimeni nu are tiparul

tău pe care Dumnezeu ți l-a dat. Scriptura spune că Dumnezeu te echipează ca să vă *facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut.* (Evrei 13.21). Ca să descoperi voia lui Dumnezeu în viața ta, tu ar trebui în mod serios să examinezi ce este bine pentru tine să faci și ce nu este bine.

Dacă Dumnezeu nu ți-ar dat abilitatea să dai un ton muzical, El nu așteaptă de la tine să fii cântăreț de operă. Dumnezeu niciodată nu-ți va cere să-ți dedici viața la o însărcinare pentru care tu nu ai talent. Pe de altă parte, abilitățile ce le ai sunt un puternic indicator a ceea ce Dumnezeu vrea să faci tu cu viața ta. Sunt câteva idei de a ști voia lui Dumnezeu pentru tine. Dacă tu ești bun în proiectare ori în construcții, ori în desen, ori în organizare este o asumție sigură că planul lui Dumnezeu pentru viața ta include acea îndeletnicire, într-o oarecare măsură. Dumnezeu nu irosește abilități; El potrivește chemarea noastră, nu abilitățile noastre.

Abilitățile nu îți sunt date numai pentru a-ți câștiga existența; Dumnezeu ți le-a dat pentru lucrarea de slujire. Petru a spus: *Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit.* (1 Petru 4.10).

În momentul când scriu aceste meditații în jur de 7.000 de oameni își folosesc abilitățile lor în slujire, la biserica Saddleback, aducând tot felul de servicii ce ți le poți imagina: repararea unor mașini pentru a fi date celor în nevoi; găsirea celei mai bune oferte pentru comenziile bisericii; grădinărit; organizarea documentelor; proiectare în artă, programare și construcție; dând asistență medicală; făcând de mâncare; compunând cântări; învățând muzică; scriind propuneri pentru burse; antrenamente; făcând cercetări pentru predici ori traducerea lor; și sute alte însărcinări speciale. Noilor membri li se spune: „Oriunde ești bun, aceea este ce ar trebui să faci pentru biserica ta”.

TIPAR: VALORIFICĂ-ȚI REALITATEA EXPERIENȚELOR TALE

Ai fost așezat într-un tipar, prin experiențe reale în viață, multe dintre ele fiind în afara controlului tău. Dumnezeu le-a permis pentru tine cu scopul de a te modela. În determinarea tiparului tău pentru slujirea lui Dumnezeu tu ar trebui să examinezi cel puțin șase tipuri de experiențe reale din trecut:

- Experiențe *familiale*: Ce ai învățat, în mod real, crescând în familia ta?
- Experiențe *educaționale*: Care a fost materia ta preferată la școală?
- Experiențe *vocaționale*: Care a fost meseria în care ai fost cel mai eficient și care ți-a plăcut cel mai mult?
- Experiențe *spirituale*: Care a fost cel mai important timp petrecut cu Dumnezeu?
- Experiențe *în lucrarea de slujire*: L-ai slujit pe Dumnezeu, în mod real, în trecut?
- Experiențe *dureroase*: Ce probleme, răni, spini și încercări ai avut din care ai învățat ceva?

Această ultimă categorie, *experiențe dureroase*, Dumnezeu o folosește cel mai mult să te pregătească pentru lucrarea de slujire. *Dumnezeu niciodată nu risipește o durere!* De fapt, cea mai *măreață* lucrare a ta de slujire, va veni aproape sigur din cea mai grea durere. Cine ar putea sluji mai bine părinții unui copil cu handicap decât alți părinți care au un copil îndurerat în același mod? Cine poate mai bine ajuta recuperarea unui alcoolic, decât cineva care s-a luptat cu acest demon și a găsit libertate? Cine poate mângâia mai bine o femeie care a fost părăsită de bărbat, pentru altă femeie decât o femeie ce a trecut prin aceeași agonie?

Dumnezeu în mod intenționat îți permite să treci prin experiențe dureroase să te echipeze pentru lucrarea de slujirea altora. Scriptura spune: *Dumnezeul oricărei mângâieri, ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!* (2 Corinteni 1.4).

Dacă tu în mod real dorești să fii folosit de Dumnezeu, tu *trebuie* să înțelegi un adevăr puternic: Experiența care te-a nemulțumit cel mai mult în viață ori care ai regretat-o cel mai mult – este una pe care tu ai vrut să o ascunzi și să o uiți – este experiența (sau experiențele) pe care Dumnezeu vrea să le folosească ca tu să ajuți pe alții. Ele *sunt* lucrarea ta de slujire!

Ca Dumnezeu să folosească experiențele tale dureroase, reale, tu trebuie să le împărtășești. Tu trebuie să te oprești să le acoperi, și tu trebuie ca în mod cinstit să accepți căderile tale, greșelile

tale, și fricile. Făcând aceasta va fi probabil, cea mai eficientă lucrare a ta. Oamenii sunt întotdeauna mult mai încurajați când noi împărtășim cum harul lui Dumnezeu ne-a ajutat în slăbiciuni decât atunci când noi ne lăudăm cu tăria noastră.

Pavel a înțeles acest adevăr, și el a fost cinstit referitor la îndoiala și deprimarea lui. El a admis: *În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim; pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care învie morții. El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte, și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă.* (2 Corinteni 1.8-10).

Dacă Pavel ar fi ținut, în secret, această experiență de îndoială și deprimare, milioane de oameni nu ar fi putut beneficia din ea niciodată din experiența lui. Numai experiențele împărtășite pot ajuta pe alții. Aldous Huxley a spus: „Experiență nu este ceea ce se întâmplă cu tine. Este ceea ce tu faci cu ceea ce se întâmplă cu tine”. Ce vei face cu ceea ce ai trecut? Nu-ți irosi durerea; ajută pe alții cu ea.

Privind la aceste cinci căi prin care Dumnezeu te-a așezat într-un tipar, ca să te pregătească pentru slujbă, nădăduiesc că vei avea o apreciere adâncă la suveranitatea lui Dumnezeu și o clarificare a ideii cum El te-a pregătit pentru scopul de a-i sluji Lui. Folosind al tău tipar este secretul atât al rodirii cât și al împlinirii în lucrare. Vei fi cel mai eficient când tu vei folosi *darurile tale spirituale și abilitățile tale* în domeniul dorinței *inimii* într-o formă care să fie expresia *personalității și a realității* experiențelor tale. Cu cât le potriviști mai bine, cu atât vei fi avea mai mult succes.

Adu-ți aminte: *Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit.* (1 Petru 4.10).

32. Folosește ce ți-a dat Dumnezeu

*noi, care suntem mulți,
alcătuim un singur trup în Christos;
dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.*

Romani 12.5

*Ceea ce ești, este darul lui Dumnezeu pentru tine;
ce faci tu cu tine este darul tău pentru Dumnezeu.*

Proverbe danez

Dumnezeu merită de la tine tot ce ai mai bun.

El te-a dăltuit pentru un scop, și El așteaptă de la tine să pui în valoare tot ce El ți-a dat. El nu vrea ca să-ți fie frică ori să râvnești la abilitățile care nu le ai. În loc de aceasta El vrea să te concentrezi la talentele ce ți le-a dat să le folosești.

Când tu încerci să-I slujești lui Dumnezeu pe căi prin care nu ai fost dăltuit, este ca și cum ai forța un țărșș pătrat într-o gaură rotundă. Creează nemulțumire, tensiune și produce rezultat limitat. E deasemenea o pierdere de timp, talent și energie. Cel mai bine este a folosi viața ta slujindu-L pe Dumnezeu în felul cum e tiparul tău. Să faci asta tu trebuie să descoperi tiparul tău, să înveți să să-l accepți și să te bucuri de el, și apoi să-l dezvolti la împlinire potențială.

DESCOPERĂ-ȚI AL TĂU TIPAR

Scriptura spune: *nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului.* (Efeseni 5.17). Nu permite să mai treacă o zi. Începe chiar acum să găsești și să clarifici ce Dumnezeu intenționează pentru tine să fii și să faci.

Începe prin evaluarea darurilor și abilităților tale. Uită-te atent, în mod cinstit privește la ce ești bun și la ce nu ești bun. Pavel ne îndeamnă: *fiecare să aibă simțiri cumpătate despre sine* (Romani 12.3b). Fă o listă. Întreabă pe alți oameni să-ți spună opinia lor sinceră. Spune-le că tu cauți adevărul, și nu pescuiești complimente. Darurile spirituale și abilitățile naturale sunt întotdeauna confirmate de alții. Dacă tu crezi că ești dotat să fii învățător, ori cântăreț și nimeni nu

mai agreează aceasta, ce crezi? Dacă tu știi că ai darul de conducere, uită-te peste umărul tău! Dacă nimeni nu te urmează, tu nu ești un conducător.

Puneți întrebări ca acestea: În ce domeniu am văzut un rod în viața mea pe *care alți oameni l-au confirmat*? În ce domeniu eu deja am avut succes? Testarea darurilor spirituale și inventarierea abilităților poate avea un rezultat bun, dar sunt limitate dacă nu sunt folosite. În primul rând, ele sunt standardizate, și ca atare ele nu se potrivesc unicității tale. În al doilea rând, nu este o definiție dată în Scriptură pentru darurile spirituale, și astfel orice definiții sunt arbitrare și de obicei reprezintă o părtinire denominațională. O altă problemă este că cu cât devii mai matur, cu atât mai mult tu vei scoate la iveală un număr tot mai mare de daruri. Tu poate lucrezi ca învățător sau dăruiești cu generozitate devenind matur și nu pentru că tu ai acest dar spiritual.

Cel mai bun mod de a descoperi darurile tale spirituale și abilitățile este să le *experimentezi* în diferite domenii ale slujirii. Eu aș putea sute de daruri și abilități să le testez ca și tânăr și să nu descopăr niciodată că eu am fost dotat să învăț, pentru că niciodată nu am făcut-o! S-a întâmplat numai *după* ce am început să accept oportunitățile, să vorbesc ca să văd rezultatele, primind confirmarea de la alții, și am realizat că „Dumnezeu m-a dotat cu aceasta!”

Multe cărți tratează procesul descoperirii în mod invers. Ele spun: „Dezvoltă darul tău spiritual și atunci vei ști care lucrare de slujire ar trebui s-o ai.” În mod real lucrează exact în mod opus. Începe să slujești, experimentând diferite domenii de slujire, și vei descoperi darurile tale. Până când tu nu te vei implica să slujești, tu nu vei ști la ce ești bun.

Tu ai zeci de abilități ascunse și daruri pe care nu le cunoști pentru că niciodată nu le-ai încercat. Te încurajez să încerci să faci ceva ce nu ai mai făcut până acum. Nu are importanță cât de în vârstă ești, te îndemn să nu te oprești niciodată din a experimenta. Am întâlnit oameni care au descoperit talente ascunse la vârsta de șaptezeci și optzeci de ani. Știu o femeie care la vârsta de nouăzeci de ani fuge și câștigă cursa de 10.000 și nu a descoperit că o face aceasta, cu bucurie, decât abia la vârsta de șaptezeci de ani!

Nu încerca să descoperi darurile tale înainte de a sluji, voluntar, undeva. Începe numai să slujești. Vei descoperi darurile tale implicându-te în slujire. Încearcă să înveți, ori să conduci, ori să organizezi, ori să cânti la un instrument, ori să lucrezi cu adolescenții. Niciodată nu vei ști unde ești bun până nu încerci. Dacă nu merge, numește ce ai făcut un „experiment”, nu o pierdere. Eventual tu vei învăța unde ești bun.

Ia în considerare inima și personalitatea ta. Pavel ne îndeamnă: *Fiecare ... să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alții;* (Galateni 6.4b). Din nou încearcă să culegi informații de la cei ce-i știi cel mai bine. Întreabă-te: Ce fac cel mai mult cu bucurie? Unde mă simt cel mai bine în apele mele? Unde nici nu-mi dau seama cum trece timpul? Îmi place monotonia ori varietatea? Îmi place să slujesc de unul singur ori în echipă? Sunt egoist ori altruist? Sunt gânditor mai mult decât receptor? Ce-mi place mai mult – întrecerea ori cooperarea?

Examinează experiențele și notează lecțiile învățate. Revizuieste-ți viața și gândește-te felul cum este al tău tipar. Moise a zis israeliților: *Recunoașteți astăzi – ce n-au putut recunoaște și vedea copiii voștri – pedepsele Domnului, Dumnezeului vostru, mărimea Lui, mâna Lui cea tare și brațul Lui cel întins,* (Deuteronom 11.2). Experiențele uitate își pierd valoarea, iată de ce e o rațiune bună să ții un jurnal spiritual. Paul s-a îngrijorat de galateni că ei ar pierde valoarea durerii prin care trec. El a zis: *În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar!* (Galateni 3.4).

Adesea noi vedem scopul lui Dumnezeu în durere, cădere, ori vreo încurcătură ce ni se întâmplă. Când a spălat picioarele lui Petru, *Isus i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.* (Ioan 13.7). Numai după ce s-a întâmplat, noi înțelegem cum Dumnezeu a transformat o problemă în bine.

Scotând lecții din experiențe durează. Îți recomand să iai un întreg sfârșit de săptămână pentru *retragerea revizuirii vieții*, unde să faci o pauză și să vezi cum Dumnezeu a lucrat în diferite momente clare ale vieții tale și consideră cum El vrea să folosească aceste lecții să ajute pe alții. Dacă ai acces la internet du-te la www.purposedrivenlife.com și vei afla ajutor în acest domeniu.

ACCEPTĂ ȘI TE BUCURĂ DE AL TĂU TIPAR

Din moment ce Dumnezeu știe ce e mai bun pentru tine, tu ar trebui să fii recunoscător, acceptând modul cum El te-a fasonat. Scriptura spune: *Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: „Pentru ce m-ai făcut așa?”*. Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară? (Romani 9.20-21).

Al tău tipar a fost determinat în mod suveran de Dumnezeu pentru scopul Lui, tu, deci nu ar trebui a-l detesta, ori refuza. În loc să încerci să intri într-un alt tipar ca să fii ca și cineva anume, tu ar trebui să te bucuri de al tău tipar, pe care Dumnezeu ți l-a dat numai ție: *fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Christos*. (Efeseni 4.7).

Unul din aspectele de a accepta al tău tipar este recunoașterea limitelor tale. Nimeni nu este bun la toate, și nimeni nu este chemat să fie totul. Noi toți avem rolurile definite. Pavel a înțeles, chemarea lui a fost nu să le facă pe toate ori să placă la toți, ci să se concentreze la o lucrare particulară pentru care Dumnezeu l-a așezat într-un tipar. *Noi... nu ne lăudăm dincolo de măsura noastră, ci în măsura marginilor, pe care le-a însemnat Dumnezeu câmpului nostru ca să ajungem până la voi*. (2 Corinteni 10.13). El a zis: *au văzut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiați împrejur, – căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur, făcuse și din mine apostolul Neamurilor* – (Galateni 2.7-8).

Cuvântul *marginile* se referă la faptul că Dumnezeu a repartizat fiecăruia din noi un domeniu ori sferă de activitate. Tiparul tău determină specialitatea ta. Când noi încercăm să extrapolăm lucrarea noastră de slujire, ajungem în afara pătratului pentru care Dumnezeu ne-a dăruit, noi experimentăm stres. Așa cum fiecăruia alergător i se dă un anume spațiu de fugă, fiecare din noi *să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea*. (Evrei 12.1). Nu fi invidios pentru alergătorul de lângă tine, concentrează-te să termini alergarea ta.

Dumnezeu vrea ca tu să te bucuri folosind tiparul, pe care El ți l-a dat. Scriptura spune: *Fiecare să-și cerceteze fapta lui, și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alții*; (Galateni 6.4). Satana va încerca să fure bucuria de la tine în câteva moduri: ispitindu-te să compari lucrarea ta de slujire cu a altora, și ispitindu-te să confirmi lucrarea ta de slujire cu așteptările altora. Amândouă sunt capcane fatale care te vor depărta de la slujirea în felul cum Dumnezeu a intenționat-o. Oricând tu pierzi bucuria în lucrarea de slujire, oprește-te și ia în considerare dacă nu cumva una din aceste ispite este cauza.

Scriptura ne avertizează ca niciodată să nu ne comparăm cu alții: *Fiecare să-și cerceteze fapta lui, și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alții*; (Galateni 6.4). Sunt două rațiuni care te opresc ca niciodată să nu compari al tău tipar, lucrare de slujire, ori rezultatul lucrării de slujire cu altcineva. În primul rând întotdeauna vei găsi pe altcineva care ți se pare că face o lucrare mai bună ca a ta și tu vei deveni descurajat. În al doilea rând întotdeauna va fi cineva care ți se va părea că nu este așa de eficient ca tine și tu te vei umple de mândrie. Oricare din aceste atitudini te va scoate din slujbă și te va tâlhări pe tine ori bucuria ta.

Pavel a zis că este o nebunie, o lipsă de pricepere, să ne comparăm pe noi înșine cu alții. El a zis: *Negreșit, n-avem îndrăzneala să ne punem alături sau în rândul unora din aceia care se laudă singuri. Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se pun alături ei cu ei înșiși, sunt fără pricepere*. (2 Corinteni 10.12). Acest pasaj parafrizat ar spune: *În toate aceste comparații, graduări, și întreceri se pierde ideea de bază*.

Tu vei găsi oameni care nu vor înțelege al tău tipar pentru slujire, te vor critica și vor încerca să te aducă așa cum *ei* vor să faci. Ignoră-i. Pavel adesea a avut de-a face cu critici care nu l-au înțeles și au bârfit slujba lui. Răspunsul lui a fost întotdeauna la fel: evită comparațiile, rezistă exagerărilor și caută poruncile lui Dumnezeu: *cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă. Dumnezeu... a pregătit și mijlocul să ieșiți din ispită, ca s-o puteți răbda... fugiți de închinarea la idoli* (1 Corinteni 10.12-18).

Una din rațiunile pentru care Pavel a fost așa de mult folosit de Dumnezeu a fost că el a refuzat să fie tulburat de critici, ori să compare lucrarea lui cu a altora, ori să intre într-o dezbatere ale roadelor lucrării lui de slujire. Așa cum John Bunyan a zis: „Dacă viața mea este fără rod, nu are importanță cine mă laudă și dacă viața mea este plină de rod, nu are importanță cine mă critică”.

CAUTĂ DEZVOLTAREA TIPARULUI TĂU

Pildele Domnului Isus despre talente ilustrează că Dumnezeu așteaptă de la noi cel mai mult, ceea ce El ne-a dat. Noi avem menirea să cultivăm darurile și abilitățile noastre, să ținem inimile aprinse, să creștem caracterul și personalitatea noastră și să lărgim experiențele noastre ca astfel să mărim eficiența noastră în lucrarea de slujire. Pavel a spus filipenilor: *Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere.* (Filipeni 1.9); și i-a amintit lui Timotei: *Îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele.* (2 Timotei 1.6).

Dacă nu pui mușchii tăi în mișcare, ei slăbesc și se atrofiază. În același fel, dacă nu folosești abilitățile și îndemânările pe care ți le-a dat Dumnezeu, tu le vei pierde. Isus a învățat pilde despre talente ca să accentueze acest adevăr. Referindu-se la slujitorul care a refuzat să-și folosească talentul, stăpânul a zis: *Luați-i dar talantul, și dați-l celui ce are zece talanți.* (Matei 25.28). Nefolosind ceea ce ți s-a dat îl vei pierde. Folosește abilitatea pe care ai primit-o și Dumnezeu o va înmulți. Pavel a zis lui Timotei: *Nu fi nepăsător de darul care este în tine, ... Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele.* (1 Timotei 4.14-15).

Oricare dar ai primit poate fi lărgit și dezvoltat, prin practicare. Spre exemplu, nimeni nu primește un dar al învățării dezvoltat complet. Dar prin studiu, valorificarea trecutului și practică un învățător „bun” devine un învățător foarte bun și cu timpul devine învățător maestru. Nu da valoare unui dar dezvoltat pe jumătate. Extinde-te pe tine însuși și învață tot ce poți. *Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.* (2 Timotei 2.15). Ia avantaje de la fiecare oportunitate de instruire ca să dezvolți tiparul tău și să valorifici îndemânarea ta.

În ceruri noi îi vom sluji lui Dumnezeu pentru totdeauna. Acum și aici, noi ne pregătim pentru veșnica slujbă, practicând-o pe pământ. Așa cum atleții se pregătesc pentru olimpiade, noi ne antrenăm zilnic: *Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji.* (1 Corinteni 9.25).

Ne pregătim pentru responsabilitățile și răsplătirile eterne.

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului. (2 Timotei 2.15)

33. Cum acționează în mod real un slujitor oricare va vrea să fie mare între voi,

să fie slujitorul vostru;
 Marcu 10.43
Îi veți cunoaște după roadele lor.
 Matei 7.16

Slujind lui Dumnezeu slujindu-i pe alții.

Lumea definește măreția în termenii puterii, posesiunilor, prestigiului și poziției. Dacă tu poți revendica un serviciu de la alții, tu ai câștigat. În cultura egocentrică cu mentalitatea „*mine mai întâi*”, acționând ca un servitor nu este un concept popular.

Domnul Isus, oricum, a măsurat măreția în termenii ai slujirii nu ai statutului. Dumnezeu determină măreția ta prin câți oameni slujești, nu câți oameni te slujesc pe tine. Acesta este contrar cu vederea lumii despre măreție, care ne este greu să o înțelegem, mai puțin să o practicăm. Ucenicii au argumentat la cine va ocupa cea mai proeminentă poziție, și 2.000 de ani mai târziu, liderii creștini încă aleargă pentru poziții și proeminență în biserici, denominațiuni, și în lucrările bisericilor mari.

Mii de cărți au fost scrise despre lucrarea de lider, dar mai puțin despre lucrarea de slujitor. Fiecare vrea să conducă; nimeni nu vrea să slujească. Noi am vrea să fim generali mai mult decât soldați. Chiar creștinii vor să fie „*lideri-slujitori*”, și nu simpli slujitori. Dar ca să fii ca Isus trebuie să fii un slujitor. Așa s-a numit El însuși.

Știind al tău tipar este important să slujești lui Dumnezeu, și având inima slujitorului este extrem de important. Amintește-ți că Dumnezeu te-a dăltuit pentru *slujire* nu pentru concentrare spre tine însuși. Fără o inimă de slujitor, vei fi tentat să pierzi tiparul tău pentru un câștig personal. Vei fi deasemenea tentat să folosești ca o scuză să te retragi de la împlinirea unor nevoi.

Dumnezeu adesea testează inima noastră cerându-ne să slujim în moduri în care *nu* suntem dăltuiți. Dacă ai văzut un om căzut într-un șanț, Dumnezeu ar aștepta de la tine să-l ajuți nu să zici: „Nu am darul milei ori servitului”. Tu poate nu ești dotat spre o însărcinare cu totul specială, dar ești chemat să o faci, dacă nimeni, nu este în jur, dotat pentru aceasta. Lucrarea ta de slujire cu *prioritate* ar trebui să fie în domeniul în care ești dăltuit, dar *a doua* slujire este oriunde este nevoie de tine, pe moment.

Tiparul tău determină lucrarea ta de slujire, dar inima ta slujitoare va revela maturitatea ta. Nu se cere un talent special ori dar să stai după întâlnirea avută să ridici ce-i pe jos, ori să așezi scaunele. Fiecare poate fi un slujitor. Tot ceea ce se cere este caracter.

Este posibil să lucrezi în biserică toată viața fără să fii un *slujitor*. Tu trebuie să ai inima slujitorului. Cum știi dacă ai inimă de slujitor? Isus a zis: *Îi veți cunoaște după roadele lor.* (Matei 7.16).

Slujitorii adevărați se dedică continuu la slujire. Slujitorii adevărați nu-și umplu timpul cu preocupări care ar putea limita abilitățile lor. Ei vor să fie gata pentru slujbă oricând sunt chemați. Ca un soldat, un slujitor este tot timpul la datorie: *Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste.* (2 Timotei 2.4). Dacă tu slujești numai când e convenabil pentru tine, tu nu ești slujitor real. Slujitorul adevărat face ce-i nevoie și când nu e convenabil.

Ești la dispoziția lui Dumnezeu oricând? Poate El încurca planurile tale fără ca să-ți creeze neplăcere? Ca și slujitor, tu alegi și decizi când vrei să slujești. A deveni un slujitor înseamnă să renunți la dreptul de a-ți controla programul tău zilnic, și să permiți lui Dumnezeu să te întrerupă oricând El are nevoie.

Dacă tu-ți vei aminti la început de fiecare zi, că tu ești slujitorul lui Dumnezeu, întreruperile nu vor crea nemulțumiri pentru că agenda ta va fi oricând ocupată cu ceea ce Dumnezeu vrea să facă în viața ta. Slujitorii văd întreruperile ca și niște întâlniri pentru lucrare și prilej de fericire pentru oportunitatea de a practica slujirea.

Slujitorii adevărați sunt atenți la nevoi. Slujitorii întotdeauna caută căi de a ajuta pe alții. Când ei văd o nevoie, ei prind momentul să o împlinescă, așa cum ne poruncește Scriptura: *cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.* (Galateni 6.10). Când Dumnezeu pune pe cineva în nevoie în fața ta, El îți oferă oportunitatea să crești în slujire. Notează că

Dumnezeu spune ca nevoile familiei bisericii să fie împlinite cu prioritate, nu puse pe ultimul loc în lista ta de „lucruri de făcut”.

Noi pierdem atâtea ocazii de slujire, pentru că ne lipsește sensibilitatea și spontaneitatea. Marile oportunități de slujire niciodată nu țin mult. Ele trec repede, câteodată nici nu se mai întorc napoi. Poate tu ai o singură șansă, să slujești acea persoană, folosește-te de acel moment. *Nu zice aproapei tale: „Du-te și vino iarăși; îți voi da mâine!” când ai de unde să dai.* (Proverbe 3.28).

John Wesley, a fost un slujitor incredibil al lui Dumnezeu. Motto-ul său a fost: „Fă tot binele ce-l poți, cu mijloacele ce poți, în modalitățile în care poți, în locurile în care poți, tot timpul când poți, la toți oamenii la care poți, atâta timp când tu poți”. Aceasta-i mărșă. Tu poți începe uitându-te la lucruri mărunte, pe care le poți face. Fă aceste lucruri mici așa cum ar fi lucruri mărețe, pentru că Dumnezeu privește la tine.

Slujitorii adevărați fac cel mai bine cu ceea ce au. Slujitorii nu se scuză, nu amână, ori așteaptă pentru circumstanțe mai bune. Slujitorii niciodată nu zic: „În una din aceste zile” ori „Când e timpul potrivit” Ei fac ceea ce trebuie făcut. Scriptura spune: *Cine se uită după vânt, nu va semăna, și cine se uită după nori, nu va secera.* (Eclesiastul 11.4). Dumnezeu așteaptă ca tu să faci ceea ce poți, cu ceea ce ai, și oricum ești. Slujirile mai puțin perfecte sunt întotdeauna mai bune decât cele mai bune intenții.

Una din motivele pentru care unii oameni nu slujesc este pentru că lor le e frică că *nu sunt destul de buni* să slujească. Ei au crezut minciuna că slujirea lui Dumnezeu este numai pentru vedete. Unele biserici au nutrit acest mit făcând un excelent idol, care determină oamenii cu talente medii să ezite a se implica.

Poate ai auzit spunând „dacă nu poți face la modul excelent nu te apuca” Dar, Domnul Isus nu a zis asta! Adevărul este că, aproape orice facem este făcut la nivel slab, când suntem la început – și-n felul acesta învățăm. La biserica Saddleback, noi practicăm *principiul „suficient de bine”*: Nu trebuie să fii perfect pentru ca Dumnezeu să te folosească și să te binecuvinteze. Noi am vrea să implicăm mii de persoane în lucrare mai de grabă decât a avea o biserică perfectă condusă de câteva elite.

Slujitorii adevărați duc la îndeplinire orice sarcină cu egală dedicație. Orice ei fac, slujitorii fac *din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni,* (Coloseni 3.23). Mărimea sarcinii nu este relevantă. Singura lucru ce intră în discuție, este dacă aceasta trebuie făcut?

Tu nu vei ajunge la un nivel în viață unde să fii suficient de important ca să ajuți cu o muncă de slugă. Dumnezeu niciodată nu va face excepție cu tine. Aceasta este vital pentru curriculumul caracterului tău. Scriptura spune: *Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșeală singur.* (Galateni 6.3). În slujbele mici noi creștem ca și Christos.

Domnul Isus a fost specializat în sarcini de slugă, când toți ceilalți au încercat să le evite: spălatul picioarelor, ajutorul copiilor, pregătire mâncării, ajutarea leproșilor. Nimeni și nimic nu a fost prea *josnic* pentru El, pentru că El a venit să slujească. Nu a făcut aceste lucruri ca *să se dea mare*, ci pentru ca să ni *se dea ca exemplu* și așa să facem și noi: *Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.* (Ioan 13.15)

Sarcinile mici adesea demonstrează inimă mare. Inima servitorului este revelată în acțiuni mărunte care alții nici nu se gândesc să le facă, așa cum *Pavel strânsese o grămadă de mărcini, și-i pusese pe foc* (Fapte 28.3), când a naufragiat pe insulă. El a fost frânt de obosit ca și ceilalți dar el a făcut ceva ce toți aveau nevoie. Nici o sarcină nu este prea josnică când tu ai inima de servitor.

Marile oportunități adesea, se ascund în micile sarcini. Micile lucruri în viață determină marile lucruri. Nu te uita după lucrări mari să faci pentru Dumnezeu. Fă numai lucruri care nu sunt așa de mărețe și Dumnezeu te va însărcina cu ceea ce El vrea să faci. Dar înainte de a aștepta lucruri extraordinare, încearcă lucruri ordinare. *Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari.* (Luca 16.10-12)

Întotdeauna vor fi mai mulți oameni încercând să facă lucruri „mari” pentru Dumnezeu, decât vor fi oameni care vor dori să facă lucruri mici. Fuga pentru conducere este plină de mulțime, dar terenul este larg pentru slujitori. Câteodată tu slujești *din ce în ce mai bine* celor cu autoritate, și

câteodată *slujești din ce în ce mai rău* la cei în nevoi. Oricum, tu dezvolți o inimă de slujitor când tu ești doritor să faci orice e nevoie.

Slujitorii adevărați sunt credincioșii lucrării încredințate. Slujitorii termină misiunea lor, împlinesc responsabilitățile lor, se țin de promisiunile făcute, și termină cu bine devotamentul lor. Ei nu au munca făcută pe jumătate, și ei nu renunță când sunt descurajați. Ei sunt de încredere și de bază.

Credincioșia este întotdeauna o calitate rară. Mulți oameni nu înțelege însemnătatea cuvântului devotament. Ei se arată devotați de ocazie, și apoi rup devotamentul cu o banală rațiune fără nici o ezitare, remușcare, ori regret. Sunt ocazii când biserici chiar și alte organizații trebuie să improvizeze câte ceva, pentru că voluntarii nu sunt pregătiți, nu se prezintă, ori nici măcar nu au dat un telefon că nu vin.

Poți fi de bază pentru alții? Îți ții promisiunile făcute, promiți să împlinești nevoi, ori te dedici ca nevoia să fie onorată? Asta e un test. Dumnezeu testează credincioșia ta. Dacă tu treci testul, tu ești într-un anturaj bun cu: Avraam, Moise, Samuel, David, Daniel, Timotei și Pavel care pe toți i-a numit *credincioși* slujitori ai lui Dumnezeu. Mai mult ca atât, Dumnezeu a promis că va răsplăti credincioșia ta în veșnicie. Imaginează-ți cum te vei simți într-o zi când Dumnezeu îți va zice: *Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!* (Matei 25.23).

Apropo, slujitorii credincioși nu se pensionează. Ei slujesc cu credincioșie cât timp trăiesc. Tu te poți pensiona din cariera ta, dat niciodată nu te vei pensiona din slujba lui Dumnezeu.

Slujitorii reali mențin un profil de jos. Slujitorii nu se promovează ori se manifestă pe ei înșiși. În loc să acționeze pentru a impresiona și a se îmbrăca pentru succes ei știu că *toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie.* (1 Petru 5.5). Dacă li se recunoaște slujba, ei în mod umil o acceptă dar nu permit faimei să îi depărteze de slujba lor.

Pavel a prezentat un fel de slujbă care *apare* să fie spirituală dar în mod real te pune jos, e un spectacol doar, un act de atenție. El a numit-o de „*plăcerea oamenilor*” – slujind să impresionezi pe alții cât de spiritual ești. Acesta a fost un păcat al fariseilor. Ei au întors spatele altora, dăruirii și chiar rugăciunii pentru a fi văzuți bine de alții. Isus a detestat această atitudine și a tras un semnal de alarmă: *Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri.* (Matei 6.1).

Autopromovarea cu slujirea nu se potrivesc. Slujitorul real nu slujește pentru aplauzele și aprobările altora. Ei trăiesc pentru O singură audiență. Pavel a spus: *Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.* (Galateni 1.10).

În luminile rampei nu vei afla mulți slujitori, de fapt ei evită acestea, când e posibil. Ei sunt mulțumiți cu o slujbă liniștită în umbră. Iosif a fost un exemplu mareț. El nu și-a dat prea mare importanță, dar în mod liniștit l-a slujit pe Potifar, apoi pe temnicer, apoi pe bucătarul lui Faraon și pe paharnic, și Dumnezeu a binecuvântat atitudinea aceasta. Când Faraon l-a promovat mai sus, Iosif a menținut o inimă de slujitor, chiar și cu frații lui, care l-au vândut.

Din nefericire, mulți lideri astăzi încep ca și slujitori dar termină ca și celebriități. Ei devin atrași de atenții, nedându-și seama că au căzut într-o capcană de orbire.

Tu poate servești în obscuritate în vreun loc mic, gândind ca fiind necunoscut și ne apreciat. Ascultă: *Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.* (Coloseni 3.4).

Sunt mai mult de 750 „Locale ale faimei” în America și mai mult de 450 „Cine-s cine” publicații, dar tu nu vei găsi mulți slujitori reali în aceste locuri. Notoritatea nu înseamnă nimic pentru slujitorii reali pentru că ei știu diferența între proeminență și semnificație. Tu ai multe trăsături proeminente în trupul tău fără de care nu ai putea trăi. Ele sunt părți ascunse în trupul tău care sunt indispensabile. La fel este și cu Trupul lui Christos. Cea mai semnificativă slujbă, adesea este slujba nefolosită. *Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste:* (1 Corinteni 12.22-24).

În ceruri Dumnezeu în mod deschis va răsplăti pe unii din cei mai obscuri și neînsemnați slujitori – oameni de care nu am auzit pe pământ, care au învățat copiii tulburați emoțional, care au

făcut curățenie după bătrâni, asistente medicale la pacienți bolnavi de SIDA, și au slujit în mii de alte locuri neștiute.

Știind aceasta, nu fi descurajat când slujba ta nu este lăudată ori luată în considerare. Slujește-l mai departe pe Dumnezeu! ... *preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.* (1 Corinteni 15.58). Chiar și serviciile mici sunt luate în considerare de Dumnezeu și răsplătite.

Amintește-ți de cuvintele Domnului Isus: *Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.* (Matei 10.42).

34. Gândind ca un slujitor

oricare va vrea să fie mare între voi,

să fie slujitorul vostru;

Numeri 14.24

Îi veți cunoaște după roadele lor.

Filipeni 2.5

Slujirea începe în mintea ta.

Ca să fii un slujitor ai nevoie de o schimbare a minții, o schimbarea a atitudinii tale.

Dumnezeu întotdeauna este mult mai interesat în *de ce* facem ceva decât în *ce* facem acel ceva. Atitudinea cântărește mai mult ca realizările. Regele Amația a pierdut favoarea lui Dumnezeu pentru că *El a făcut ce este bine înaintea Domnului, dar cu o inimă care nu era în totul dată Lui.* (2 Cronici 25.2). Slujitorii reali slujesc lui Dumnezeu în spiritul a cinci atitudini.

Slujitorii reali se gândesc mai mult la alții decât la ei înșiși. Slujitorii se concentrează la alții nu la ei înșiși. Aceasta este umilința adevărată: nu gândind mai puțin despre noi ci gândind despre noi mai puțin. Ei sunt auto-neglijenți. Pavel a zis: *Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.* (Filipeni 2.4). Asta înseamnă să-ți „pierzi viața” – uitându-te pe tine în slujba altora. Când ne oprim a ne concentra la nevoile noastre, devenim conștienți de nevoile din jurul nostru.

Isus *S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.* (Filipeni 2.7). Când a fost ultima dată când tu te-ai *dezbrăcat* pe tine însuși spre beneficiul altuia? Tu nu poți fi slujitor dacă ești plin de tine. Numai când ne uităm pe noi înșine facem lucruri care merită să fie amintite.

Din nefericire, o mulțime de slujbe sunt adesea spre folosul nostru. Slujim pe alții să le fim plăcuți, să ne admire, ori să ne atingem scopurile noastre. Aceasta-i manipulare, nu lucrare de slujire. Tot timpul în mod real ne gândim la noi înșine și cât de nobili și minunați suntem. Unii oameni încearcă să folosească slujba lor ca un fel de tocmeală cu Dumnezeu: „Eu fac aceasta pentru tine, Dumnezeule, dacă și tu vei face ceva pentru mine”. Slujitorii reali nu încearcă să-l folosească pe Dumnezeu pentru scopurile lor. Slujitorii reali îi permit lui Dumnezeu să-i folosească pe ei pentru scopurile Lui.

Calitatea de auto-uitare ca și credincioșia este foarte rară. Pe deasupra tuturor Pavel a știut că Timotei a fost singura persoană pe care se putea baza: *Căci n-am pe nimeni, care să-mi împărtășească simțirile ca el, și să se îngrijească într-adevăr de starea voastră. Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos.* (Filipeni 2.20-21). Gândind ca un slujitor este dificil, pentru că te provoacă la problemele de bază ale vieții: Eu sunt, prin natură, egoist. Eu gândesc cel mai mult despre mine. Iată de ce umilința este o luptă zilnică, o lecție pe care trebuie să o învățăm și reînvățăm. Oportunitatea să fii un slujitor mă confruntă zeci de ori, zilnic, în care mi se dă ocazia de a alege să decid între împlinirea nevoilor mele sau ale altora. Lepădarea de sine este cheia în lucrarea de slujire.

Noi putem măsura inima slujitorului prin felul cum răspundem când alții ne tratează ca și slujitori. Cum reacționezi când îți se recunoaște ceva, când șeful te laudă ori când ești tratat cu

inferioritate? Scriptura spune: *Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă deloc, mergi cu el două.* (Matei 5.41).

Slujitorii gândesc ca servitorii nu ca și stăpânii. Slujitorii își amintesc că Dumnezeu stăpânește totul. În Scriptură, un servitor a fost un slujitor căruia i s-a încredințat o proprietate. Iosif a fost acest tip de slujitor ca și prizonier în Egipt. Potifar s-a încrezut în Iosif, încredințându-i toată casa lui. Apoi temnicerul s-a încrezut în Iosif, încredințându-i închisoarea lui. Slujirea și servirea merg împreună, din moment ce Dumnezeu așteaptă de la noi a fi demni de încredere în amândouă. Scriptura spune: *ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.* (1 Corinteni 4.2). Cum tratezi tu resursele pe care Dumnezeu ți le-a încredințat?

Pentru a deveni un real slujitor tu va trebui să urmărești în continuare felul cum îți administrezi banii în viața ta. Isus a zis: *Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona (banilor).*” (Luca 16.13). El nu a zis: „Nu ați putea” ci „Nu puteți”. Este imposibil. Trăind pentru lucrarea de slujire și trăind pentru bani sunt lucruri care au țeluri total diferite. Ce alegi? Dacă tu ești un slujitor al lui Dumnezeu, tu nu poți accepta lumina ta proprie. *Tot timpul tău aparține lui Dumnezeu.* El insistă la o loialitate totală, nu o credincioșie parțială.

Banii au un mare potențial să-L înlocuiască pe Dumnezeu în viața ta. Mulți oameni sunt ușor atrași din lucrarea de slujire prin materialism, mai mult decât orice altceva. Ei zic: „După ce îmi ating țelurile financiare, voi sluji lui Dumnezeu”. Asta e o decizie nebunească de care ei vor regreta toată veșnicia. Când Isus este Domnul nostru, banii îl slujesc pe El, dar dacă banii te stăpânesc, tu devii sluga lor. Bogăția desigur că nu e un păcat, dar nefolosirea ei spre slava lui Dumnezeu e un păcat. Slujitorii lui Dumnezeu întotdeauna se concentrează mult mai mult asupra lucrării decât asupra banilor.

Scriptura este foarte clară: Dumnezeu folosește banii ca să testeze credincioșia ta ca slujitor. Iată de ce Isus a vorbit mai mult despre bani, decât El a vorbit despre cer și iad. El a zis: *dacă n-ai fost credincioși în bogățiile (Grecește: Mamona.) nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?* (Luca 16.11). Cum administrezi banii se răsfrânge la cât de mult te binecuvintează Dumnezeu în viața ta.

În Meditația 31, am menționat două feluri de oameni: Constructorii Împărăției și Constructorii Bogăției. Amândouă sunt daruri spre a face afaceri, făcând vânzări și cumpărări, și făcând profit. Constructorii Bogăției continuă să acumuleze bogăție pentru ei înșiși neținând cont cum fac bani, dar Constructorii Împărăției schimbă regulile jocului. Și ei încearcă să facă atâția bani cât pot, dar ei adună ca să dea mai departe. Ei folosesc bogăția pentru nevoile Bisericii lui Dumnezeu și misiunea Lui în lume.

La biserica Saddleback, noi avem un grup numit CEO cu oameni de afaceri care încearcă să facă cât mai mulți bani așa încât ei să dea cât mai mult pentru viitorul Împărăției lui Dumnezeu. Te încurajez să discuți cu păstorul tău și să începi un grup de Constructori ai Împărăției în biserica ta. Pentru ajutor citește Apendixul 2.

Slujitorii se concentrează la munca lor, nu la ce fac alții. Ei nu se compară, nu critică, nu se întrec cu alți slujitori sau lucrători. Ei sunt prea ocupați făcând lucrarea lui Dumnezeu ce li s-a încredințat.

Întrecerea între slujitorii lui Dumnezeu nu este logică pentru mai multe rațiuni: Noi suntem toți în aceeași echipă; scopul nostru este să-L prezentăm pe Dumnezeu și nu pe noi înșine; ni s-a dat însărcinări diferite; și suntem dăltuiți în mod unic. Pavel a spus: *Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții, și pizmuindu-ne unii pe alții.* (Galateni 5.26).

Nu este loc pentru nici un fel de gelozie între slujitori. Când tu ești ocupat slujind, tu nu ai timp pentru critică. Oricând se pierde timpul criticând pe alții, este timp luat din lucrarea de slujire. Când Marta s-a plâns Domnului că Maria n-o ajută, ea a pierdut inima Stăpânului. Slujitorii adevărați nu se plâng de nedreptate, nu sunt parțiali în judecată, și nu detestă pe cei ce nu slujesc. Ei se încred numai în Dumnezeu și-I slujesc.

Nu este treaba noastră să evaluăm pe alți slujitori ai Stăpânului. Scriptura spune: *Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții, și pizmuindu-ne unii pe alții.* (Romani 14.4). La fel nu este treaba noastră să ne apărăm contra criticilor. Să-l lăsăm pe Stăpânul să se ocupe de acestea. Să urmărim exemplul lui Moise, care a arătat o adevărată umilință în fața opoziției, ori așa

cum Neemia a răspuns la critici foarte simplu: „*Am o mare lucrare de făcut, și nu pot să mă pogor; cât timp l-aș lăsa ca să vin la voi, lucrul ar înceta.*” (Neemia 6.3).

Dacă tu slujești ca și Isus, să te aștepti să fii criticat. Lumea, și chiar o parte din biserică nu înțelege valorile lui Dumnezeu. Unul din cele mai frumoase acte de iubire, arătate Domnului Isus, au fost criticate de ucenici. Maria a luat ce a avut ea mai valoros, un parfum foarte scump, și l-a turnat pe trupul Domnului Isus. Slujba ei, de dragoste, a fost numită de ucenici „*risipă*”, dar Isus a zis că ea a făcut un „*lucru frumos*” și asta a avut valoare. Slujba ta pentru Christos niciodată nu se va risipi, indiferent ce vor zice alții.

Slujitorii își bazează identitatea în Christos. Pentru că ei își amintesc că sunt iubiți și acceptați prin har, slujitorii nu trebuie să-și justifice meritul. Dorința lor liberă de a accepta slujba care pentru mulți nu e în siguranță, ei o consideră „benefică” lor. Unul din cele mai profunde exemple de slujire, care arată pierderea popularității, este Isus spălând picioarele ucenicilor. Spălarea picioarelor a fost echivalentul băiatului care face pantofii, o muncă lipsită de importanță. Dar Isus a știut cine a fost, așa că munca făcută nu a stricat popularitatea Lui. Scriptura spune: *Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins cu el.* (Ioan 13.3-4).

Dacă tu vrei să fii un slujitor, tu trebuie să-ți definești identitatea ta în Christos. Numai oamenii în siguranță pot sluji. Oamenii fără siguranță sunt întotdeauna fricoși la ce poate apărea de la alții. Frica lor se extinde la slăbiciunea lor și ascunde dedesupturi ale unei mândrii protectoare și prefăcătorii. Cu cât ești mai în nesiguranță, cu atât vei vrea tu să fii slujit, și cu atât vei avea mai mare nevoie de aprobarea lor.

Henry Nouwen a spus: „Ca să devii un slujitor altora noi trebuie să murim față de ei; aceasta este să renunțăm la a măsura însemnătatea și valoare noastră cu unitatea de măsură a altora ... astfel că devenim liberi de a fi compătimiți” Când tu bazezi meritul și identitatea pe relația ta cu Christos, ești eliberat de la așteptările din partea altora, și aceasta îți permite ca să servești în mod real și de calitate.

Slujitorii nu trebuie să acopere pereții cu medalii și diplome ca să valideze munca lor. Ei nu insistă a li se adresa prin titlu, și ei nu se îmbracă ei înșiși în hainele superiorității. Slujitorii găsesc că nu e necesar a găsi simboluri pentru identificare, și nu-și măsoară meritele lor prin realizările lor. Pavel a spus: *Pentru că nu cine se laudă singur, va fi primit, ci acela pe care Domnul îl laudă* (2 Corinteni 10.18).

Dacă cineva a avut șansa în viață să-și etaleze conexiunile avute și „nume scoase în evidență” a fost Iacov, fratele pe jumătate a Domnului Isus. El a avut onoarea creșterii alături de Isus ca și fratele lui. Da, în introducerea scrisorii lui, el simplu se referă la sine astfel: *Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Christos* (Iacov 1.1). Cu cât ești mai aproape de Isus, cu atât mai puțin va fi nevoie să te promovezi pe tine însuși.

Slujitorii privesc lucrarea ca o oportunitate nu ca o obligație. Ei se bucură să ajute oamenii, să le împlinescă nevoile, și să facă lucrarea de slujire. Ei *slujesc Domnului cu bucurie*, (Psalmul 100.2). De ce slujesc ei cu bucurie? Pentru că îl iubesc pe Domnul, sunt recunoscători pentru harul Său, ei știu că slujind este nivelul cel mai înalt de a folosi viața. Și ei știu că Dumnezeu a promis o răsplată. Isus a zis: *Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.* (Ioan 12.26). Pavel a zis: *Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea, pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutat și ajutați pe sfinți.* (Evrei 6.10).

Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă 10% din toți creștinii din lume au lua-o în serios lucrarea de slujire. Imaginează-ți cât bine s-ar face. Vrei tu să fii unul din acești oameni? Nu are importanță ce vârstă ai, Dumnezeu te va folosi dacă tu începi să acționezi ca un slujitor. Albert Schweitzer a spus: „Singurii oameni fericiți sunt acei care au învățat să slujească”

Nu uitați: *Să aveți în voi gândul ... care era și în Hristos Isus:* (Filipeni 2.5)

35. Puterea lui Dumnezeu în slăbiciune

El a fost răstignit prin slăbiciune; dar trăiește prin puterea lui Dumnezeu.

Tot astfel și noi suntem slabi în El, dar, prin puterea lui Dumnezeu, vom fi plini de viață cu El față de voi.

2 Corinteni 13.4

El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.”

2 Corinteni 12.9a

Lui Dumnezeu îi place să folosească oameni slabi.

Fiecare om are slăbiciuni. De fapt tu ai o *grămadă* de defecte și imperfecțiuni: fizice, emoționale, intelectuale și spirituale. În același timp tu ai circumstanțe necontrolate care te doboară cum ar fi limitări relaționale și financiare. Cel mai important este să știi ce faci cu toate acestea. De obicei noi refuzăm să recunoaștem slăbiciunile noastre, luptăm împotriva lor, le scuzăm, le ascundem, și le detestăm. Acesta duce la a nu-l lăsa pe Dumnezeu să le folosească așa cum El vrea.

Dumnezeu are o perspectivă diferită la slăbiciunile noastre. El zice: *Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.* (Isaia 55.9); și ca urmare noi adesea acționăm exact opuse decât ne așteptăm. Noi credem că Dumnezeu vrea numai tăria noastră, dar el vrea și slăbiciunile noastre pentru gloria Lui.

Scriptura spune: *Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.* (1 Corinteni 1.27). Slăbiciunile tale nu sunt un accident. Dumnezeu în mod deliberat le-a permis în viața ta pentru scopul demonstrării puterii Lui prin tine.

Dumnezeu niciodată nu a impresionat cu putere ori autosuficiență. De fapt, El duce pe oameni în slăbiciune ca să le admită. Domnul Isus s-a referit la această recunoaștere a nevoilor noastre ca „*săraci în duh*”. Este una din atitudinile pe care El le binecuvintează: *Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!* (Matei 5.3).

Scriptura este plină cu exemple cum lui Dumnezeu îi place să folosească oameni imperfecti, de rând, să facă lucruri extraordinare în ciuda slăbiciunii lor. Dacă Dumnezeu ar fi folosit oameni perfecti, nimic n-ar fi gata, pentru că nici unul din noi nu este fără imperfecțiuni. Faptul că Dumnezeu folosește oameni imperfecti este o încurajare pentru noi.

O slăbiciune, ori un „*țepuș*” cum îl numește Pavel, nu e păcat, ori a viciu, ori o defecțiune de caracter pe care tu ar trebui să o schimbi ca și îmbuibarea ori nerăbdarea. O slăbiciune este orice limitare care tu o moștenești, ori nu ai putere s-o schimbi. Poate fi o limitare *fizică*, cum ar fi un handicap, o boală cronică, lipsa de energie, ori invaliditate. Poate fi o limitare *emoțională* cum ar fi cum ar fi o cicatrice traumatică, o amintire dureroasă, o întorsătură bruscă a personalității ori o dispoziție ereditară. Ori poate fi o limitare a *talentului* ori o limitare *intelectuală*. Noi toți nu suntem supra deștepți ori supra talentați.

Când tu gândești despre limitările în viața ta, tu poate vei fi ispitit să traci concluzia: „Dumnezeu niciodată nu mă va folosi”. Dar Dumnezeu niciodată nu este limitat de limitările noastre. De fapt, El se bucură punând marea Lui putere în niște vase de rând. Scriptura spune: *Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.* (2 Corinteni 4.7). Ca și vasele de uz comun, noi suntem fragili și imperfecti și ne spargem ușor. Dar Dumnezeu ne va folosi dacă noi îi permitem să lucreze prin slăbiciunile noastre. Ca aceasta să se întâmple noi trebuie să urmăm modelul lui Pavel.

Admite-ți slăbiciunile. Tu ești stăpânul imperfecțiunilor tale. Oprește-te din a pretinde că nu le ai pe toate, și fii cinstit cu tine însuși. În loc să trăiești în negare ori scuzându-te, fă-ți timp să-ți definești slăbiciunile tale. Tu poate trebuie să faci o listă cu ele.

Două mari mărturisiri în Noul Testament ilustrează ce avem nevoie pentru o viață sănătoasă. Prima a fost a lui Petru, care a zis Domnului Isus: „*Tu ești Christosul, Fiul Dumnezeului celui viu!*” (Matei 16.16). A doua a fost lui Pavel, care a zis mulțimii care-l idolatrizau: *Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi.* (Fapte 14.15). Dacă vrei ca Dumnezeu să te folosească, tu trebuie să-l cunoști pe Dumnezeu și să te cunoști pe tine însuși. Mulți creștini și

special lideri, uită al doilea adevăr: Noi suntem doar ființe umane! Dacă treci prin criză să accepți aceasta, Dumnezeu nu va ezita să te accepte, pentru că El te iubește.

Fii mulțumit cu slăbiciunile tale. Pavel a zis: *mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Christos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Christos.* (2 Corinteni 12.9-10a). Prima afirmație din această parte de Scriptură nu are sens. Noi vrem să fim liberi de slăbiciuni, și nu mulțumiți de ele! Dar mulțumirea este o expresie a credinței în bunătatea lui Dumnezeu. Spune: „Dumnezeule, eu cred că mă iubești și știi ce este cel mai bun pentru mine”.

Pavel ne dă câteva rațiuni să fim mulțumiți cu slăbiciunile noastre înnăscute. În primul rând ele ne determină să depindem de Dumnezeu. Referindu-se la slăbiciunile lui, pe care Dumnezeu a refuzat să i le dea la o parte, Pavel a zis: *De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.* (2 Corinteni 12.10). Oricând te simți slab, Dumnezeu îți amintește că depinzi de El.

Slăbiciunile noastre deasemenea împiedică aroganța. Ne ține umili. Pavel a zis: *ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască, și să mă împiedice să mă îngâmf.* (2 Corinteni 12.7). Dumnezeu adesea atașează o slăbiciune majoră alături de o tărie majoră ca să țină eul nostru sub control. O limitare poate acționa ca un guvernator care să ne oprească de a fugi prea tare, luând-o înaintea lui Dumnezeu.

Când Ghedeon a recrutat o armată de 32.000 să lupte cu Madianiții, Dumnezeu i-a redus la 300, făcând o proporție de 450 la 1, ei luptând cu o trupă a inamicului de 135.000. Se pare că ar fi o rețetă spre dezastru, dar Dumnezeu a făcut acesta ca Isarel să știe că puterea lui Dumnezeu, și nu tăria lor i-a scăpat.

Slăbiciunile noastre totodată încurajează părțășia între credincioși. În timp ce tăria noastră dă naștere la un spirit independent („Eu nu am nevoie de nimeni altcineva”), limitările noastre arată cât de mult avem nevoie unii de alții. Când noi împletim șuvițele slabe ale vieților noastre împreună, se formează o frânghie puternică. Vance Havner a glumit: „Creștinii, ca și fulgii de zăpadă, sunt firavi, dar ei când se adună grămadă, opresc circulația”.

Aproape toate slăbiciunile noastre măresc capacitatea pentru simpatie și lucrare. Noi suntem departe de a fi înțeleși și luăm în considerare slăbiciunile altora. Dumnezeu vrea ca tu să ai lucrare ca a lui Christos, pe pământ. Aceasta înseamnă ca alți oameni să găsească vindecare în rănilor tale. Mesajele mărețe ale vieții tale și lucrarea ta de slujire, cea mai eficientă, va veni din durerile tale adânci. Lucrurile cele mai încurcate, cele mai rușinoase, și cele mai șovăitoare scoase la suprafață devin instrumentele pe care Dumnezeu le va folosi cu cea mai mare putere să-i vindece pe alții.

Marele misionar, Hudson Taylor a spus: „Giganticii lui Dumnezeu au fost oameni slabi”. Slăbiciunea lui Moise a fost temperamentul. Asta a făcut să-l omoare pe egiptean, să lovească stâncă când el trebuia să vorbească stâncii, și să spargă tablele cu Cele Zece Porunci. Dar Dumnezeu l-a transformat pe Moise într-un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului. (Numeri 12.3).

Slăbiciunea lui Ghedeon a fost subestimarea și adâncă nesiguranță, dar Dumnezeu l-a transformat, *i S-a arătat, și i-a zis: „Domnul este cu tine, viteazule!”* (Judecători 6.12). Slăbiciunea lui Avraam a fost frica. Nu odată, ci de două ori el a pretins că soția lui e soră-sa, ca să se protejeze pe el însuși. Dar Dumnezeu l-a transformat pe Avraam *ca să fie tatăl tuturor celor care cred* (Romani 4.11). Impulsiv, slabul, speriosul Simon a devenit Petru (Grecește: Petros.) (Matei 16.18). Adulterul David a devenit *om după inima Mea, care va împlini toate voiele Mele.*” (Fapte 13.22), și Ioan un arogant „Fiu al Tunetului” a devenit „Apostolul iubirii”.

Lista ar putea continua. *Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de prooroci! Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat fâgăduințe, au astupat gurile leilor; au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.* (Evrei 11.32-34). Dumnezeu este specializat în a transforma slăbiciunile în tării. El vrea să ia marile noastre slăbiciuni și să le transforme.

Cinstit, mărturisește-ți slăbiciunile. Lucrarea de slujire începe cu vulnerabilitate. Cu cât dai la o parte garda ta, masca ta, și mărturisești luptele tale, cu atât mai mult Dumnezeu va putea să te folosească servindu-i pe alții.

Pavel a prezentat vulnerabilitatea în toate cărțile sale. El deschis, a mărturisit:

- Căderile lui: *Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!* (Romani 7.19).
- Simțirile lui: *Am dat drumul gurii față de voi, Corintenilor! Ni s-a lărgit inima.* (2 Corinteni 6.11)
- Frustrările lui: *În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață.* (2 Corinteni 1.8).
- Fricile lui: *Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur.* (1 Corinteni 2.3)

Desigur că vulnerabilitatea este un risc. Poate te sperie, că micșorează apărarea ta și să deschidă

viața ta la alții. Când tu revelezi căderile, simțirile, frustrările, și temerile tale, vei risca să fii respins. Dar beneficiul este mai mare ca riscul. Vulnerabilitatea este o liberare emoțională. Deschizându-te liniștește stresul, distruge temerile tale și acesta-i primul pas spre libertate.

Noi deja am văzut că Dumnezeu „*celor smeriți le dă har*”, dar mulți nu înțelegem smerenia. Smerenia, umilința nu este a te pune pe tine jos și a refuza tăria ta, dimpotrivă este a fi cinstit despre slăbiciunile tale. Cu cât ești mai cinstit, cu atât ai parte de mai mult har. Tu vei primi de asemenea har de la alții. Vulnerabilitatea este o calitate îndrăgită și noi în mod natural ne apropiem de oameni smeriți. Pretențioșii resping dar autenticii atrag, și vulnerabilitatea este o cale spre intimitate.

Iată de ce Dumnezeu vrea să folosească slăbiciunile noastre, și nu numai tăria noastră. Dacă toți oamenii ar vedea tăria noastră, ei s-ar descuraja și ar zice: „E bine pentru ea, dar eu nu voi fi în stare niciodată să fac așa ceva”. Dar, când ei vor vedea că ești folosit, în ciuda slăbiciunilor tale vor fi încurajați și vor zice: „Poate că Dumnezeu mă folosește și pe mine!” Tăria noastră creează competiție, dar slăbiciunea noastră creează comunitate.

Câteodată în viață, tu trebuie să decizi să impresionezi oamenii sau să influențezi oamenii. Tu nu poți impresiona oamenii de la distanță dar tu te poți apropia să-i influențezi și când faci aceasta ei vor fi capabili să vadă imperfecțiuni. Și asta-i normal. Calitatea cea mai esențială pentru conducere nu este perfecțiunea ci credibilitatea. Oamenii trebuie să fie gata să se încreadă în tine, ori ei nu te vor urma. Cum construiești credibilitate? Nu prin a pretinde că ești perfect, ci fiind cinstit.

Glorie în slăbiciuni. Pavel a zis: *prin Hristos avem parte din belșug și de mângâiere.* (2 Corinteni 12.5b). În loc să pozezi ca auto-mulțumit și de neînvinș, uită-te la trofeul de har. Când Satana ți-a arătat slăbiciunile tale, agreează cu el și umple-ți inima de slavă adresată Domnului Isus care *are milă de slăbiciunile noastre și Duhului Sfânt care ne ajută în slăbiciunea noastră.* (Romani 8.26a).

Oricum, câteodată Dumnezeu transformă tăria noastră în slăbiciune cu scopul de ne folosi mai mult. Iacov a fost un manipulator care a petrecut viața lui complotând și apoi fugind de consecințe. Într-o noapte s-a luptat cu Dumnezeu și a zis: „Nu te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta”. Dumnezeu l-a binecuvântat, dar l-a lovit pe Iacov la încheietura coapsei, în vână. Ce înseamnă asta?

Dumnezeu a atins tăria lui Iacov (încheietura coapsei este tăria trupului) și l-a transformat într-un om slab. De la acea zi înainte, Iacov a umblat șchiopătând și el nu a mai putut fugi niciodată. A fost forțat să se aplece înaintea lui Dumnezeu fie că a vrut ori nu. Dacă vrei ca Dumnezeu să te binecuvânteze și să te folosească cu măreție, tu trebuie să dorești să umbli șchiopătând toată viața, pentru că Dumnezeu folosește oamenii slabi.

Nu uita ce-ți spune El: „*Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.*” (2 Corinteni 12.9a)

SCOPUL NUMARUL CINCI

AI FOST FĂCUT PENTRU O MISIUNE
*Rodul celui neprihănit este un pom de viață,
 și cel înțelept câștigă suflete.*
 Proverbe 11.30

36. Făcut pentru o misiune

Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume.

Ioan 17.18

*eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă,
 ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba,
 pe care am primit-o de la Domnul Isus.*

Fapte 20.24

Ai fost făcut pentru o misiune specială.

Dumnezeu lucrează în lume, și ne vrea să lucrăm împreună cu El. Această lucrare este numită *misiunea* ta. Dumnezeu te vrea să lucrezi în Trupul lui Christos și totodată în misiune, în lume. Lucrarea ta este slujirea *credincioșilor* și misiunea ta este slujirea *necredincioșilor*. Împlinindu-ți misiunea în lume, atingi scopul al cincilea pentru viața ta.

Viața ta de misiune este atât *împărtașire* cât și ceva *specific*. O parte a ei este o responsabilitate de a împărtași cu alți creștini, și altă parte este o însărcinare unică pentru tine. Ne vom ocupa de amândouă în meditația următoare.

Cuvântul *misiune*, în limba engleză, *mission*, vine de al cuvântul latin „trimitere”. A fi creștin include a fi *trimis* în lume ca un reprezentant al lui Christos. Isus a zis: *Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.*(Ioan 20.21).

Domnul Isus a înțeles foarte clar viața Lui de misiune pe pământ. La vârsta de doisprezece ani *El a zis: ... că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?*” (Luca 2.49), și douăzeci și unu de ani mai târziu, murind pe cruce *Isus... a zis: „S-a isprăvit!”*(Ioan 19.30). Ca și copertile unei cărți, aceste două declarații încadrează pe viu, viața trăită cu scopuri. Isus și-a încheiat misiunea pe care i-a dat-o Tatăl.

Isus a avut misiunea Lui, o perioadă pe pământ, și acum este misiunea *noastră* pentru că noi suntem Trupul lui Christos. Ce El a făcut în trupul fizic, noi continuăm ca și trupul spiritual al Lui, Biserica. Ce este acea misiune? A direcționa oamenii la Dumnezeu! Scriptura spune: *toate lucrurile ... noi sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Christos, și ne-a încredințat slujba împăcării;* (2 Corinteni 5.18).

Dumnezeu vrea să răscumpere ființa umană de la Satana și să o reconcilieze cu Sine însuși așa ca noi să putem împlini cele cinci scopuri pentru care ne-a creat și anume: să-L iubim, să facem parte din familia Lui, să devenim ca și El, să-I slujim Lui, și să spunem altora despre El. Din moment ce suntem ai Lui Dumnezeu, El ne folosește să aducem pe alții. Ne-a salvat și ne trimite afară, în lume. Scriptura spune: *suntem trimiși împuterniciți ai lui Christos;*(2 Corinteni 5.20). Noi suntem mesagerii dragostei lui Dumnezeu și a scopurilor Lui pentru lume.

IMPORTANȚA MISIUNII TALE

Împlinindu-ți misiunea vieții tale, pe pământ este o parte esențială a trăirii pentru gloria lui Dumnezeu. Scriptura ne dă câteva rațiuni de ce misiunea este așa de importantă.

Misiunea ta este continuarea misiunii lui Isus, pe pământ. Ca și urmași ai Lui, noi continuăm ce Isus a început. Isus nu numai că ne cheamă la El, dar și să mergem pentru El. Misiunea ta este așa de importantă că Domnul Isus a repetat-o de cinci ori, în cinci căi diferite, în cinci cărți ale Scripturii. Este ca și cum ar fi zis: „Eu vreau *cu tot dinadinsul* să faci aceasta!” Studind aceste cinci însărcinări ale Domnului, vei învăța detaliile misiunii tale pe pământ – când,

unde, de ce și cum. (Pentru detalii citește Matei 28.19-20, Marcu 16.15, Luca 24.47, Ioan 2.21 și Fapte 1.8)

În Marea Însărcinare, Domnul Isus a zis: *Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.* (Matei 28.19-20). Marea însărcinare a fost dată fiecărui urmaș al lui Isus, nu numai păstorilor și misionarilor. Aceasta este însărcinarea ta de la Isus, și nu este ceva opțional. Aceste cuvinte ale Domnului nu sunt *Marea Sugestie*. Dacă tu ești parte din familia lui Dumnezeu, misiunea ta este obligatorie. A o ignora înseamnă nesupunere.

Poate nu ești conștient că Dumnezeu te ține responsabil pentru necredincioșii care trăiesc în jurul tău. Scriptura spune: *Acum, fiul omului, te-am pus străjer... și tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea, și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui rău: „Răule, vei muri negreșit!” și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui, și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul.* (Ezechiel 33.7-9). Sunt oameni care te știu numai pe tine ca și creștin, și misiunea ta este ca lor să-l împărtășești pe Isus.

Misiunea ta este un privilegiu minunat. Este de asemenea o mare responsabilitate, este o onoare incredibilă să fii folosit de Dumnezeu. Pavel a zis: *toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Christos, și ne-a încredințat slujba împăcării;* (2 Corinteni 5.18). Misiunea ta implică două privilegii mari: lucrând cu Dumnezeu și reprezentându-L pe El. Noi suntem parteneri cu Dumnezeu în construirea Împărăției Lui. Pavel a numit-o „împreună lucrători” și a zis: *noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.* (1 Corinteni 3.9).

Domnul Isus ne-a asigurat mântuirea, ne-a așezat în familia Lui, ne-a dat Duhul Lui, și ne-a făcut agenții Lui în lume. Ce privilegiu! Scriptura spune: *Ne-a încredințat nouă propovăduirea împăcării. Noi dar, suntem trimiși imputerniciți ai lui Christos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Christos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!* (2 Corinteni 5.19,20).

Spunând altora cum ei pot avea viață veșnică este cel mai mare lucru ce-l poți face pentru ei. Dacă tu ai un vecin ce are cancer, ori SIDA și tu știi remediul, nu ai fi tu un criminal să îți aia informație de salvare a vieții. Mai mult să îți secret calea de iertare, scop, pace și viață veșnică. Noi avem cea mai mare veste din lume, și împărtășind acesta este cea mai mare bunătate ce poți s-o arăți cuiva.

O problemă uitată mult de creștini este că ei nu-și mai amintesc că fără Christos omul nu are nici o nădejde. Noi trebuie să ne amintim că nu-i important cât de mulțumit, ori plin de succes un om poate *apare*, fără Christos e fără nădejde, pierdut și are în față separarea pentru totdeauna de Dumnezeu. Scriptura spune: *În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.*” (Fapte 4.12). Fiecare om are nevoie de Isus.

Misiunea ta are semnificații eterne. Va avea un impact în destinul veșnic al oamenilor, deci este mai important ca și cariera ta, realizările ori țelurile pe care tu încerci să la atingi în viața ta pe pământ. Consecințele misiunii tale vor fi pentru totdeauna, consecințele carierei tale, nu. Nimic nu va merita așa mult ca, ajutând oameni să stabilească o relație eternă cu Dumnezeu.

Iată de ce noi trebuie să urgentăm misiunea noastră. Isus a zis: *Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.* (Ioan 9.4). Ceasul bate spre final, la viața ta de misiune, deci nu amâna pe o altă zi. Începe misiunea ta și extinde-o la alții chiar acum! Noi vom avea toată veșnicia să sărbătorim cu aceia pe care i-am adus la Isus, dar avem numai o viață aici pe pământ să ne ducem la ei.

Asta nu înseamnă că trebuie să te lași de carieră, de locul de muncă și să devii un evanghelist permanent. Dumnezeu te vrea să împărtășești Vestea Bună unde te afli. Ca și student, mamă, învățător la grădiniță, vânzător ori manager, ori indiferent cu ce te ocupi, tu ar trebui să te uiți după oameni pe care Dumnezeu ți-i scoate în cale, la care să le prezinți Evanghelia.

Misiunea ta dă însemnătate vieții. William James a spus: „Cel mai bun mod de a folosi viața este să o petreci pentru ceva care ține mult” Adevărul este, că numai Împărăția lui Dumnezeu

ține mult. Orice ce altceva, în cele din urmă, va dispărea. Iată de ce trebuie să trăim o viață condusă de scopuri – vieți devotate la închinare, părtășie, creștere spirituală, lucrare de slujire, și împlinirea misiunii noastre pe pământ. Rezultatul acestor activități va ține – veșnic!

Dacă tu nu vei împlini misiunea dată de Dumnezeu pe pământ, tu-ți vei irosi viața pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Pavel a spus: *Dar eu nu țin numai de cât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.* (Fapte 20.24). Sunt oameni pe această planetă la care numai tu poți să ajungi, pentru că ei trăiesc unde trăiești tu și așa a făcut Dumnezeu să fie. Dacă numai o persoană va fi în cer datorită ție, viața ta va determina o schimbare pentru eternitate. Începe să te uiți în jur la câmpul tău de misiune și roagă-te: „Dumnezeule, pe cine ai pus în viața mea ca să-i spun despre Tine?”

Timpul hotărât de Dumnezeu pentru concluzia istoriei este conectat la completarea însărcinărilor noastre. Astăzi este un interes în creștere referitor la Venirea pe pământ a doua oară a lui Christos și la sfârșitul lumii. Când se va întâmpla? Înainte de a se înălța la cer, ucenicii i-au pus aceleași întrebări lui Isus, și răspunsul Lui a fost frumos dezvăluit. *El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.”* (Fapte 1.7-8).

Când ucenicii au vrut să vorbească despre profeții, Isus în mod fin, le-a îndreptat atenția spre evanghelizare. El a vrut ca ei să se concentreze la misiunea lor în lume. În esență El a zis: „Detaliile despre întoarcerea Mea nu vă privesc pe voi. Treaba voastră este misiunea pe care Eu v-am dat-o. Concentrați-vă la aceasta!”

Speculația la vremea exactă referitor la întoarcerea lui Christos pe pământ este zadarnică pentru că Isus a zis: *Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.* (Matei 24.36). Dacă Isus a spus că nu știe ziua și ceasul, de ce încercăm noi să o descoperim? Ce știm noi cu siguranță, acum, este aceasta: Sfârșitul nu va fi până ce Vestea Bună nu va fi auzită în toată lumea, pentru că așa vrea Dumnezeu. Isus a zis: *Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.* (Matei 24.14). Dacă tu vrei ca Isus să vină mai repede, concentrează-te la împlinirea misiunii tale, nu la găsirea profețiilor.

Este ușor să fii distras de la misiunea ta pentru că Satana ar vrea să faci ceva în loc să-ți împărtășești credința. El te va lăsa să faci tot felul de lucruri bune din moment ce tu nu iei pe cineva în cer cu tine. Dar din moment ce devii serios despre misiunea ta, să te aștepti de la Diavol să arunce tot felul de diversivități spre tine. Când se vor întâmpla acestea amintește-ți cuvintele Domnului Isus: *„Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.”* (Luca 9.62)

CE TE COSTĂ SĂ-ȚI ÎMPLINEȘTI MISIUNEA

Să-ți împlinești misiunea și se cere să abandonezi agenda ta și să accepți agenda lui Dumnezeu pentru viața ta. Tu trebuie să spui ca și Isus: *„Tată, ... făcă-se nu voia Mea, ci a Ta.”* (Luca 22.42). Tu cedezi la drepturile tale, așteptările, visurile, planurile și ambițiile și i le dai Lui. Oprește-te să te rogi rugăciune egoistă, ca aceasta: „Dumnezeu să binecuvinteze ceea ce fac”. În loc de aceasta roagă-te „Dumnezeule, ajută-mă să fac ce binecuvintezi Tu!” Înmânează-i lui Dumnezeu o bucată de hârtie cu semnătura ta la partea de jos și cer-i Lui să completeze restul paginii, cu detalii. Scriptura spune: *dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii.* (Romani 6.13b).

Dacă tu te hotărăști să-ți împlinești misiunea ta în viață, n-are importanță ce te costă. Tu vei experimenta binecuvântările lui Dumnezeu pe căi care puțini oameni au experimentat vreodată. Nimic altceva nu este mai important pentru femei și bărbați, care s-au devotat să slujească Împărăția lui Dumnezeu. Domnul Isus a promis: *Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.* (Matei 6.33)

ÎNCĂ CEVA PENTRU ISUS

Tatăl meu a fost lucrător mai mult de cinczeci de ani, slujind cel mai mult în biserici mici, de la sat. A fost un simplu predicator, dar a fost un om cu o misiune. Activitatea lui favorită a fost să supravegheze echipe de voluntari și să construiască clădiri de biserici pentru adunări mici. În viața lui, tata a construit peste 150 de biserici peste tot în lume.

În 1999, tatăl meu a murit de cancer. În ultima săptămână a vieții lui, boala l-a ținut treaz într-o stare de semi-conștiență aproape douăzeci și patru de ore pe zi. Așa cum el visa, a vorbit cu voce tare ceea ce el visa. Stând pe marginea patului, eu am învățat multe de la tatăl meu ascultându-i visele, numai. El se ușura de una câte una din proiectele de construire a bisericilor.

Într-o noapte înainte de a-și încheia călătoria, am stat cu soția mea și nepoata mea, și tata deodată a devenit foarte activ și vroia să se coboare din pat. Desigur, că era prea slab, și soția mea insista să-l așez din nou în pat. Dar el insista, în încercarea de se coborî din pat și în final soția mea l-a întrebat: „Jimmy ce vrei să faci?”. El a replicat: „Să mă duc să mai salvez încă unul pentru Isus! Să mă duc să mai salvez încă unul pentru Isus!” El a început să repete de mai multe ori această frază.

În următoarea oră, el a zis aceasta poate de o sută de ori: „Să mă duc să mai salvez încă unul pentru Isus!” Am stat pe marginea patului lui și cu lacrimi ce-mi curgeau pe obraji, am îngenunchat și am mulțumit lui Dumnezeu pentru credința tatălui meu. În acel moment tata m-a atins și-a pus mâna lui firavă pe capul meu și a zis dându-mi însărcinarea: „Salvează încă unul pentru Isus! Salvează încă unul pentru Isus!”

M-am preocupat ca aceasta să fie tema pentru tot restul vieții mele. Te invit și pe tine să consideri aceasta ca o concentrare a vieții tale, deasemenea, pentru că *nimic* altceva nu va fi mai important pentru eternitate. Dacă tu vrei să fii folosit de Dumnezeu, tu trebuie să porți grijă de ce Dumnezeu poartă grijă; ce poartă grijă cel mai mult este răscumpărarea oamenilor pe care i-a făcut. El vrea să fie găsiți copiii pierduți! Nimic nu e mai important pentru Dumnezeu. Crucea a demonstrat aceasta. Mă rog ca tu să fii unul care întotdeauna să te uiți în jur și să salvezi „încă unul pentru Isus”, și astfel când vei sta înaintea lui Dumnezeu, într-o zi să poți spune: „Misiunea este încheiată!”

Nu uita Marea Însărcinare: *Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.* (Matei 28.19-20).

37. Împărtășind mesajul vieții tale

Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea în el.

1 Ioan 5.10a

de la voi Cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia și Ahaia, vestea despre credința voastră în Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, așa că n-avem nevoie să mai vorbim de ea.

1 Tesaloniceni 1.8

Dumnezeu ți-a dat o viață de misiune ca s-o împărtășești.

Când tu devii un credincios, în același timp tu devii un mesager al lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea

să vorbească lumii prin tine. Pavel a spus: *vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.* (2 Corinteni 2.17b).

Poate simți că nu ai nimic să împărtășești, dar Diavolul te ține tăcut. Tu ai un depozit întreg de experiențe prin care Dumnezeu vrea să aducă pe alții în familia Lui. Scriptura spune: *Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea în el.* (1 Ioan 5.10a). Mesajul vieții tale are patru părți:

- *Mărturia* ta: povestirea cum ai început să ai o relație cu Isus
- *Lecția* vieții tale: cea mai importantă lecție pe care te-a învățat Dumnezeu

- *Pasiunea ta evlavioasă*: direcția în care te-a dăltuit Dumnezeu să te intereseze cel mai mult
- *Vestea Bună*: mesajul salvării.

Mesajul vieții tale include mărturia ta. Mărturia ta este povestirea cum Christos a transformat

viața ta. Petru ne spune că noi am fost aleși de Dumnezeu: *Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată;* (1 Petru 2.9). Aceasta este esența mărturiei – în mod simplu să arăți experiența ta personală cu Domnul. Într-o sală de judecată, un martor nu este așteptat să argumenteze cazul, să demonstreze adevărul, ori să insiste pentru un verdict; asta-i munca avocatului. Martorul, simplu, raportează ce s-a întâmplat cu el sau ce a văzut.

Isus a spus: *voi îmi veți fi martori* (Fapte 1.8), nu „Voi veți fi avocații Mei”. El vrea ca tu să arăți povestea ta la alții. Prezentându-ți mărturia este o parte esențială a misiunii tale pe pământ, fiind unică. Nu este altă mărturie ca a ta, deci numai tu o poți spune. Dacă tu nu o spui, va fi pierdută pentru totdeauna. Poate nu ești un școlat al Bibliei, dar ești autoritatea vieții tale, și o poți susține cu experiența ta personală. De fapt, mărturia ta personală este mult mai eficientă decât o predică, pentru că necredincioșii văd păstori ca niște vânzători profesionali, dar te vor vedea pe tine ca și un „client satisfăcut” și astfel îți vor da mai multă credibilitate.

Mărturiile personale sunt, apoi, mai ușor de relatat decât principiile, și oamenilor le place să le audă. Le capturează atenția, și le vor ține minte pentru mult timp. Necredincioșii poate, vor pierde interesul dacă începi dând citate teologice, dar ei vor avea curiozitatea naturală să audă experiența pe care nu au mai auzit-o. Mărturisind, construiești un pod relațional pe care Isus îl poate traversa de la inima ta la alții.

O altă valoare a mărturiei tale este că aceasta scurcircuitază atacurile intelectuale. Mulți oameni, care nu vor să accepte autoritatea Scripturii, vor asculta o mărturie personală, simplă. Iată de ce în șase ocazii diferite, Pavel a folosit mărturia lui să împărtășească Evanghelia, în loc să dea citate din Scriptură. (Citește Faptele Apostolilor de la 22 la 26).

Scriptura spune: *Fiiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă, având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos, să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.* (1 Petru 3.15-16). Cea mai bună cale să „fii gata” este să-ți scrii mărturia și să memorezi punctele principale. Împarte acesta în patru părți:

- Cum a fost viața mea înainte de a-L întâlni pe Isus
- Cum am realizat că am nevoie de Isus
- Cum mi-am predat viața lui Isus
- Care-i diferența ce a făcut-o Isus în viața mea

Desigur, că tu ai multe alte mărturii, alături de mărturia salvării. Tu ai o mărturie pentru *fiecare*

experiență în care Dumnezeu te-a ajutat. Ar trebui să faci o listă cu toate problemele, circumstanțele și crizele prin care Dumnezeu te-a trecut. Acestea pot fi povestiri sensibile și utile pe care un prieten necredincios le va prinde cel mai bine. Situații diferite reclamă mărturii diferite.

Mesajul vieții tale include lecțiile vieții tale. A doua parte a mesajului vieții tale este adevărul că Dumnezeu te-a învățat ceva în experiențele avute cu El. Aceste lecții și pătrunderi interioare te-au învățat despre Dumnezeu, relații, probleme, ispite, și alte aspecte ale vieții. David s-a rugat: *Învăță-mă, Doamne, calea orânduiri Tale, ca s-o țin până în sfârșit!* (Psalm 119.33). Trist este că noi nu învățăm din multe ce ni se întâmplă. Despre israeliți Scriptura spune: *El de mai multe ori i-a izbăvit, dar ei s-au arătat neascultători în planurile lor, și au ajuns nenorociți prin nelegiuirea lor.* (Psalm 106.43). Probabil că tu ai întâlnit oameni ca aceștia.

Este înțelept să învățăm din experiențe, dar este mai înțelept să învățăm din experiențele altora. Nu ne ajunge timpul să învățăm orice în viață din încercări și erori. Noi trebuie să învățăm din lecțiile vieții și unii de la alții. Scriptura spune: *Ca o verigă de aur și o podoabă de aur curat, așa este înțeleptul care mustră, pentru o ureche ascultătoare.* (Proverbe 25.12).

Notează lecțiile majore ale vieții pe care le-ai învățat și astfel să le poți împărtăși la alții. Ar trebui să fii recunoscător lui Solomon că a făcut-o, pentru că el ne-a dat cartea Proverbe și Eclesiastul, care sunt pline cu lecții practice de trăit. Imaginează-ți câtă frustrare inutilă ar putea fi evitată dacă noi am învăța din lecțiile vieților altora.

Oamenii maturi dezvoltă un obicei de a extrage lecții din experiența zilnică. Te îndemn să faci listă cu experiențele vieții tale. Tu nu te-ai gândit la ele în mod real, până nu le notezi. În continuare sunt câteva întrebări ca să-ți provoace memoria și să începi:

- Ce m-a învățat Dumnezeu prin căderi?
- Ce m-a învățat Dumnezeu prin lipsa de bani?
- Ce m-a învățat Dumnezeu prin dureri, ori necazuri, ori crize?
- Ce m-a învățat Dumnezeu trebuind să aștept?
- Ce m-a învățat Dumnezeu prin boli?
- Ce m-a învățat Dumnezeu din dezamăgiri?
- Ce a trebuit să învăț de la familia mea, biserica mea, relațiile mele, grupul meu și criticii mei?

Mesajul vieții tale include împărtășirea pasiunii tale evlavioase. Dumnezeu este un Dumnezeu

pasionat. El, cu pasiune, *iubește* ceva și, cu pasiune, *urăște* altceva. Crescând mai aproape de El, îți va da o pasiune pentru ceva care pe El îl interesează adânc, așa încât tu poți un vorbitor pentru El în lume. Poate o pasiune spre o problemă, un scop, un principiu, sau un grup de oameni. Indiferent ce este te vei simți silit să vorbești despre ea și să faci orice să schimbi ceva.

Tu nu te poți abține să nu vorbești despre ceva ce te interesează cel mai mult. Isus a zis: *din prisosul inimii vorbește gura.* (Matei 12.34). Două exemple le găsim la David care a zis: *râvna Casei Tale mă mânăncă și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea.* (Psalm 69.9); și la Ieremia care a zis: *inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.* (Ieremia 20.9).

Dumnezeu dă unor oameni o pasiune evlavioasă spre o cauză deosebită. Adesea e o problemă pe care ei, personal, au experimentat-o cum ar fi un abuz, adicție, infertilitate, boală, ori alte dificultăți. Câteodată Dumnezeu le dă oamenilor o pasiune să vorbească pentru un grup care nu pot vorbi pentru ei înșiși: nenăscuții, persecutații, săracii, încarcerații, maltratații, dezavantajații, și alții care sunt tratați nedrept. Scriptura este plină cu porunci de apărare pentru cei lipsiți de apărare.

Dumnezeu folosește oameni pasionați la înaintarea Împărăției Lui. Poate ți-a dat ție o pasiune evlavioasă să începi noi biserici, să sprijini familii, să finanțezi traduceri ale Scripturii, ori instruirea liderilor creștini. Poate ți s-a dat o pasiune să duci Evanghelia la un anume grup de oameni: adolescenți, oameni de afaceri, studenți internaționali, mame tinere, ori unii cu o pasiune particulară sau sport. Dacă tu-L întrebi pe Dumnezeu, El va direcționa inima ta spre o țară specifică sau un grup etnic care în mod disperat are nevoie de o puternică mărturie creștină.

Dumnezeu ne dă pasiuni diferite așa ca orice El vrea să fie făcut în lume, să fie făcut. Nu ar trebui să aștepti ca altcineva să fie pasionat de pasiunea ta. Dimpotrivă, noi trebuie să ascultăm și să dăm valoare mesajului experienței altuia, pentru că nimeni nu poate spune totul. Niciodată nu deprecia pasiunea cuiva. Scriptura spune: *Este bine să fii plin de râvnă totdeauna pentru bine, nu numai când sunt de față la voi.* (Galateni 4.18).

Mesajul vieții tale include Vestea Bună. Ce este Vestea Bună? *Evanghelia lui Christos în care este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.”* (Romani 1.17). *Dumnezeu era în Christos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.* (2 Corinteni 5.19). Vestea Bună este încrederea în harul lui

Dumnezeu în salvarea noastră prin ceea ce a făcut Isus Christos, astfel păcatele noastre sunt iertate, noi primim un scop pentru existență și avem promisiunea unui viitor în cer.

Sunt sute de cărți mari care prezintă modalități de împărtășirea evangheliei Vestea Bună. Poți să-ți dau o listă cu cărțile ce m-au ajutat pe mine. (vezi anexa nr. 2). Dar toate instruirile din lume nu te vor motiva să-l mărturisești pe Christos până nu-ți însușești cele opt convingeri prezentate în meditația anterioară. Cel mai important este că tu trebuie să înveți să iubești oamenii pierduți așa cum Dumnezeu o face.

Dumnezeu nu a făcut o persoană pe care să n-o iubească. Fiecare este important pentru El. Când Isus și-a întins mâinile pe lățimea crucii, El spunea: „Eu te iubesc așa de mult!”. Scriptura spune: *dragostea lui Christos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit.* (2 Corinteni 5.14). Oricând simți o apatie față de misiunea ta în lume, ia-ți timp și gândește-te ce a făcut Isus pentru tine la Cruce.

Ție trebuie să-ți pese de necredincioși pentru că-i pasă lui Dumnezeu. Dragostea nu permite alege. Scriptura spune: *În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste.* (1 Ioan 4.18). Un părinte va fugi într-o clădire în flăcări să-și salveze copilul pentru că dragostea pentru acel copil este mai mare decât frica de flăcări. Dacă ție ți-e frică să împărtășești Vestea Bună la cei din jurul tău, cere-i lui Dumnezeu să umple inima ta cu dragoste pentru ei.

Scriptura spune: *Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.* (2 Petru 3.9). Atâta timp cât tu cunoști o persoană care nu-L cunoaște pe Christos, tu trebuie să te rogi pentru el, să-i arăți dragoste, și să-i împărtășești Vestea Bună. Atâta timp cât este o persoană în vecinătatea ta care nu face parte din familia lui Dumnezeu, biserica ta trebuie să-l caute. Biserica nu poate crește spunând lumii „Tu poți merge în iad”.

Ești tu doritor să faci ceva ca oamenii pe care-i cunoști să meargă în cer? Îi inviți la biserică? Le spui mărturia întoarcerii tale? Le dai cartea aceasta? Îi servești cu o mâncare? Te rogi pentru ei zilnic până ei sunt salvați? Câmpul tău de misiune este în jurul tău. Nu pierde oportunitățile ce ți le oferă Dumnezeu. Scriptura spune: *Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscumpărați vremea.* (Coloseni 4.5)

Este cineva care merge în cer, datorită ție? Va fi cineva în cer gata să-ți spună: „Vreau să-ți mulțumesc. Sunt aici pentru că ție ți-a păsat destul să-mi prezinți Vestea Bună?” Imaginează-ți bucuria oamenilor ce te vor saluta în cer pentru că i-ai ajutat să ajungă acolo. Mântuirea veșnică a unui suflet este mai importantă decât orice altceva ce tu ai putea realiza în viață. Numai oamenii vor trăi veșnic.

În aceste meditații tu ai învățat cinci scopuri ale lui Dumnezeu pentru viața ta pe pământ: Cum să devii *membre* în familia Lui, un *model* al caracterului Lui, o *măreție* a gloriei Lui, un *lucrător* al harului Lui și un *mesager* al evangheliei, Vestea Bună, la alții. Din aceste scopuri, *numai* al cincilea este încheiat, aici, pe pământ. Celelalte patru se continuă în cer, pe anumite căi. Iată de ce predicarea evangheliei Vestea Bună este așa de important; tu ai un timp scurt să împărtășești mesajul vieții și să-ți împlinești misiunea ta.

- **Punct de luat în considerare.** Dumnezeu vrea să spună ceva lumii prin mine.
- **Un verset de memorat.** *Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă, având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos, să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.* (1 Petru 3.15b-16)
- **O întrebare cu implicații.** Reflectând la povestirea mea personală, ce vrea Dumnezeu să împărtășesc la alții?

Isus le-a zis:

„Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

Marcu 16.15

Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze,
să facă să lumineze peste noi Fața Lui,
ca să se cunoască pe pământ calea Ta,
și printre toate neamurile mântuirea Ta!

Psalm 67.1-2

Marea Trinitate este trinitatea ta.

Tu trebuie să faci o alegere. Tu vei fi creștin *de prima clasă* sau creștin *de clasa lumii*.

Creștinul de clasa lumii, creștinul lumesc, se uită la Dumnezeu pentru împlinirea lui personală. Ei sunt salvați, dar egoiști. Lor le place să fie prezenți la concerte și seminarii bogate, dar nu-i vei găsi la conferințe misionare pentru că nu-i interesează. Rugăciunile lor se concentrează la nevoile lor, binecuvântările și fericirea lor. Este credința: „mine-mai întâi”: Cum poate Dumnezeu să facă viața *mea* mai confortabilă? Ei vor să-L folosească pe Dumnezeu pentru scopurile lor în loc să fie folosiți pentru scopurile Lui.

În contrast creștinii de prima clasă știu că sunt salvați să slujească și făcuți pentru misiune. Ei sunt aprinși să primească o însărcinare personală și exaltați la privilegiul de a fi folosiți de Dumnezeu. Creștinii de prima clasă sunt oamenii *plini de viață* de pe planetă. Bucuria lor, încrederea și entuziasmul lor sunt contagioase pentru că ei știu că produc schimbare în lume. Ei se scoală în fiecare dimineață așteptând ca Dumnezeu să lucreze prin ei, pe căi proaspete. Ce fel de creștin vrei tu să fii?

Dumnezeu te invită să participi la cauza din istorie cea mai mare, largă, diversă și importantă – Împărăția Sa. Istoria este *povestea Lui*. (History is *His story*). El își construiește familia pentru veșnicie. Nimic nu-i mai important, și nimic nu va ținea mai mult. În cartea Apocalipsa, noi găsim că misiunea globală al lui Dumnezeu *va fi realizată*. Într-o zi Marea Trinitate va fi Marea Realizare. În ceruri este *o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe scaunul de domnie, și a Mielului!”* (Apocalipsa 7.9). Vine-o zi când vom vedea acea mulțime stând înaintea lui Isus Christos și închinându-I se. Implicându-te ca și creștin de prima clasă poate și se va permite și ție, în avans, experiențe cerești la un nivel mai mic, bineînțeles.

Când Domnul Isus le-a spus urmașilor „duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”, acel grup de oameni săraci, ucenicii din Orientul Mijlociu au fost supraaglomerati. Unde ar putea ei merge pe jos, ori călare pe animale încete? Aceasta au avut ei ca și mijloace de transport, și nu erau vapoare să traverseze oceanele; erau deci bariere fizice care-i împiedicau să meargă în toată lumea.

Astăzi avem avioane, vapoare, trenuri, autobuze și automobile. Și totuși pământul este mic, care parcă, se mizește tot mai mult, zilnic. Tu poți zbura peste ocean în *ore* și să te întorci a doua zi dacă trebuie. Astăzi, oportunitățile sunt literar nelimitate pentru un creștin ca, în mod normal, în fiecare zi să fie implicat în misiuni internaționale de scurtă durată. Fiecare colț de lume este disponibil pentru tine – întreabă numai o agenție de turism. Nu avem scuze să nu răspândim Evanghelia, Vestea Bună.

Astăzi, cu internetul, pământul a devenit și mai mic. Adicional telefonului și fax-ului orice credincios cu acces la internet poate, personal, comunica cu oameni, practic, în orice țară din lume. Toată lumea este la îndemâna noastră!

Chiar și satele îndepărtate au acces la email, așa că tu poți purta o conversație „e-*evangelistică*” (electronic - *evangelistică*) cu oameni din partea cealaltă a lumii fără să-ți părăsești casa! Nu a fost niciodată, în istorie mai ușor ca acum, să-ți îplinești misiunea ta de a merge în toată lumea. Marile bariere nu sunt distanțele, costul ori transportul. Singura barieră este felul cum

gândim. Să fii un creștin de prima clasă tu trebuie să faci ceva schimbări în mintea ta. Perspectivele tale și atitudinile tale trebuie schimbate.

CUM SĂ GÂNDEȘTI CA UN CREȘTIN DE PRIMA CLASĂ

Schimbă direcția gândirii dinspre interiorul tău spre altceva. Scriptura spune: *Fraților, nu fiți copii la minte; ci, la răutate, fiți prunci; iar la minte, fiți oameni mari.* (1 Corinteni 14.20). Acesta-i primul pas spre a deveni creștin de prima clasă. Copii se gândesc numai la ei înșiși; crescând mari se gândesc și la alții. Dumnezeu ne poruncește: *Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.* (Filipeni 2.4).

Desigur, că este o schimbare mentală dificilă pentru că în mod natural, absorbim totul și aproape toate reclamele ne încurajează să ne gândim la noi înșine. Singura cale prin care noi putem realiza această schimbare paradigmatică este printr-o dependență de Dumnezeu din ce în ce mai mult. Din fericire El nu ne va lăsa să ne luptăm singuri *căci noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.* (1 Corinteni 2.12).

Începe prin a-L întreba pe Duhul Sfânt ca să ajute nevoii tale spirituale oricând vorbești cu un necredincios. Prin practică tu poți dezvolta un obicei al rugăciunii tăcute „rugăciunea respirației” pentru cei pe care-i ai în vedere. Spune: „Tată, ajută-mă să înțeleg ce-l ține pe această persoană din a nu te cunoaște pe Tine”.

Scopul tău este să realizezi unde se află alții în plimbările lor spirituale și de-acolo să-i aduci cu o treaptă mai aproape în a-L cunoaște pe Christos. Tu poți învăța să faci aceasta adoptând felul de gândire al lui Pavel: *mă silesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulți, ca să fie mântuiți.* (1 Corinteni 10.33).

Schimbă gândirea locală în gândire globală. Dumnezeu este un Dumnezeu global. El, întotdeauna a purtat grija întregii lumi: *atât de mult a iubit Dumnezeu lumea.* (Ioan 3.16). De la început El și-a dorit membrii familiei dintre toate națiunile pe care El le-a creat. Scriptura spune: *El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi.* (Fapte 17.26-27).

Marea majoritate a lumii, deja gândește global. Mediile largi de informare și companiile de afaceri conglomerate sunt toate multinaționale. Viețile noastre sunt din ce în ce mai mult interpenetrate cu altele din alte națiuni așa că noi împărtășim modă, distracție, muzică, sport, și chiar feluri rapide de mâncare. Probabil, că cele mai multe haine pe care tu le îmbraci și ceea ce ai mâncat astăzi sunt produse în altă țară. Ești conectat mai mult decât îți dai seama.

E fantastic să trăim zile ca acestea! Astăzi, sunt creștini pe pământ mai mulți ca niciodată. Pavel a scris: *Cuvântul adevărului Evangheliei a ajuns până la voi și este în toată lumea, unde dă roade și merge crescând, ca și între voi. Și aceasta, din ziua în care ați auzit și ați cunoscut harul lui Dumnezeu, în adevăr,* (Coloseni 1.6).

Prima cale spre o gândire globală este să te rogi specific pentru anumite țări. Creștinii de prima clasă se roagă pentru toată lumea. Ia un glob ori o hartă și roagă-te pentru națiuni pe nume. Scriptura spune: *Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire!* (Psalm 2.8).

Rugăciunea este instrumentul cel mai important pentru misiunea ta în lume. Oamenii poate refuză dragostea ta ori ignoră mesajul tău, dar ei sunt fără apărare la atacul rugăciunilor noastre. Ca și o armă intercontinentală tu poți ținti o rugăciune la inima unei persoane care este la 10 metri sau la 10.000 de kilometri depărtare.

Pentru ce să te rogi? Scriptura ne spune să ne rugăm pentru oportunitatea să mărturisim, pentru curajul să vorbim, pentru cei ce vor crede, pentru răspândirea cu repeziciune a Evangheliei și pentru mai mulți lucrători. *(rugăciune pentru toți sfinții, și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei,* (Efeseni 6.19); *mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.* (Ioan 17.20); *fraților, rugați-vă pentru noi ca, Cuvântul Domnului să se răspândească și să fie proslăvit*

cum este la voi, (2 Tesaloniceni 3.1); Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui. (Matei 9.38)). Rugăciunea te face partener cu alții de pe tot pământul.

Deasemenea trebuie să te rogi pentru misionari și oricine este implicat în recolta globală. Pavel a scris partenerilor lui de rugăciune: *Voi înșivă ne veți ajuta cu rugăciunile voastre, pentru ca binefacerea făcută nouă prin rugăciunile multora să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri lui Dumnezeu pentru noi. (2 Corinteni 1.11). Dacă vrei sugestii pentru rugăciuni „inteligente” pentru lume și lucrători creștini vezi anexa nr. 2.*

O altă cale de a dezvolta o gândire globală este să citești și să te uiți la știri cu „ochii Marii Trimiteri”. Oriunde este o schimbare sau un conflict, tu poți fi sigur ca Dumnezeu va folosi acea ocazie să aducă oameni la El. Oamenii sunt mult mai receptivi la Dumnezeu când sunt sub tensiune sau în faze de tranziție. Pentru că rata schimbărilor este în creștere rapidă, în lumea noastră, mulți oameni sunt deschiși acum să audă Vestea Bună, mai mult ca niciodată.

Cea mai bună cale să te schimbi la o gândire globală este să te ridici și să te duci într-un proiect de misiune de scurtă durată în altă țară! Aceasta-i simplu, și nu poate fi înlocuit cu nimic o experiență reală, în altă cultură. Oprește-te să studiezi și să discuți prea mult despre misiunea aceasta, ci fă-o! Te provoc să plonjezi în adânc! În Faptele Apostolilor 1.8, Domnul Isus le-a dat ucenicilor paternul pentru implicare: *voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.*”. Urmașii Lui au ajuns în comunitatea lor (Ierusalim), în țara lor (Iudeia), la altă cultură (Samaria), la alte națiuni (marginile pământului). Notează că trimiterea noastră este simultană nu secvențială. În timp ce nu fiecare are dar misionar, fiecare creștin este chemat să fie într-o misiune din toate cele patru grupe într-o anumită măsură. Ești tu un creștin în conformitate cu Fapte 1.8?

Stabilește-ți un țel de a participa la un proiect de misiune la fiecare din cele patru direcții. Te îndemn să faci ceva economii și să faci ori ceea ce poți ca să participi la un proiect de misiune de scurtă durată, undeva în lume *cât e posibil mai repede*. Agenția de misiune cea mai apropiată te va ajuta să găsești detalii. Dacă-ți lărgești inima, extinde-ți viziunea, dezvoltă-ți credința, adâncește-ți compasiunea și te vei umple cu un fel de bucurie pe care nu ai mai experimentat-o niciodată. Ar putea fi o întorsătură în viața ta.

Schimbă-ți gândirea de la „aici și acum” la gândirea veșnică. Să folosești cel mai bine timpul pe pământ tu trebuie să menții o perspectivă eternă. Aceasta te va feri de la a da importanță lucrurilor minore și te va ajuta să faci distincție între ce este urgent și ce este fundamental. Pavel a zis: *noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice. (2 Corinteni 4.18).*

Așa de mult noi risipim energia noastră în ceva care nu merită nici măcar acum, dar apoi în veșnicie. Nu-ți da viața pe lucruri temporare. Domnul Isus a zis: „*Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.*” (Luca 9.62). Pavel ne-a avertizat: *de acum vremea s-a scurtat. Spun lucrul acesta, pentru ... cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece. (1 Corinteni 7.31).*

Ce permiți să stea în calea misiunii tale? Ce te împiedică să fii creștin de prima clasă? Ori ceea ce e dă-o la o parte, *să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. (Evrei 12.1).*

Domnul Isus ne-a spus: *strângeți-vă comori în cer. (Matei 6.20-21). Cum putem asta? În unul din cele mai neînțelese mărturisiri, Isus a zis: Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice. (Luca 16.9). Isus nu a zis să „cumperi” prieteni cu bani. Ce a vrut să spună este ca tu să folosești banii pe care ți i-a dat Dumnezeu ca să aduci oameni la Christos. Ei vor fi astfel prieteni pentru eternitate care îți vor zice un bun venit când vei ajunge în cer! Este cea mai bună investiție financiară ce ai făcut-o vreodată.*

Poate ai auzit expresia „Nu poți lua asta cu tine”, dar Scriptura spune că tu o poți trimite înainte investind în oameni care se duc acolo! Scriptura spune: *Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață. (1 Timotei 6.19).*

Schimbă-ți gândirea de a te scuza la gândirea unor căi creative de a-ți împlini trimiterea. Dacă într-adevăr vrei, totdeauna sunt căi posibile și sunt organizații care te pot ajuta. Iată câteva din scuzele frecvente:

- „Nu cunosc limbi străine”. Asta poate un avantaj ca în multe țări să găsești oameni care să dorească să învețe limba ce o știi.
- „Nu am nimic ce să ofer”. Da, tu ai. Fiecare abilitate și experiență în al tău tipar poate fi folosit undeva.
- „Sunt prea bătrân (ori prea tânăr)”. Multe agenții misionare au proiecte de scurtă durată pentru vârsta ta.

Indiferent cum a fost, Sara a pretins că a fost prea bătrână să fie folosită de Dumnezeu, și Ieremia a pretins că a fost prea tânăr, dar Dumnezeu a respins scuzele lor. *Domnul i-a zis: „Nu zice: „Sunt un copil, căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să te scap, – zice Domnul. – (Ieremia 1.7-8).*

Poate tu ai crezut că ai nevoie de o „chemare” specială din partea lui Dumnezeu, și trebuie să aștepti simțiri ori experiențe supranaturale, dar Dumnezeu ți-a comunicat în mod repetat chemarea Lui. Noi *toți* suntem chemați să împlinim cinci scopuri ale lui Dumnezeu pentru viețile noastre: să ne închinăm, să avem părtășie, să ajungem ca și Christos, să slujim și să fim în misiune cu Dumnezeu în lume. Dumnezeu nu vrea să folosească *numai* pe unii din oamenii Săi, El vrea să-i folosească pe *toți* oamenii Săi. Noi suntem chemați să fim *în misiune* pentru Dumnezeu. El vrea ca întreaga lui Biserică să ia întreaga Evanghelie să o ducă la întreaga lume.

Mulți creștini au pierdut planul lui Dumnezeu pentru viețile lor, pentru că ei niciodată nu L-au *întrebat pe Dumnezeu* dacă El vrea ca ei să slujească ca misionari undeva. Orice ar fi: frică ori ignoranță, ei automat au închis mintea lor la posibilitatea de a sluji ca și un misionar local, într-o localitate cu alte obiceiuri. Dacă ești tentat să zici nu, s-ar cuveni să verifici alte căi diferite și posibilități care sunt valabile în acest timp (și vei avea surprize), și s-ar cuveni să te rogi în mod serios și să-L întrebi pe Dumnezeu ce vrea de la tine în viitorul apropiat. Astăzi, când atâtea uși sunt deschise larg, ca niciodată, sunt totuși mii de misionari neștiuți, în locuri necunoscute în nevoi disperate, la puncte critice în istorie, care au nevoie de ajutor.

Dacă vrei să fii ca și Isus, tu trebuie să ai o inimă pentru întreaga lume. Tu nu poți fi satisfăcut numai cu familia ta și prietenii tăi venind la Christos. Sunt peste 6 miliarde de oameni pe pământ și Dumnezeu vrea ca *toți* copiii Lui să fie găsiți. Isus a spus: *oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui.* (Marcu 8.35). Marea Trimitere este trimiterea ta, și făcându-ți partea este secretul trăirii unei vieți cu semnificație.

- **Punct de luat în considerare.** Marea Trimitere este trimiterea mea.
- **Un verset de memorat.** *Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi Fața Lui, ca să se cunoască pe pământ calea Ta, și printre toate neamurile mântuirea Ta!* (Psalm 67.1-2)
- **O întrebare cu implicații.** Ce faze trebuie să parcurg să mă pregătesc pentru o misiune de scurtă durată anul viitor?

*Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă,
nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți.*

Efesenii 5.15

*păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târați de rătăcirea celor nelegiuiți,
și să vă pierdeți tăria.*

2 Petru 3.17

Binecuvântați sunt cei echilibrați; ei vor trăi mulți ani.

Unul din evenimentele olimpiadelor de vară este pentatlonul. Este compus din cinci evenimente: pistol, garduri, călărie, fugă și înot. Țelul pentatlonului este să ai fii învingător în toate cele cinci domenii, nu numai în unul ori două.

Viața ta este un pentatlon cu cinci scopuri, care trebuie ținute în echilibru. Aceste scopuri au fost practicate de primii creștini, relatate în Faptele Apostolilor 2; explicate de Pavel în Efesenii 4 și prezentate de Isus în Ioan 17; dar ele sunt însumate în Marea Poruncă și Marea Trimitere dată de Isus. Acestea două mari însărcinări însumează adevărurile prezentate în aceste meditații – cinci scopuri ale lui Dumnezeu pentru viața ta:

1. **„Iubește-L pe Dumnezeu cu toată inima ta”**: Ai fost planificat pentru plăcerea lui Dumnezeu, așa că scopul existenței tale este să-L iubești pe Dumnezeu *închinându-te Lui*.
2. **„Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși”**: Ai fost dăltuit pentru slujire, așa că scopul existenței tale este să-i iubești pe alții prin *lucrarea de slujire*.
3. **„Mergeți și faceți ucenici”**: Ai fost făcut pentru o misiune, așa că scopul existenței tale este să împărtășești mesajul lui Dumnezeu prin *evanghelizare*.
4. **„botezându-i în...”**: Ai fost format pentru familia lui Dumnezeu, așa că scopul existenței tale este să te identifice cu Biserica Lui prin *părtășie*.
5. **„învățați-i să păzească tot...”**: Ai fost creat să devii ca și Christos, deci scopul existenței tale este să crești la maturitate prin *ucenicie*.

Un Mare devotament la Marea Poruncă și la Marea Trimitere te va face un Mare Creștin.

Ținerea acestor cinci scopuri ale existenței tale în echilibru nu este un lucru ușor. Noi toți tindem să accentuăm scopurile de care suntem pasionați cel mai mult și să le neglijăm pe celelalte. Bisericile fac același lucru. Dar tu poți ține viața ta în echilibru și pe fâgaș intrând într-un grup mic unde să fii răspunzător, prin evaluarea regulată a sănătății tale spirituale, prin înregistrarea unui progres într-un caiet personal și prin transmiterea a ceea ce ai învățat altora. Aceste patru activități sunt importante pentru viața condusă de scopuri. Dacă tu ești serios în a sta pe cale, tu va trebui să dezvolți aceste obiceiuri.

Discută-le cu un partener spiritual sau un mic grup. Cea mai bună cale să interiorizezi principiile din aceste meditații este să le discuți cu alții sau stând într-un mic grup. Scriptura spune: *După cum fierul ascute fierul, tot așa și omul ațâță mânia altui om* (Proverbe 27.17). Noi învățăm cel mai bine în comunitatea Duhului. Mințile noastre se ascut și convingerile noastre se adâncesc prin comunicare.

Puternic de tot, te îndemn să aduni câțiva prieteni și să formezi un grup de citirea acestor meditații: The purpose driven life = Viața condusă de scopuri; și să revizuești aceste meditații, câte una pe săptămână. Te întrebi: „De ce?” și „De ce acum?” Ce înseamnă asta pentru mine, familia mea și biserica noastră? Ce ar trebui să fac? Pavel a zis: *Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, și ce ați văzut în mine, faceți. Și Dumnezeul păcii va fi cu voi.* (Filipeni 4.9). În anexa 1, am pregătit o listă de întrebări ce se pot folosi în discuțiile dintr-un grup mic ori grup de școală duminicală.

Un grup mic de citire aduce multe beneficii pe care cartea întregă citită personal nu le aduce. Tu poți să dai și să primești idei noi despre ce ai învățat. Tu poți discuta exemple reale din viață. Te poți ruga, încuraja, și ajuta pe alții așa că tu vei putea trăi toate cele cinci scopuri. Amintește-ți că suntem făcuți să creștem împreună, și nu separat. Scriptura spune: *mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții, cum și faceți în adevăr.* (1 Tesaloniceni 5.11). După ce parcurgi toate aceste

meditații, în grup, poate ieși în considerare alte studii referitoare la viața condusă de scopuri, care sunt valabile pentru clase și grupe de studii. (vezi anexa 2).

De asemenea te încurajez să studiezi în mod personal Scriptura. În aceste meditații găsești peste o mie de versete luate din Scriptură, studiază-le în contextul în care au fost scrise. Dat fiind faptul că Scriptura, în original, conține 11.280 cuvinte în ebraică, aramaică și greacă; și traducerea în engleză folosesc numai în jur de 6.000 de cuvinte, în originalul acestor meditații am folosit 15 versiuni ale limbii engleze, căutând să le potrivesc cel mai bine contextului. Să ții aceste meditații la mărimea folosirii zilnice, nu am putut să explic contextul fascinant în care au fost folosite aceste versete. Dar Scriptura ne este dată să o studiem pe paragrafe, capitole, cărți și ca un întreg. Cartea mea *Metodele de studierea personală a Scripturii (Personal Bible Study Methods)* îți dă o ghidare a studiilor inductive.

Fă-ți o verificare personală regulată. Cea mai bună metodă de a echilibra cele cinci scopuri în viață este să te evaluezi periodic. Dumnezeu a plasat o mare valoare în obiceiul auto evaluării. De cel puțin cinci ori în Scriptură ni se spune să ne verificăm și să ne examinăm sănătatea noastră spirituală. (citește Plângeri 3.40, 1 Corinteni 11.28, 31; 13.5 și Galateni 6.4) Scriptura spune: *Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.* (2 Corinteni 13.5)

Ca să-ți păstrezi o sănătate fizică, ai nevoie de un control la un doctor care are posibilitate să-ți verifice semnele vitale: tensiunea, temperatura, greutatea și așa mai departe. Pentru sănătatea ta spirituală ai nevoie de verificarea regulată a cinci semne vitale: al închinării, părtășiei, creșterii în caracter, lucrării de slujire și misiunii. Ieremia ne îndeamnă: *Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm, și să ne întoarcem la Domnul.* (Plângeri 3.40).

La biserica Saddleback am dezvoltat un plan de evaluare personală care ajută mii de oameni să trăiască cu scop pentru Dumnezeu. Dacă vrei o copie ale însărcinărilor unei vieți conduse de scopuri în menținerea unei sănătăți spirituale, poți să-mi trimiți un email (vezi anexa 2). Vei fi mirat peste măsură de mult cum acest mic instrument de ghidare te va ajuta să-ți echilibrezi viața pentru sănătate și creștere. Pavel ne îndeamnă: *Isprăviți dar acum de făcut; pentru ca, după graba voinței să fie și înfăptuirea, potrivit cu mijloacele voastre.* (2 Corinteni 8.11).

Scrie progresul tău într-un jurnal. Cea mai bună metodă de a *întări* progresul ce-l faci în împlinirea scopurile lui Dumnezeu pentru viața ta este să ții un jurnal spiritual. Acesta nu este o agendă de evenimente, ci o înregistrare ale lecțiilor vieții, învățate cu scopul de a nu le uita. Scriptura spune: *trebuie să ne ținem de lucrurile, pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele.* (Evrei 2.1). Ni le amintim dacă le înregistrăm.

Scriindu-le te ajută să clarifici ce face Dumnezeu în viața ta. Dawson Trotman obișnuia să spună: „Gândurile se descurcă singure când sunt transmise la vârful degetelor tale.” Scriptura ne dă multe exemple în care Dumnezeu spune oamenilor să țină un jurnal spiritual. Ea spune: *Moise a scris călătoriile lor din popas în popas, după porunca DOMNULUI. Și iată popasurile lor, după călătoriile lor.* (Numeri 33.2). Nu te bucuri că Moise s-a supus poruncii lui Dumnezeu de a înregistra jurnalul spiritual al israeliților? Dacă ar fi fost leneș, am fi fost văduviți de lecțiile pline de putere din cartea Exod.

E posibil ca jurnalul tău spiritual să nu fie așa de mare ca a lui Moise, dar și al tău este important. Tradus pe românește versiunea Scripturii numită New International Version spune: „Moise a înregistrat fazele călătoriei”. Viața este o călătorie, și o călătorie cere un jurnal. Nădăjduiesc că tu vei scrie între fazele călătoriei tale spirituale trăirea unei vieți conduse de scopuri.

Nu scrie numai lucruri plăcute. Așa cum David a făcut, înregistrează căderile tale, temerile și luptele cu Dumnezeu. Cele mai mari lecții vin din dureri și Scriptura spune că Dumnezeu are o înregistrare a lacrimilor tale (*Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?* (Psalm 56.8)). Indiferent ce problemă apare, amintește-ți că Dumnezeu o folosește să împlinească cele *cinci* scopuri în viața ta: problemele te vor forța să te concentrezi la Dumnezeu, să te apropie de alții în părtășie, să construiești un caracter ca și al lui Christos, să participi în lucrarea de slujire și să depui mărturie. Fiecare problemă este condusă de un scop.

În mijlocul experiențelor dureroase, psalmistul a scris: *Să se scrie lucrul acesta pentru neamul de oameni care va veni, și poporul, care se va naște, să laude pe DOMNUL!* (Psalm 102.18) Tu ești dator generațiile viitoare să păstrezi mărturia cum Dumnezeu te-a ajutat să-ți împlinești scopul pe pământ. Este o mărturie care va continua să vorbească mult timp după ce tu ajungi în cer.

Transmite ce știi la alții. Dacă tu vrei să crești continuu, cea mai bună cale de a învăța este să transmiți mai departe ceea ce tu ai învățat. Cartea Proverbe ne spune: *Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el.* – (Proverbe 11.25). Acei care transmit mai departe, ideile lăuntrice la alții primesc altele de la Dumnezeu.

Acum după ce ai înțeles scopul trăirii tale, este responsabilitatea ta să duci mesajul la alții. Pavel a zis: *încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.* (2 Timotei 2.2b). În aceste meditații am transmis ceea ce alții m-au învățat despre scopurile vieții; acum este datoria ta să o transmiți la alții.

Tu probabil știi sute de oameni care nu știu pentru ce trăiesc. Dă aceste adevăruri copiilor tăi, vecinilor tăi, și celor cu care lucrezi. Dacă dai aceste meditații unui prieten, scrie un mesaj personal pe pagina de dedicare. (n.t. cartea în forma finală are această pagină de dedicare, tradusa).

Cu cât știi mai mult, cu atât Dumnezeu așteaptă de la tine să folosești aceste cunoștințe în a ajuta pe alții. Iacov a spus: *cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!* (Iacov 4.17). Cunoștința mărește responsabilitatea. Transmițând mai departe scopurile vieții este mai mult decât o obligație; este cel mai mare privilegiu al vieții. Imaginează-ți ce diferență ar fi în lume dacă fiecare și-ar ști rostul lui. Pavel a zis: *Dacă vei pune în mintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Christos Isus, fiindcă te hrănești cu cuvintele credinței și ale buneii învățături, pe care ai urmat-o până acum.* (1 Timotei 4.6).

TOTUL ESTE SPRE GLORIA LUI DUMNEZEU

Rațiunea pentru care noi transmitem este că noi ceea ce învățăm este spre gloria lui Dumnezeu și creșterea Împărăției Lui. În noaptea înainte de a fi crucificat, Isus i-a raportat Tatălui: *Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac.* (Ioan 17.4). Când Isus s-a rugat aceste cuvinte, El încă nu murise pentru păcatele noastre, acea „lucrare”, deci nu a fost completă? În această instanță El s-a referit la altceva decât reconciliere. Răspunsul se poate vedea în cele spuse în continuarea capitolului. (citește Ioan 17.6-26).

Domnul Isus a spus Tatălui ce El a făcut în ultimii trei ani: a pregătit ucenicii să-L iubească pe Dumnezeu (închinare), i-a învățat să se iubească unii pe alții (părtășie), le-a dat Cuvântul ca să crească la maturitate (ucenicie), le-a arătat cum să slujească (lucrarea de slujire) și i-a trimis să spună la alții (misiune). Domnul Isus a demonstrat viața condusă de scopuri, și El i-a învățat pe alții, de asemenea. Aceasta a fost „lucrarea” ce a adus glorie lui Dumnezeu.

Astăzi Dumnezeu ne cheamă pe fiecare să facem aceiași lucrare. Nu numai că El vrea să trăim pentru scopurile Lui, ci El vrea să-i ajutăm pe alții să facă la fel. Dumnezeu ne vrea să conducem oameni la El, să-i aducem la părtășia cu El, să-i ajutăm să crească spre maturitate și să-și descopere locul lor în lucrare astfel încât să fie trimiși să aducă pe alții.

Ăsta este de fapt adevăratul sens al vieții condusă de scopuri. Indiferent de vârsta ta, restul vieții tale poate fi cea mai bună perioadă a vieții dacă tu începi să trăiești cu scop, astăzi.

- **Punct de luat în considerare.** Binecuvântați sunt cei echilibrați.
- **Un verset de memorat.** *Luați seama să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți.* (Efeseni 5.15)
- **O întrebare cu implicații.** Care din cele patru activități le voi începe pentru a sta pe cale și în echilibrul scopurilor lui Dumnezeu pentru viața mea?

40. Trăind cu scop

*Omul face multe planuri în inima lui,
dar hotărârea Domnului, aceea se împlinește*

Proverbe 19.21

*David a slujit celor din vremea lui,
după planul lui Dumnezeu.*

Fapte 13.36

Trăind cu scop este singurul mod de a trăi în mod real. Orice ce altceva este existență.

Mulți oameni se luptă cu trei probleme în viață. Prima este: *identitatea* „Cine sunt eu?”. A doua este *importanța*: „Sunt eu de valoare?”. A treia este *impactul*: „Ce loc am eu în viață?”. Răspunsul la toate aceste trei întrebări este găsit în cele cinci scopuri ale lui Dumnezeu pentru tine.

În Camera de Sus, când Domnul Isus a concluzionat ultima zi a lucrării cu ucenicii, El le-a spălat picioarele ca un exemplu și a zis: *Dacă știți aceste lucruri, fericite de voi, dacă le faceți.* (Ioan 13.17). Din moment ce tu știi ce vrea Dumnezeu să faci, făcând în mod real, vor veni binecuvântările. Așa cum am ajuns în călătoria noastră la meditația a patru zecea, acuma tu știi scopurile lui Dumnezeu pentru viața ta, dacă tu le vei pune în *aplicare* vei fi binecuvântat!

Asta înseamnă că, probabil trebuie să te oprești în a face alte lucruri. Sunt multe lucruri „bune” pe care tu le poți face în viață, dar scopurile esențiale ale lui Dumnezeu sunt cinci, pe care trebuie să le faci. Din nefericire, este ușor să fii distras și să uiți ceea ce este cel mai important. Este ușor să aluneci de la ce este mai esențial și să o iei, încet, pe alt drum. Să previi aceasta, tu ar trebui să dezvolti o declarație de scop a vieții tale și să o revizuiesti în mod regulat.

CE ESTE O DECLARAȚIE DE SCOP A VIEȚII

Este o declarație care însumează scopurile lui Dumnezeu pentru viața ta. Cu cuvintele tale afirmă devotamentul tău la cele cinci scopuri ale lui Dumnezeu pentru viața ta. O declarație de scop nu este o listă de țeluri. Țelurile sunt temporare, scopurile sunt veșnice. Scriptura spune: *sfaturile Domnului dăinuiesc pe vecie, și planurile inimii Lui, din neam în neam.* (Psalm 33.11).

Este o declarație care punctează direcția vieții tale. Scriind pe o hârtie scopurile tale vei fi obligat să te gândești, specific, la ele pe căile vieții tale. Scriptura spune: *Domnul va fi nădejdea ta, și El îți va păzi piciorul de cădere.* (Proverbe 4.26). O declarație de scop a vieții nu este numai un farmec a ceea ce intenționezi să faci cu timpul tău, viața și banii tăi, ci implică deasemenea ce tu nu trebuie să faci. Proverbele ne spun: *Înțelepciunea este în fața omului priceput, dar ochii nebunului o caută la capătul pământului.* (Proverbe 17.24).

Este o declarație ce definește „succesul” pentru tine. Stabilește că este important, ceea ce crezi, nu ce zice lumea. Clarifică-ți valoarea ta. Pavel a spus: *să deosebiți lucrurile alese.* (Filipeni 1.10).

Este o declarație care clarifică rolul tău. Tu vei avea roluri diferite în perioade diferite în viață, dar scopurile tale nu se vor schimba niciodată. Ele sunt mai mari decât orice rol pe care-l vei avea.

Este o declarație care exprimă tiparul tău. Reflectă calea unică prin care Dumnezeu te-a făcut să-I slujești.

Ia-ți timp și scrie declarația ta de scop. Nu încerca să o termini într-un singur decor, și nu te aștepta la perfecțiune din prima scriere; scrie numai gândurile tale cât de repede îți vin. Este totdeauna mai ușor să editezi, decât să creezi. Iată în continuare cinci întrebări care le-ai putea lua în considerare pentru pregătirea declarației tale.

CINCI DIN CELE MAI MARI ÎNTREBĂRI ALE VIEȚII

Cine sau ce va fi centrul vieții mele? Acesta-i întrebarea *închinării*. Pentru ce trăiești? În jurul a ce îți vei clădi viața? Tu poți centra viața ta pe o carieră, familie, sport ori pasiune, distracție, ori multe alte activități. Acestea sunt lucruri bune, dar ele nu aparțin centrului vieții tale. Nimic din

acestea nu este suficient de tare să te țină când viața de desface în părți. Ai nevoie de un centru ce nu se clatină.

Împăratul Asa a poruncit lui Iuda să caute pe Domnul, Dumnezeuul părinților săi, și să împlinească legea și poruncile. (2 Cronici 14.4). Realitatea este că unde este centrul vieții tale acolo este dumnezeul tău. Când îți predai viața lui Christos, El se mută în centru, tu trebuie să-l ții acolo prin închinare. Pavel ne spune: *Christos să locuiască în inimile voastre prin credință*. (Efeseni 3.17).

Cum știi tu, când Christos este în centrul vieții tale? Când Christos este la centru vieții tale, tu te închini Lui. Când nu este, te îngrijorezi. Îngrijorarea este lumina de avertizare că Dumnezeu a fost împins la o parte. În momentul când îl pui din nou în centru, vei avea din nou pace. Scriptura spune: *pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Christos Isus*. (Filipeni 4.7).

Care va fi caracterul vieții mele? Aceasta-i întrebare de *ucenicie*. Ce fel de persoană voi fi? Dumnezeu este mult mai interesat în ceea ce ești decât ceea ce faci. Amintește-ți că tu vei lua caracterul tău în veșnicie, și nu cariera ta. Fă o listă cu calitățile caracterului la care vrei să lucrezi și să le dezvolți în viața ta. Tu poate vei începe cu roada Duhului (Galateni 5.22-23) ori cu Fericirile (Matei 5.3-12).

Petru a zis: *Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!* (1 Petru 1.5). Nu te descuraja și renunța când dai de obstacole. Pavel a zis lui Timotei: *stăruie în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă*. (1 Timotei 4.16b).

Care va fi contribuția vieții mele? Aceasta-i întrebarea *lucrării de slujire*. Care va fi lucrarea ta de slujire în Trupul lui Christos? Cunoscând combinația ta în trăirea darurilor spirituale, inima, personalitatea, abilitățile și realitatea experiențelor (TIPAR), care va fi rolul tău cel mai bun în familia lui Dumnezeu? Cum poți face ceva care să schimbe lucrurile? Este un grup specific în Trup în care ai fost tipărit să slujești? Pavel a punctat că ai parte de două beneficii minunate când tu îți împlinești lucrarea ta de slujire: *ajutorul dat..., nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu*. (2 Corinteni 9.12).

Tu ești dăltuit să servești pe alții, dar nici măcar Domnul Isus nu a acoperit nevoile fiecăruia când a fost pe pământ. Tu trebuie să alegi pe cine-l poți ajuta cel mai bine, bazat pe tiparul în care ai fost dăltuit. Tu trebuie să întrebi „Pe cine doresc cel mai mult să-l ajut?”. Isus a zis: *v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod, și roada voastră să rămână*. (Ioan 15.16b). Fiecare din noi poartă rod diferit.

Care va fi comunicarea vieții mele? Aceasta-i întrebarea *misiunii* tale la necredincioși. *Declarația ta de misiune* este o parte a declarației de scop al vieții. Tu ar trebui să incluzi devotamentul tău de a împărtăși mărturia ta și Vestea Bună cu alții. Ar trebui deasemenea să incluzi lista lecțiilor vieții tale și pasiunile evlavioase pe care simți că Dumnezeu ți le-a dat să le împărtășești lumii. Precum crești în Christos, Dumnezeu îți va da o țintă spre un anume grup de oameni la care să te concentrezi pentru misiune. Ai grijă să adaugi aceasta la declarația ta.

Dacă ești părinte, parte a misiunii tale este să-ți crești copiii în a-L cunoaște pe Christos, să-i ajuți să înțeleagă scopurile Lui cu viețile lor și să-i trimiți în misiunea lor în lume. În declarația ta, tu ar trebui să incluzi declarația lui Iosua: *Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului*”. (Iosua 24.15).

Desigur, viețile noastre trebuie să fie sprijinite și validate de mesajul pe care-l comunicăm. Înainte ca necredincioșii să accepte Scriptura ca și credibilă ei vor să vadă dacă noi suntem credibili. Iată de ce Scriptura spune: *purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Christos, pentru ca, ... să aud despre voi că rămâneți tari în același duh, și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei*. (Filipeni 1.27).

Care va fi comunitatea vieții mele? Aceasta-i întrebarea *părtășiei*. Cum vei demonstra devotamentul tău către alți credincioși și conectarea ta la familia lui Dumnezeu, biserica? Unde vei practica porunca „unul pe altul” cu alți creștini? La care biserică te vei încadra ca să funcționezi ca membru? Cu cât devii mai matur, cu atât mai mult vei iubi Trupul lui Christos și vei dori să te sacrifici pentru El. Scriptura spune: *Christos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea*. (Efeseni

5.25). În declarația ta de scop ar trebui să introduci o expresie a dragostei tale pentru Biserica lui Dumnezeu.

Când iei în considerare răspunsurile la aceste întrebări, include și părțile din Scriptură care-ți vorbesc despre fiecare din scopuri. Sunt multe în aceste meditații. Poate îți va lua săptămâni ori luni de zile să creionezi declarația de scop a vieții tale, în felul cum o vrei. Roagă-te, gândește-te asupra ei, spune-o la prieteni apropiați și reflectează-o în Scriptură. Tu poate va trebui să scrii de mai multe ori până îți vei da o formă finală. Chiar și atunci, vei mai face schimbări minore, în timp ce Dumnezeu va lucra mai mult la interiorul tiparului tău propriu. Dacă tu vrei să vezi exemple ale altor oameni ce au făcut deja aceasta trimite-mi un email (vezi anexa 2).

Adițional scrierii declarației de scop a vieții, este ajutător de asemenea să ai o declarație prescurtată ori o lozincă care însumează cele cinci scopuri pentru viața ta în felul cum a *lucrat* și te-a *inspirat* pe tine. Acestea poate să îți le amintești zilnic. Solomon ne-a avertizat: *Căci este bine să le păstrezi înăuntrul tău, și să-ți fie toate deodată pe buze.* (Proverbe 22.18). Iată mai jos cinci exemple:

- „Scopul vieții mele este să mă închin lui Christos cu inima mea, să-i slujesc pe alții cu tiparul meu, să am părtășie cu familia Lui, să cresc ca și El în caracter și să împlinesc misiunea Lui în lume, ca El să primească gloria”.
- „Scopul meu în viață este să fiu un membru al familiei lui Dumnezeu, un model al caracterului Lui, un lucrător al harului Lui, un mesager al Lui în lume și unul prin care să se mărească gloria Lui”.
- „Scopul meu în viață este să-L iubesc pe Christos, să cresc în Christos, să-l împărtășesc pe Christos și să-L slujesc pe Christos prin Biserica Lui, și să conduc familia mea și pe alții să facă la fel”.
- „Scopul meu în viață este fac un mare devotament la Marea Poruncă și la Marea Trinitate”.
- „Scopul meu este să devin ca și Christos; familia mea este biserica; lucrarea mea este _____; misiunea mea este _____; motivația mea este gloria lui Dumnezeu.”

Poate te minunezi, că nu vezi ceva de felul „Voia lui Dumnezeu cu privire la cariera mea, căsătoria mea ori unde ar trebui să locuiesc ori să merg la școală?”. Cinstiți, acestea sunt puse pe planul doi în viața ta, și ele poate vor multiplica posibilitățile ca *toate* să fie în voia lui Dumnezeu pentru tine. Ce contează cel mai mult este ca tu să-ți împlinești scopurile eterne ale lui Dumnezeu, indiferent de locul unde locuiești ori lucrezi ori cu cine ești căsătorit. Aceste decizii vor suporta scopurile tale. Scriptura spune: *Om face multe planuri în inima lui, dar hotărârea Domnului, aceea se împlinește căutăm să vorbim așa.* (Proverbe 19.21). Concentrează-te la scopurile lui Dumnezeu pentru viața ta, nu la planurile tale, din moment ce acelea vor ține veșnic.

Am auzit o dată o sugestie ca tu, să-ți dezvolti declarația de scop al vieții bazat pe ce ai vrea ca alți oameni să spună, despre tine, la serviciul tău de înmormântare. Imaginează-ți lauda ta perfectă, și construiește-ți declarația pe aceasta. Deschis, acesta-i un plan rău. La sfârșitul vieții tale nu contează ce spun alții despre tine. Singurul lucru ce contează este *ce zice Dumnezeu* despre tine. Scriptura spune: *căutăm să vorbim așa ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu.* (1 Tesaloniceni 2.4b).

Într-o zi, Dumnezeu va revizui răspunsurile tale la aceste întrebări ale vieții. L-ai pus pe Domnul Isus, centrul vieții tale? Ai dezvoltat caracterul Lui? Ți-ai devotat viața să slujești altora? Ai comunicat mesajul Lui și ți-ai împlinit misiunea? Ai iubit și ai participat în familia Lui? Acestea sunt cele ce contează. Așa cum a zis Pavel: *ne lăudăm ... în măsura marginilor, pe care le-a însemnat Dumnezeu câmpului nostru.* (2 Corinteni 10.13). Astăzi tu poți începe o viață cu scop.

DUMNEZEU VREA SĂ TE FOLOSEASCĂ

Acum vreo treizeci de ani, eu am notat o frază mică în Faptele Apostolilor 13.36, care a schimbat pentru totdeauna direcția vieții mele. Au fost numai șapte cuvinte dar, ca și o ștampilă de fier înroșit în foc au marcat permanent viața mea. Aceste cuvinte au fost: *David a slujit celor din*

vremea lui, după planul lui Dumnezeu (Fapte 13.36a) (Cele șapte cuvinte în engleză sunt: „David served God’s purpose in his generation”). Acum înțeleg de ce Dumnezeu l-a numit: *David, fiul lui Iese, om după inima Mea.* (Fapte 13.22). David și-a dedicat viața lui să împlinească scopurile lui Dumnezeu pe pământ.

Nu este mai mare epitaf decât această declarație! Imaginează-ți că va fi săpată pe piatra mormântului *tău* că *tu* ai slujit scopurilor lui Dumnezeu, în generația ta. Rugăciunea mea este ca oamenii să poată spune despre mine așa ceva când voi muri. Rugăciunea mea deasemenea este să poată spune și despre tine așa ceva. Iată de ce am scris această carte pentru tine.

Această frază este ultima definiție a vieții trăite. Tu faci veșnicia și neschimbarea (scopul lui Dumnezeu) în mod contemporan și la timp (în generația ta). Acesta-i *viața condusă de scopuri*. Nici generațiile trecute nici cel viitoare nu pot trăi scopul lui Dumnezeu în această generație. Numai tu poți. Ca și pe Estera, Dumnezeu te-a creat *pentru o vreme ca aceasta.* (Estera 4.14).

Dumnezeu încă se uită după oameni să-I folosească. Scriptura spune: *DOMNUL Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întregă a Lui.* (2 Cronici 16.9). Vei fi tu persoană pe care Dumnezeu o poate folosi pentru scopul Lui? Vei sluji scopului lui Dumnezeu în generația ta?

Pavel a trăit o viață condusă de scopuri. El a zis: *uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Christos Isus* (Filipeni 3.13-14). Singura rațiune de a trăi a fost să împlinească scopul pe care Dumnezeu îl are pentru el. El a zis: *pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig.* (Filipeni 1.21). Lui Pavel nu i-a fost frică să trăiască, ori să moară. Oricum, el ar fi împlinit scopul lui Dumnezeu. El nu ar fi putut să piardă ceva!

Într-o zi istoria se va încheia, dar veșnicia va continua pentru totdeauna. William Carey a spus: „Viitorul este strălucit ca și promisiunile lui Dumnezeu”. Când împlinești scopurile tale și îți se pare greu, nu renunța și nu descuraja. Amintește-ți răsplata ta, care va ține veșnic. Scriptura spune: *întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.* (2 Corinteni 4.17).

Imaginează-ți ce se va întâmpla într-o zi cu noi toți, stând în fața tronului lui Dumnezeu prezentând viețile noastre într-o recunoștință adâncă și laudându-L pe Christos! Împreună vom spune: „*Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!*” (Apocalipsa 4.11). Îl vom lauda pentru planul Său și trăirea pentru scopul Lui pentru totdeauna!

- **Punct de luat în considerare.** Trăirea cu scop este singura cale a vieții reale.
- **Un verset de memorat.** *David a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu.* (Fapte 13.36).
- **O întrebare cu implicații.** Când îmi voi face timp să scriu răspunsurile la cele cinci întrebări ale vieții? Când voi scrie scopul meu?

Anexa numărul unu ÎNTREBĂRI AJUTĂTOARE

Fiecare meditație are întrebările ei. Adicional acestora tu poți folosi întrebările din această anexă ca și întrebări ajutătoare în grupul mic ori clasa de școală duminicală.

CE CAUT PE ACEST PĂMÂNT?

- Ce implicații crezi tu că are prima afirmație a acestor meditații. „Nu e vorba numai despre tine.”?
- De ce crezi că sunt conduși cei mai mulți oameni? Care este forța de direcționare cea mai mare în viața ta?
- Până aici, ce imagine sau metaforă ar descrie cel mai bine viața ta? O alergare, un circ, altceva?
- Dacă fiecare ar înțelege că viața pe pământ este în mod real o *pregătire pentru eternitate*, ar acționa diferit ca acum?
- Ce-i ține pe oameni legați de pământ și-i împiedică să trăiască pentru scopurile lui Dumnezeu?
- Ce te împiedică pe tine de la a trăi pentru scopurile lui Dumnezeu?

AI FOST PLANIFICAT PENTRU PLĂCEREA LUI DUMNEZEU

- Cum, „*viața ta întreagă, trăită pentru plăcerea lui Dumnezeu*” este diferită de felul cum cei mai mulți oameni înțeleg „închinarea”?
- În ce, prietenia cu Dumnezeu se aseamănă cu alte prietenii, și în ce diferă?
- Împărtășește ceva ce ai învățat din vremurile când l-ai simțit pe Dumnezeu departe.
- Ce este mai ușor pentru tine – o închinare personală sau publică? În care te simți mai aproape de Dumnezeu?
- Când este cel mai potrivit să-ți exprimi supărarea față de Dumnezeu?
- Ce teamă te împresoară la gândul de a preda viața ta cu totul lui Christos?

AI FOST FORMAT PENTRU FAMILIA LUI DUMNEZEU

- Care e diferența între „*a fi devotați unii altora ca și lui Christos*” și felul cum mulți oameni înțeleg părtășia?
- Care sunt barierele ce te țin de la a iubi și a-ți păsa de alți credincioși?
- Ce te-ar face să împărtășești mai ușor la alții: nevoile, durerile, temerile și nădejdlile tale?
- Care sunt cele mai comune scuze ale oamenilor de a nu deveni membri ai unei biserici și ce răspuns ai avea pentru ei?
- Cum ar putea grupul nostru să promoveze și să mențină unitatea în biserica noastră?
- Este cineva cu care trebuie să restaurezi o relație și ne putem ruga pentru aceasta?

AI FOST CREAT SĂ FII CA ȘI CHRISTOS

- Care este diferența între „*a deveni ca și Isus Christos*” și modul cum mulți oameni înțeleg „ucenicia”?
- Care sunt unele schimbări văzute în viața ta de când ai devenit credincios? Le-au observat și alții?
- Peste un an, tu ai vrea să fii mai mult ca Isus? Ce poți face azi să atingi acest scop?
- Unde, în creșterea ta spirituală trebuie să fii mai răbdător pentru că se pare că e un progres mai încet?
- Cum folosește Dumnezeu durerea ori problemele să te ajute să crești?

- Unde ești cel mai vulnerabil la ispită? Care din treptele de împotrăvire ispitei te-ar putea ajuta cel mai mult?

AI FOST DĂLTUIT SĂ-I SLUJEȘTI LUI DUMNEZEU

- Care este diferența între „*folosește-ți tiparul tău să-i slujești pe alții*” și felul cum mulți oameni înțeleg „lucrarea de slujire”?
- Ce-ți *place* ție să faci, care ar putea fi folosit să slujească altora în familia lui Dumnezeu?
- Gândește-te la o experiență dureroasă prin care ai trecut, pe care Dumnezeu ar putea-o folosi să-i ajute pe alții care trec prin situații similare.
- Comparându-ne cu alții cum putem face să dezvoltăm deplin al nostru unic tipar?
- Cum ai simțit puterea lui Dumnezeu demonstrată prin tine când ai fost slab?
- Cum putem noi ajuta fiecare membru din grupul mic ori școala duminicală să-și găsească locul în lucrarea de slujire? Cum grupul nostru poate ajuta familia bisericii?

AI FOST FĂCUT PENTRU O MISIUNE

- Care sunt temeri tipice și stereotipuri pe care le-ar avea oamenii când aud cuvântul „evangelizare”? Ce te ține pe *tine* de la împărtășirea evangheliei Vestea Bună la alții?
- Care crezi că ar fi partea Mesajului Vieții tale care ți l-a dat Dumnezeu să-l împărtășești în lume?
- Numește un prieten necredincios pentru care să se roage fiecare din grup.
- Ce poate face grupul nostru să împlinească Marea Trimitere?
- Citind aceste meditații împreună cum ele au reconcentrat ori redirecționat scopul vieții tale? Ce a fost cel mai duhovnicesc pentru tine?
- Ce ți-a pus Dumnezeu pe inimă care ai putea să împărtășești cu cineva mesajul unei vieți schimbate?
- Ce vei studia în continuare? (Vezi anexa numărul 2 pentru sugestii)

Trimite-ne un email cu povestirea grupului tău: stories@purposedrivenlife.com.

Anexa numărul doi
RESURSE

RESURSE PENTRU VIAȚA CONDUSĂ DE SCOPURI.

La un magazin creștin ori la adresa de internet www.purposedrivenlife.com vei găsi următoarele materiale:

1. *The Purpose Driven Life Journal*. Un însoțitor al acestor meditații. (Zondervan-Inspirio).
2. *The Purpose Driven Life Scripture Keepers Plus*. 40 de card-uri cu versete din Scriptură și afirmații zilnice care se potrivesc meditațiilor. Este inclusă și o cutie din mahon, unde se pot păstra.
3. *The Purpose Driven Life Album*. Douăsprezece noi cântări despre scopurile lui Dumnezeu, cântate de cântăreți renumiți. (Marantha Music).
4. *The Purpose Driven Life Video Curriculum*. Șase sesiuni de învățare ale lui Rick Warren și folosite în biserici în timpul celor 40 de zile de scopuri care accentuează creșterea spirituală. Este la dispoziție și ghidul de studiere. (www.purposedrivenlife.com).
5. *The Purpose Driven Life Church*. Această carte cu mare reputație arată cum biserica ta poate ajuta oamenii să trăiască cele cinci scopuri ale lui Dumnezeu. Este la dispoziție sub formă de carte și DVD în 20 de limbi. Milioane de oameni au studiat-o în biserici și grupe. (Zondervan and Purpose Driven Ministries).
6. *Foundations: 11 Core Truths to Build Your Life on*. Un cunoscut program al bisericii Saddleback cu fundație scripturală a trăirii cu scopuri. Acest program de 24 săptămâni de studiu pentru grupuri mici ori clase de adulți include notițe cu studii intensive, ghidul învățătorului, ghidul studentului, întrebări pentru grupuri mici, și diapozitive în programul PowerPoint. (Zondervan).
7. *Doing Life Together*. Un program de 30 săptămâni, de studiu pe grupe care se concentrează la aplicarea scopurilor lui Dumnezeu în viața ta. (Zondervan).
8. *The Purpose Driven Life Gift Book*. Această carte minunată și muzică de inspirație pe CD aduce un mesaj fundamental al The Purpose Driven Life și aplicarea lui într-o formă de încurajare pentru ca fiecare să găsească importanța și semnificația reflectării la scopurile lui Dumnezeu pentru viața individului. (Zondervan-Inspirio).

PENTRU PERSOANE, PERMANENT ÎN LUCRAREA DOMNULUI

Trimite un email la adresa: toolbox@pastors.com pentru a primi gratuit revista lui Rick Warren's Ministry Toolbox, un săptămânal pentru păstori și lucrători permanenți.

Pentru informații despre mai multe seminarii: *Purpose Driven Seminars*, contactează Purpose Driven, 1 Saddleback Parway, Lake Forest, CA 92630. Telefon: (800) 633-8876.

RESURSE GRATUITE

Trimite un email la adresa: devotional@purposedrivenlife.com pentru un abonament gratuit la săptămânalul Purpose-Driven Life Devotional.

Spune-ne care din aceste articole le vrei pe gratis scriind la adresa:

free@purposedrivenlife.com.

Cartea: Your first steps for Spiritual Growth

A personal daily Bible reading plan

A list of recommended books on each purpose

How to pray for missionaries

The Purpose/Driven Life Health Assessment

Information on Celebrate Recovery

Information on Kingdom Builders

Information on *40 Days of Purpose*, a spiritual growth emphasis for your church.